

கலை
இலக்கிய
மாநாடு
சிறப்பிதழ்

164

மார்ச் 2022

சிறப்பிதழ்

ஜீவநதி

100/-

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

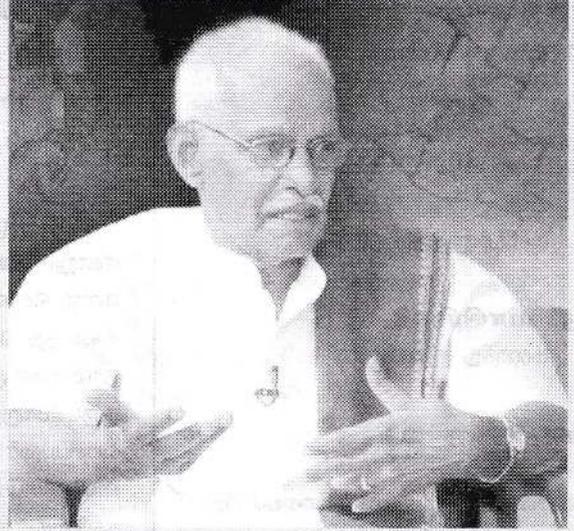
சோ. ப
சிறப்பிதழ்

தி.செல்வமனோகரன்
இ.சு.முரளிதரன்
பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராசா
த.ஜெயசீலன்
கோகிலா மகேந்திரன்
கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்
த.அஜந்தகுமார்
அ.யேசுராசா
கெகிராவ ஜலலஹா
பேராசிரியர் எம். ஏ.நுஃமான்
புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார்
சோ.ப

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

சோ.ப எனும் மானிடம் தி.விசுவமணோகரன்.....	03
அரங்கநாயகன் இ.ச.முரளிதரன்.....	07
நான் கண்ட சோ.ப பேராசிரியர் சி.சிவலிங்கராசா.....	14
சோ.ப: பல்பரிபாண ஆளுமை த.விஷயசீவன்.....	18
வடக்கிருத்தலில் வாழும் பெண்கள் கோகிலா மகேந்திரன்.....	23
உலகந்தழுவும் முயற்சி சோ.ப வின் மொழி பெயர்ப்பில் உலகக் கவிதை கலாநிதி கந்தையா சீக்கேசனன்.....	32
எளிமையின் அழகியலாய் விரியும் சோ.ப வின் "நினைவுச் சுவடுகள்" த.சி.அந்தமுார்	40
சோ.ப வுடன் எனது தொடர்பு சி.பேசுராசா	44
சோ.ப வின் "பழமியப்பிக்குகள் சொன்ன கதை" பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.மான்.....	48
சோ.ப தமநாதனின் "ஆவிரிக்க கவிதை"களில் கண்டு நயந்தவையும், கண்ணீரும் பெககிறாவ ஸ்ரீமலஹா.....	50
சோ.ப வின் முதலாவது கவிதைத்தொகுதி "வடக்கிருத்தல" குறித்த ஒரு கவிநய நோக்கு புலோவிபுர் வேல் நந்தமுார்.....	52

சிறுகதை

சோ.ப - 10, 47

கவிதைகள்

சோ.ப - 6, 10, 17, 21, 22, 26, 39, 51,

நாடகம்

சோ.ப - 27

ஜீவநதி

2022 தை இதழ் - 164

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் குவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா (ஒரு சா) - 270/= ஆண்டுசந்தா - 3000/=
வெளிநாடு - \$ 100 U.S
மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி
K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,
Alvai North west, Alvai.
வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!
-- யாரதிதாசன்--

வாரும் கவி சோ.ப

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் கவிஞர் சோ.ப வின் தனித்திறமை என்றும் கொண்டாட்டத்திற்கும் பெருமைக்கும் மதிப்பிற்குமுரியது. கவிஞர் என்ற சொல் சோ.பவினால் பெருமை கண்டது. ஈழத்து கவிதை உலகிற்கு கிடைத்த பொக்கிஷம் சோ.ப. சோ.பவின் கவிதைகளில் வரும் மாந்தர்கள் நாம் கண் முன்னே தரிசிக்கும் மாந்தர்கள். சோ.ப வின் கவிதைகளில் வரும் கருப்பொருள்கள் நம் அனைவரினதும் பிரச்சினையாக அமைப்பவை. வாசிப்பவர் உள்ளத்தில் அமர்ந்து கொண்டு கேள்விகளையும் இன்பத்தையும் வலியையும் சிந்தனைகளையும் கிளர்த்து எழுச் செய்பவை சோ.பவின் கவிதைகள்.

ஈழத்து மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் இன்று குறிப்பிட்டு கூறக் கூடியவர்களில் முதன்நிலையில் இருப்பவர் சோ.ப. சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, நாடகம் என சோ.பவின் மொழிபெயர்ப்புகள் விரிந்து செல்கின்றன. கவிதைத் தொகுதிகள், மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைத் தொகுப்புகள், மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதைத்தொகுதி என பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ள சோ.ப. அவற்றிற்காக பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார். ஆங்கில ஆசிரியராக, ஆங்கில விரிவுரையாளராக, பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபராக என பல்வேறு பதவிகளை வகித்தவர்.

கலாபூஷணம் விருது, ஆளுநர்விருது, அரசகேசரி விருது, நூல்களுக்கான சாகித்திய - மாகாண விருதுகள் என பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்று விருதுகளுக்கு மதிப்பைக் கொடுத்துள்ளார்.

சமூகப் பணிகளிலும் சோ.பவின் சேவைகள் குறிப்பிடத்தக்கன. குறிப்பாக சைவ விருத்தி சங்கத்தில் சோ.ப தலைவராக இருந்து ஆற்றும் பணிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

வாழ்கின்ற காலத்தில் ஈழத்து மூத்த இலக்கிய ஆளுமைகளை கொண்டாடும் முகமாக ஜீவநதி வெளியிட்டு வரும் 10 ஆவது ஈழத்து இலக்கிய ஆளுமைச் சிறப்பிதழாக இந்த இதழ் அமைவதுடன் ஜீவநதியின் 25 ஆவது சிறப்பிதழாகவும் அமைகின்றது. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அதிக சிறப்பிதழ்களை வெளியிட்டுள்ள பெருமையை ஜீவநதி கொண்டுள்ளது.

சோ.பவின் சிறப்பிதழை வெளியிட்டு ஜீவநதி பெருமை கொள்வதுடன் சோ.பவின் இலக்கிய பயணம் தொடர அவரை வாழ்த்துவதோடு அவருக்கு நீண்ட ஆயுளை வழங்க இறைவனை பிரார்த்திக்கின்றோம். சோ.ப ஈழத்து கவிதை உலகின் அடையாளம். நம்மவர் அனைவரினதும் சொத்தாக கொள்ளக்கூடியவர்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விநியோகத்தில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தொகு
3. பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
5. பண்டாரவண்ணியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசராசா
5. புத்தகப்பண்பாடு
6. மு.யாழ்வன் - திருகோணமலை.
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

அறிமுகம்

ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலமைத்துவச் சூழலில் பன்முக ஆளுமை கொண்டவராகக் கணிக்கப்படுபவர் சோ.ப. எனும் ஈரெழுத்தால் அறியப்படும் சோ.பத்மநாதன். கவிதை, நாடகம், பேச்சு, இசை, நடனம், மொழிபெயர்ப்பு எனப் பன்முக ஈடுபாடு கொண்டு எம்மோடு வாழும் ஆளுமை சோ.ப. என்பதுகளைக் கடத்தும் முதிரா இளைஞராய் கலையிலக்கியப் பணியிலும் சமூகப் பணியிலும் மிகச் சுறுசுறுப்பாக இயங்கி வருகின்றார்.

யாழ்ப்பாணத்தின் வண் - வடமேற்குப் பிரதேசத்தில் 14.09.1939 அன்று சோமசுந்தரம்பிள்ளை மாணிக்கம் தம்பதியினருக்கு மூன்றாவது மகவாகப் பிறந்தார். யாழ்ப்பாணத்தின் புகழ்பூத்த கல்லூரியான யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் கற்றார். இவருடைய தாய்மாமனாரின் சுருட்டுக் கொட்டில் இவரது இலக்கிய அறிவுக்கு முதற்கால்கோள் இட்டது. அங்கு நடைபெறும் புராணப்படிப்புகள், பாரத, இராமாயணக் கதை சொல்லல்கள், அவை பற்றிய இவரது பெரிய தகப்பனாரின் பகுத்தறிவுவாதக் கருத்துக்கள் என்பன இவரை இலக்கியத்தின் பாற்படுத்தின. நாற்பதுகளில் தமிழகத்தில் இருந்து வரும் கிருபானந்தவாரியாரின் பேருரை மூலை முடக்கெங்கும் நிகழும். அங்கெல்லாம் மாமனாருடன் இவரது பிரசன்னம் இருக்கும். கிருபானந்தவாரியாரின் நெக்குருக வைக்கும் உரைகள் அருணகிரிநாதரின் சந்தக்கவிதைகள் மீது இவருக்கு அதீத ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தின.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியின் “இந்து இளைஞன்” மலரில் (1954) இவரது முதற்கவிதை யான “யாழ்ப்பாணம்” வெளிவந்தது. பாக்குநீரிணையை ஈழத்து நவரத்தினசாமி நீந்திக்கடந்த பெருமிதத்தில் எழுதிய கவிதை “ஆனந்தன் இதழின் முதற்பக்கத்தில் வெளிவந்துள்ளது. இவரில் அதிக பாதிப்பை ஏற்படுத்திய ஆசிரியர்கள் இருவர். ஒருவர் வித்துவான் கார்த்திகேயன் மற்றையவர் கொம்பூனிஸ்ட் கார்த்திகேசன்: தமிழாசிரியர் வித்துவான்: ஆங்கில ஆசிரியர் கொம்பூனிஸ்ட் தமிழ்க் கவிதையின் மீது இவருக்கு அதிக ஈடுபாடு வித்துவான் கார்த்திகேயனாலேயே ஏற்பட்டது. கொம்பூனிஸ்ட் கார்த்திகேசனின் முற்போக்குக் கருத்தியலின் தாக்கம் இவரில் உண்டு.

சோ.ப. எனும் மானுடம்

அரசபணிநிலை

பாடசாலைக்கல்வியை முடித்துவிட்டு ஒரு வருடம் தொலைபேசி இயக்குநராக உத்தியோகம் பார்த்து, பின் 5 ஆண்டுகள் எழுதுவினைஞராகக் கடமை யாற்றி, ஆசிரியத் தொழிலில் இருந்த ஈடுபாட்டால் மாணவ ஆசிரியரானார். பலாலி ஆசிரிய கலா சாலையில் பயிற்றப்பட்டு ஆங்கில ஆசிரியரானார்.

தம்பலகாமத்தில் பணிபுரிந்த ஆறுவருட கால அனுபவம் கிராமிய வாழ்வின் வாசனையை இவருக் களித்தது. இன்றும் அவரின் உரைகளிலும் எழுத்துக் களிலும் நாம் அதனை நுகரலாம். ஆசிரியப்பணிக் காலத்திலேயே யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப் (B.A.(Hons)) பட்டத்தையும் இங்கிலாந்தில் Dip in - Gen. & App.Linguistics பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார். 1983இல் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை ஆங்கில விரிவுரையாளரானார். பின்பு அங்கே உப அதிபராய், அதிபராய்ப் பணியாற்றி 1999இல் பணிநிலை ஓய்வு பெற்றார். “ஓய்வுநிலை” என்பது வாழ்வின் இறுதிக் காலம் என்றே பல அரசு உத்தியோகத்தர்கள் எண்ணு கின்றனர். சோ.ப. ஓய்வுக்காலத்துக்கு புதிய அர்த்தத்தையும், புத்துணர்வையும் அளிப்பவராக இருக்கின்றார். அது அவரின் புதுயுகம்.

கவிதை

தினகரன், வீரகேசரி, மல்லிகை, புதுசு, செந்தழல், கிருதயுகம் எனப் பல பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியில் இருந்து எழுதிவருகிறார். கவிதையே அவரது இலக்கிய வடிவம். “ஓசை தரும் இன்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ” என அன்றிலிருந்து இன்றுவரை மரபுக்கவிதைகளையே எழுதி வருகிறார். இன்று மரபுக்கவிதை வல்லுநர் களாகத் திகழ்கின்ற ச.முருக்தன், இ.ச.முரளிதரன், த.ஜெயசீலன் போன்றோர் இவரது அன்பு மாணாக்கர் களே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கிருதயுகம் இதழில் இவரின் “எல்லாம் இழந்தவர்கள்” என்ற ஆபிரிக்கக்கவிதை மொழி பெயர்ப்பு முதலில் வெளிவந்தது. இம்மொழி பெயர்ப்பைப் படித்து விட்டும் ஏனைய கவிதைகளை மனதிற்கொண்டும் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி இவரை அழைத்துப் பாராட்டிவிட்டு, “உமக்கு மரபுக்கவிதை நன்றாக வருகிறது. அதனையே தொடர்ந்து எழுதும்” எனப் பாராட்டியுள்ளார். கவிதையை சிறப்புற எழுதுவ தோடு அதனை அரங்கில் சிறப்புற அளிக்கை செய்தல் என்பது ஒரு தனிக் கலை. வாழும் கவிஞர்களில் சோ.ப. அவர்களுக்கு இதில் யாரும் நிகரில்லை. அவரது அரங்கக் கவிதைகள் யாழ்ப்பாணத்தின் பட்டி தொட்டி யெங்கும் ஓலித்தன: ஓலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தனக்கு மூத்த தலைமுறைக் கவிஞர்களில் இருந்து இன்றைய மிக இளந்தலைமுறைவரை இணைத்து இவர் அரங்கக் கவிதைகளை அளிக்கை செய்து கொண்டிருப்பது வாழ்வின் பேறே.

அரசு பணிநிலை ஓய்வோடு ஓட்டியே இவரது நூலாக்க முயற்சிகள் ஆரம்பமாகின்றன. ஆரம்ப காலத்தில் எழுதிய கவிதைகள் பல யுத்த, இடப்பெயர்வு

களால் கை நழுவிப் போயின. இருந்த கவிதைகளை “வடக்கிருத்தல்”(1998) எனும் தொகுப்பாக்கினார். வடக்கில் இருத்தலின் வலியை வடக்கிருத்தல் தெளிவு படுத்தி நிற்கின்றது. இவருடைய கவிதைகள் மிக எளிமையானவை. அவற்றில் அநாயாசமாக யாப்புப் பிசகாது பொருட்கள், ஆட்களின் பெயர்கள், ஊர்ப் பெயர்கள் அடுக்கப் பட்டிருப்பது கண்டு ஆச்சரியப் பட்டிருக்கிறேன். அவருடைய “நினைவுச் சுவடுகள்” (2005) “சுவட்டெச்சம்” (2010) என்பன அவரது வாழ்வியல் அனுபவங்களை தன் நினைவுகளில் வாழ்பவர்களை வசன கவிதையாய் வாசிப்பவரிடையே உணர்வுத் தொற்றை ஏற்படுத்தும் வகையில் கட்டமைக்கப் பட்டுள்ளன.

மொழிபெயர்ப்பு

அவருடைய முதல் மொழிபெயர்ப்பு நூல் “ஆபிரிக்கக் கவிதைகள்” (2001) ஆகும். துயரிசையை அதிகம் கொண்ட நூலிது. சோ.ப.வின் மொழி பெயர்ப்புக்கள் பெரும்பாலும் மொழியாக்கங்களாவே அமைந்துள்ளன. தமிழ்ச் சூழலுக்கு அவற்றை இற்றைப் படுத்தியுள்ளன.

“தென்னிலங்கைக் கவிதைகள்”(2004) சிங்களக் கவிதைகளின் ஆங்கில வழி மொழிபெயர்ப்பு. சிங்களக் கவிஞர்கள் தமிழ் மக்களை அக்கறையோடும் அனுதாபத்தோடும் மானுடநேயத்தோடும் அணுகியதை தென்னிலங்கைக் கவிதை மொழிபெயர்ப்பு நூல் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

தென்னாசியாவின் பல்லினக் கலாசார சூழலை வெளிப்படுத்தும் கவிதை மொழி பெயர்ப்பு நூலாக “தென்னாசிய கவிதைகள்” (2014) தொகுப்பு விளங்குகின்றது. Sri Lankan Tamil Poetry(2014) என்பது ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பாகும். வருத்தோபநிஷத் எனும் தெலுங்குக் கவிதைகளின் (ஆங்கிலவழித்) தொகுப்பு 2021 இல் வெளிவந்துள்ளது. சோ.ப ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கவிதைகள் Down Memory Lane என்ற தலைப்பில் இம்மாதம் வெளிவரவுள்ளது. களனிப்பல்கலைக்கழகம் பேராசிரியர் பிறந்த அபேசுந்தர சோ.பவின் கவிதைகளைச் சிங்களத் தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். அது ஓரிரு மாதங்களில் வெளியாகும் என அறிகிறேன். அதேவேளை இவரது கவிதைகள் சில “Athirithikkappuram” எனும் பெயரில் மலையாள மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளி வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்து நவீன நாடகத்தில் புதிய பாய்ச்சலை ஏற்படுத்திய குழந்தை.ம.சண்முகலிங்கத்தின் - 3 நாடகங் கள் (2007) மொழி பெயர்க்கப்பட்டு தொகுக்கப்பட்டன. அதே போல “நரகொடு சவர்க்கம்” நாடகம் (2021) மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. மேலும் “பர்மிய பிக்கு சொன்ன கதை கள்” எனும் நூலை (2011) தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். அது மரபார்ந்த கதைசொல்லல் முறையில் சிறப்புற அமைந்துள்ளது. ஈழத்தமிழரின் வலிநிறைந்த வாழ்வியற் புலத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் தேர்ந் தெடுத்த சில சிறுகதைகள் ஆங்கிலத்தில் “Tamil Short Stories from Sri Lanka” (2014) என வெளியாகியுள்ளது.

கட்டுரைகள்

சோ.பவின் அமுதவிழாவை முன்னிட்டு பல்வேறு சஞ்சிகைகளிலும், ஆய்வரங்க மலர்களிலும் வெளிவந்த அவரது ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தொகுக்கப் பட்டு அவற்றுள் தமிழ்மொழி மூலமானவை “நோக்கு” எனும் பெயரிலும் ஆங்கிலமொழி வழி மூலமானவை “A Sopa Miscellany” எனும் பெயரிலும் “2019” இல் வெளிவந்துள்ளன. பல்கலைக் கழகப் புலமையாளர்கள் சிந்தனைக்குரிய பல விடயங்களை அந்நூல்கள் மிகச்சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

பேச்சு

அவருடைய மேடைப் பேச்சுக்கள் அற்புதமானவை. சொல்லும் சொல்லின் திறனறிந்து சொல்ல வல்லவர். நூல் விமர்சனம், தலைமையுரை, சிறப்புரை, மேடைப்பேச்சு விவாதம் எனப் பேச்சின் எல்லா வடிவங்களிலும் சிறந்து மிளிர்ந்தவர். அ.யேசுராசா தனிப்பட்ட உரையாடல் ஒன்றில் “சோ.ப. எதைப் பேசினாலும் கேட்கலாம்” என்று கூறியமை உண்மைக் கூற்றே. குரலை பயன்படுத்தும் முறை, வெளிப்பாட்டு முறை, என்பன அலாதியானவை. யாவருக்கும் விளங்கவுரைக்கும் அவரது திறன் குறிப்பிடத்தக்கது.

வருகைதரு விரிவுரையாளர்

யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலத் துறை, மொழி பெயர்ப்புத் துறை, உயர்பட்டப் படிப்புக்கள் பீடம் தமிழ்முதுகலை மாணி ஆகியவற்றில் வருகை தரு விரிவுரையாளராக சோ.ப.பணியாற்றி யுள்ளார். அதே போல தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் புலத்திலும் யாழ்ப்பாண உயர் தொழில் நுட்பக்கல்லூரி யின் ஆங்கிலமொழிப் புலத்திலும் வருகைதரு விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி யுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மாநாடுகள்

2013 தொடக்கம் இற்றைவரை ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் “சார்ச்” இலக்கிய மாநாடுகளில் புலமைச் செயற்பாட்டாளராகப் பங்குபற்றி வருகின்றார். ஜேர்மன் கலாசார மையத்தின் ஏற்பாட்டில் “கவிதையை மொழி பெயர்க்கும் கவிஞர்கள்” எனும் திட்டத்தில் “ப்ராங்ஃ போட், கார்ல்ஸ்றூ, மும்பாய், சென்னை ஆகிய இடங்களில் (2017) தம் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளை சோ.ப. அரங்கேற்றியுள்ளார். 2010இல் நடைபெற்ற செம்மொழி மாநாடு, யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழக அனைத்துலக சைவ மாநாடு (2016, 2017) இலங்கை இந்து சமய கலாசார அலுவலகம் ஆண்டு தோறும் நடந்திவரும் மாநாடுகள் என்பவற்றில் அவர் தொடர்ந்து பங்குபற்றி ஆய்வுக் கட்டுரைகளை சமர்ப்பித்துள்ளார். அவை பல்வேறு பகைப்புலங்களைக் கொண்டதாகவும் இவரது பன்முக

ஆளுமையின் வெளிப்பாடுகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

சமூகப்பணி

வெறுமனே கலை, இலக்கியப்பணி செய்தவராக இன்றி, சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் இடைவெளியில்லாதவராக பல சமூகப்பணிகளை இன்றுவரை தொடர்ந்து செய்து வருவது முக்கியமானதாகும். இளங்கலைஞர் மன்றத்தின் வளர்ச்சியில் பொன். சுந்தரலிங்கம் அவர்களுக்கு தோள் கொடுக்கும் தோழராக நின்றதோடு பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு பதவிகளை வகித்து சிறப்புறப் பணியாற்றி இன்று மன்றக்காப்பாளராக இயங்கி வருகிறார். அதேபோல ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச்சங்கத்தின் பரீட்சைச் செயலாளராகச் செயற்பட்டு வருவதோடு பண்டிதர். ம.ந.கடம்பேஸ் வரனோடு இணைந்து அனைத்துப் பணிகளிலும் கைகொடுத்து வருகின்றார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக மருத்துவ பீடத்தின் ஆய்வுப் பரிசீலனைக் குழுவின் (ERC) அங்கத்த

வராக விளங்குகிறார். சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கத்தில் 28 வருடங்களாகத் தொடர்ந்து பல பதவிகளை வகித்து அதன் வளர்ச்சியில் பாரிய பங்காற்றி வருகின்றார். இன்று அச்சங்கத்தின் தலைவராக விளங்கும் சோ.ப. அவர்கள் சங்கத்தின் சிறுவர் இல்லக் குழந்தைகளின் நலனில் மிகுந்த அக்கறையோடு செயற்பட்டு வருகின்றார். இவருடைய காலத்தில் சங்கமும் இல்லங்களும் பௌதிக வளத்தாலும் கல்வி வளர்ச்சியாலும் சிறப்பற்று விளங்குகின்றன.

விருதுகள்

இவரது கலையிலக்கியப் பணிகளையும், நூல்களையும் பாராட்டி வடக்கு மாகாண சிறந்த நூல்களுக்கான விருது, அரச சாகித்திய மண்டல விருது, கலைக் குரிசில் விருது, கலாபூஷணம் விருது, மற்றும் ஆளுநர் விருது என்பன வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவரது சமூகப் பணிகளைப் பாராட்டிக் குறிப்பாக சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கப் பணியைப் பாராட்டி யாழ் மாநகரசபை “யாழ்விருது” ம்(2019) ஸ்ரீதுர்க்கா தேவாஸ்தானம்

“சிவத்தமிழ்” விருதும் வழங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சோ.ப. அவர்களின் பலம் அவர் ஒரு நல்ல இரசிகனாகவும், வாசகனாகவும் இருப்பது தான். தன் பன்மொழிப்புலமை வழி உலக கலை, இலக்கியங்களைச் சென்றடையும் அதேவேளை சுதேச கலை இலக்கியத் தின் பால் அதீத ஈடுபாடும் அக்கறையும் கொண்டவர் அவர். பாரம்பரிய வாழ்வில் மகிழ்ச்சி அடைபவர். தரமான எழுத்துக்களை இனங்காணுகின்ற போதெல்லாம் அவ்வெழுத்தாளரை வீடு தேடிச் சென்று பாராட்டும் இயல்புடையவர். சிறியவர், பெரியவர் என்ற பேதமின்றி பழகும் இயல்பினர். ஒருவரின் திறமையை இனங்காணும் போது அவரை ஊக்கப்படுத்தி வளர்க்க வல்லவர். செயலில் சுறுசுறுப்பு என்பதையும் தாண்டி மிகுந்த வேகம் உடையவர். கடிகார முட்களின் மீதே எப்போதும் பயணித்துக் கொண்டிருப்பவர். அதனாலேயே அவரால் அகர சாதனைகளை இன்றும் அநாயாசமாகச் செய்து கொண்டிருக்க முடிகிறது. உலகறிந்த எழுத்தாள ரெனினும் எவரும் மிக இலகுவாக அணுகக் கூடிய அதிமானுடராகவே அவர் திகழ்கிறார்.

என்னோடு சோ.ப.

1987, எனது வீட்டுக்கருகில் உள்ள வைரவர் கோவிலில் கும்பாபிஷேகம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அன்றைய தினம் பேச்சுக்கு ஒருவர் வருகிறார். வாடலான உடல், மெல்லிய சுருள்முடி, ஒருகாலில் பத்துப் போடப்பட்டிருக்கிறது. மேடை நுனியில் காலைத் தொங்கப் போட்டபடி இருந்து பேசத்தொடங்குகிறார். அன்றுதான் சிறுவனான நான் முதன்முதல் அவரைக்

காணுகிறேன். தொடர்ந்தும் அவரைப் பொன்.சுந்தர விங்கம் அவர்களின் (அவர் எனது அயல்வீட்டுக்காரர்) வீட்டில் அவரைக் காண்பதுண்டு. அவரே பிரபல கவிஞர் சோ.ப. எனப் பின்னாளில் அறிகிறேன். 1996, A/L எடுத்தாயிற்று. தூண்டி சஞ்சிகையை வெளியிட ஆசைப்பட்டு எழுத்தாளர்களிடம் ஆக்கங்கள் பெற அலைகிறேன். சோ.ப.வின் வீட்டுப்படலையையும் தட்டினேன். விபரம் கேட்டறிந்து மூன்று நாட்களில் வருமாறு கூறினார். போனேன் தொலைந்து போன தன் நாய் பற்றி “வீடுபேறு” என்னும் அற்புதமான கவிதையைத் தந்தார். வாயடைத்துப் போனேன். சொன்ன நாளில் படைப்பைத் தந்த ஒரே ஒரு எழுத்தாளராக அவரேயிருந்தார். பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்கு இருந்த இருவருட காலப்பகுதியில் பண்டித வகுப்பில் இணைந்தேன். அங்கு யாப்பியல் ஆசிரியராக “கவிதை மழை” பொழிந்தார்.

தூண்டி இலக்கிய வட்டம் நடாத்திய ஈழத்துச் சிறுகதை, கவிதை ஆய்வரங்கில் முழுமையாகப் பங்கு பற்றினார். உரையாற்றினார்: எமக்கு ஆலோசனைகளும் வழங்கினார். “தவிர” எனும் இதழில் மெய்கண்டார் பற்றி மார்க்ஸிய கண்ணோட்டத்தில் நான் எழுதிய கட்டுரையை வாசித்துவிட்டு வீடுதேடி வந்து பாராட்டினார். என்னை சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கத்தில் (2007) இணைத்து விட்டார். சங்கப்பணியில் இணைந்து பல நல்லகாரியங்களைச் செய்தோம். என் வாழ்வில் இருள் தழ்ந்த தருணங்களினெல்லாம் தந்தைக்குச் சமமானவராய், நண்பராய் வழிகாட்டி நிற்கிறார். அவரோடு இணைந்து பயணித்துக் கொண்டிருப்பது எனக்கு உள ஆரோக்கியத்தையும் மிக்க மகிழ்ச்சியையும் தருகிறது. ●

வடக்கிருத்தல்

■ சோ.ப

எந்த வீடு தரைமட்ட மாணதோ

எந்தப் பாலம் தகர்ந்து விழுந்ததோ

எந்த வீதியில் கண்ணி வெடித்ததோ

எந்த ஊரின்(று) எரியுண்டு போகுதோ

எந்தச் சூட்டுக் களத்தில் உழவர் தம்

எலும்புக் கூடுகள் குவிந்து கிடக்குமோ

எந்த நூலகம் தீயில் முழுகுதோ

எந்த மாணவன் இறந்து கிடப்பனோ.

எந்தப் பெண் கைம்பெண் ஆகிய செய்தியோ

எந்தப் பிள்ளை அநாதையாகின்றதோ

எந்தத் தாயின் புலம்பலும் விம்மலும்

இரவினூடுவந் தியயம் பிளக்குமோ

எந்தப் பெண்ணின் கற்பைப் பறித்தவன்

எந்தக் காழகன்? எங்கு முறையிட

சொந்த மண்ணிலும் இத்தனை சோகமா

சூரனார் அர(சு) இங்கு நடக்குதோ

படகிலே வந்த பச்சைக் குருத்துத்தாய்

பார்த்திருக்கக் கொலை செய்யப் பட்டதாம்

கடலிலே பாது காப்பில்லை; பஸ்வரு

காட்டிலும் பாது காப்பில்லை; தமிழர்தம் -

உடைமைக்குப் பாது காப்பில்லை கடமைசெய்

ஊழியர்க் கேது காவலிங்கே ஐயா?

தொடருமிந்தக் கொடுமைகள் என்றுதான்

தொலையுமோ எங்கள் விலங்கு தூளாகுமோ.

தாயின் தோளில் கிடந்த குழந்தையின்

தலையினூடொரு குண்டு புகுந்ததாம்

வீரந் தானிது நிச்சயம் நாங்கள் ஓர்

விழாவெடுக்கலாம் விருதுவழங்கலாம்

ஆரும் வீழலாம், வீழின் “பயங்கர

ஆள்” என்றிலங்கா புவத் சொன்ன தாகவே

சுவம் வானொலி! உண்மை நெடுந்துயில்

கொள்ளும்! பொய்யர சாட்சி செலுத்துமாம்.

தாயுன் மங்கல நாளை அறுத்தவன்

சகடை சப்பறம் தேர்கள் எரித்தவன்

கோயில் வாசலில் கொலைகள் புரிந்தவன்

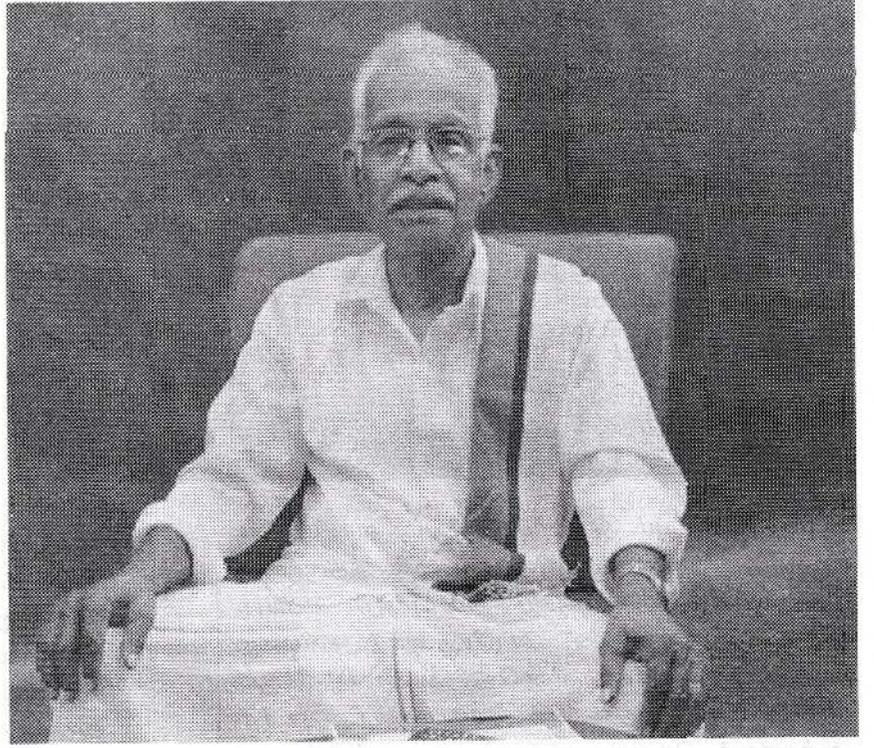
கும்பிட் டாள் ஒரு பெண்ணையும் சுட்டவன்

தீயை யிட்டுன்றன் தீவெலாம் தீய்த்தவன்

தெய்வ சந்நிதி யைச்சீர் அழித்தவன்

யாவன்? ஏவிய பாதகன் யாவனோ ?

யாவன் ஆள்பவன்? யாவன் கொல் ஆண்டவன்?

அரங்க நாயகன்

திருவரங்கத்து நாயகனான பத்மநாதனைப் போலக் கவியரங்கத்துநாயகனான சோ.பத்மநாதன் அவர்களும் வாழ்த்துக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரியவரே! தொண்ணூற்றேழில் நல்லை ஆதீனத்தில் நிகழ்ந்த எனது கன்னிக் கவியரங்கு, எனது குருநாதர் தலைமையிலே தான் நிகழ்ந்தது. அவரோடு அதிக கவியரங்கிலே பங்கெடுத்தவன் என்ற பெருமையினை எண்ணி தற்போது வியக்கின்றேன். “கலையாலும் உலகாளலாம்” “வசந்தம் இன்று நம் வாசலில் வந்தது” “பொங்கினோம் படையல் செய்தோம்” “இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம்” “ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்” “உலகெலாம் அலைந்து” “பஞ்சுக்கு நேர் எங்கள் துன்பங்களாம்” “பொங்கவரும் புதுவாழ்வு” “பார் எட்டுத்திக்கும் பரந்து கிடக்கிறது” இப்படி எண்ணற்ற தலைப்புகளில், பொற்பதி வாழ் அற்புதக் கவியின் தலைமையின் கீழ்க் கவிபாடி மகிழ்வுற்றேன். த.ஜெயசீலன், நாக சிவ சிதம்பரம், மகாலிங்கம்சிவம், ச.முகுந்தன் போன்ற சக சொற்றுடுப்பாட்டக்காரர்களும் கவியாடுகளத்தினைச் செவ்வனே கௌரவித்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. சோ.ப அவர்களின் கவியரங்குகள் தகுநயம் மிகுந்தவை. மாணிக்கவாசகர், அருணகிரிநாதர் போன்றோர் போலச் சந்தங்களையும், நாட்டார் பாடல்களின் மெட்டின் தகவல்களையும், சமகால விடயங்களையும் கையாண்டு கவியரங்கினை மெருகூட்டுவார். குரல் ஏற்ற இறக்கங்களின் தனித்துவத்தோடான வெளிப்பாட்டு முறையில் சபையினைத் தன்வசப்படுத்துவார். இளங்

கவிஞர்கள் சிலர் வசீகரமான வசனங்களோடு கவியரங்கிற்கு வருவதுண்டு. அவர்கள் வாசித்த வசனங்களை கவியரங்குத் தலைவராக மீள எடுத்தானும் தருணத்தில் கவிதை போன்ற மாயத் தோற்றத்தைக் கட்டமைக்கும் நுட்பத்தை எண்ணிப் பல சந்தர்ப்பங்களிலே வியந்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு கவிஞரையும் தனித்துவமான வகையிலே அரங்கிற்கு அறிமுகம் செய்வார். நேர்த்தியான ஓசையினுள் கீர்த்தியினை நுழைத்து சபை ஆச்சரியப்படும் விதமான விம்பமொன்றினை முன்வைப்பார்.

“இளங்கவி முரளி இனியவன் என்னோடு

எத்தனை அரங்குகள் ஏறி

முழங்கிய பெருமைக்குரியன் தமிழை

முறை முறையாகக் கற்ற மாணவனாம்

நளன்கதை தன்னை நவகவியாகத்

தந்து பாராட்டுகள் பெற்று

விளங்குவோன் நூங்குவிழிகள் என்றொரு நூலும்

வேட்டவன் சிறுகதை சினிமா

என்று பல்துறையும் சென்றவன் கடவுள்

கையிலோர் “செல்போன் நம்பர்”

ஒன்று தந்தென்னை வியக்க வைத்தோன்

நெருநல் தொகுதியும் தந்தான்

இங்கிவனை மாணவனாய்ப் பெற

என்ன தவம் செய்து விட்டேன்”

இவ்வாறாக என்னைச் சபைக்கு அறிமுகப் படுத்திய தருணங்கள் எப்போதும் செவிகளில் கற்கண்டாய்த் தித்திக்கும். ஒவ்வொரு கவிஞரின் பூரண

எய்து மாகடல் தாண்டி அரண்கள் கீழ்

இலங்கை தீயிட்டழித்ததும் பாடிய

ஐயன் கம்பன் அருளிய மாக்கதை

ஆயிரம் வருடம் கண்டு வாழுதே"

தமிழ் கவிதைப் பெண்ணை, நவீனசாலை வழி அழைத்துச் சென்று விடுதலை உணர்வூட்டிய வேங்கையான பாரதியின் விழாக்களில் புதமையான கவிதைகளைப் பாடுவதிலே சோ.ப அவர்களுக்கு நிகராகப் பிறிதொரு வரை நினைத்துப் பார்ப்பது சற்றே சிரமமானது. "இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம்" என்ற தலைப்பில்மைந்த கவியரங்கிலே செல்லம்மா குறித்து

சோ.ப பாடிய இசைப்பா சபையை மிகவும் ஈர்த்தது. கைதட்டல் அடங்கவே பல கணங்கள் எடுத்தது.

"இந்தக் கிறுக்கு கவிஞனைக் கைப்பிடித்து

என்ன சுகம் கண்டாய் - தாயே சொல்லம்மா

என் தாயே சொல்லம்மா

அண்டை அயலில் நீ தண்டிய அரிசியை

சிட்டுக் குருவிகட் கிட்டு மகிழ்பவன்

விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய் என்று

வேதாந்தம் பாடு வேளையில் என்வாய்

(இந்தக்)

கனகலிங்கத்துக்குப் பூனூல் தரித்த பின்

காயத்ரி மந்திர உபதேசம் செய்கையில் - உன்

ஆசார உள்ளம் நொந்ததோ வெந்ததோ

ஆரறிவார்? உன்னைக் கணக்கில் எடுக்காத

(இந்தக்)

பாரதி பாடுவதைப் போல அமைந்த இக்கவிதை, இவ்வாறு அற்புதமாக நீட்சி கொள்கிறது. பதிப்புக் கவிதைகளைக் கண்ணுக்குரியதாகக் கருதுகின்றனர். எனினும் சொற்கள் இயல்பாகவே ஓசையோடு பிணைந்தவை. விழிகள் வாசிக்கும் தருணத்திலே செவிகள் ஓசையினை உணர்கின்றன. அரங்கக் கவிதை களோ செவிகளுக்காகவே பிரத்தியேகமாக எழுதப் பட்டவை. கவிஞரின் உணர்வினை நேரடியாகவே நுகர்வோனிடம் கடத்துகின்றன. சபையில் அமர்ந்திருக்கும் நுகர்வோன் கொண்டாட்டத்திலே தினைக்

கிறான். "கலையாலும் உலகாளலாம்" என்ற தலைப்பிலே அமைந்த கவியரங்கிலே, தலைமைக் கவிஞரான என் குருநாதர்,

"நாற்று நடுகையிலும் அரிவி வெட்டிச் சூட்டித்துச் தூற்றும் பொழுதும் துளமிதித்து நீரறைக்கும் போதினிலும் நள்ளிர்விற் பொங்கிப் பிரவகிக்கும் நாடசுர கானம் நமது சிறந்த கலை"

என்று கிராமத்து வாசனையை சொற்களிலே சிறைப்பிடித்த அலாதி அழகு முடிவிலி வியப்பிற்குரியது. குயிற்பாட்டிலே பாரதி பதிவு செய்யும் நாட்டார் வழக்கியலின் நீட்சியாகக்

விம்பத்தினையும் வெளிப்படுத்தும் வகையிலே இத்தகைய அறிமுகக் கவிதைகள் அமைந்திருக்கும். திரள் மக்களின் வேட்கையினைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையிலே எளிமையின் சோபிதத்தோடு கவிமழை பொழிவார். சராசரி மக்களின் செவிகளை மகிழ்விக்கும் வண்ணம் கவிதைகளைச் செதுக்குவதில் உச்ச ஆற்றலைக் கொண்டிருக்கிறார். வடபுலத்தின் கவியரங்கு நாயகன் என்ற ஏகபோக உரிமையைத் தன தாக்கிக் கொண்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

காரைநகர்க்கம்பன் விழாக்கவியரங்கிலே அமைதிப்படையினர் தழந்திருந்த தருணத்தில்

"அரிசிப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி

அரிய தமிழீழம் கண்டீரோ தம்பி

பருப்புப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி

பருத்தித்துறையுரும் கண்டீரோ தம்பி"

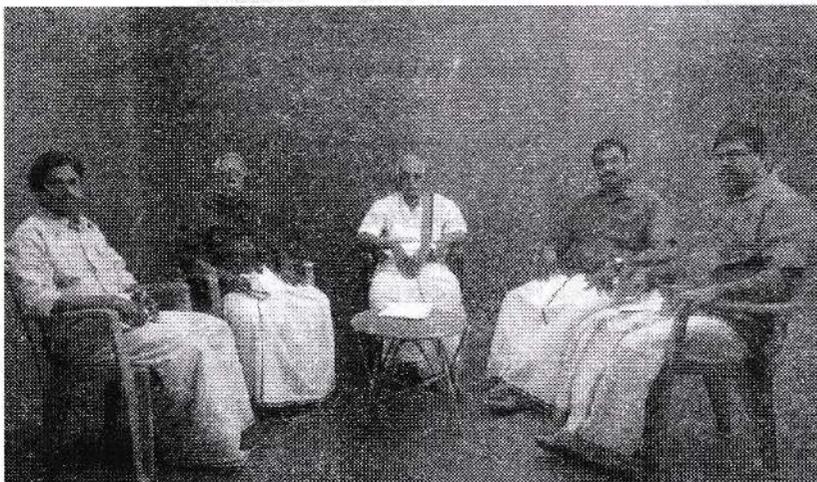
எனப்பாடக் கரவொலி வாணைப் பிழிந்த அதிசயத்தைப் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். கம்பன் விழாக்கவியரங்குகளில் சோ.ப அவர்களின் கவிதைகள் தனித்தன்மையோடு ஒலிக்கும். கம்ப காவியத்தைச் சாறு பிழிந்து தேறிய பெறுமான வார்த்தைகளில் வசீகரமாக முன்வைப்பார்.

"தெய்வம் மாணுடனாகப் பிறந்ததும்

தேவியோடு வெங்கானகம் போந்ததும்

நையும் நெஞ்சினன் வேடன் குகனொடு

நண்பனானதும் ஏழும் ராமரம்

கொள்ளத்தக்கது.

கவிதை முன்வைப்பிலும் பன்முக நுட்பங்களைக் கொண்டவர். கவியரங்குகளில் அருகிருந்து தரிசித்த பாக்கியத்தை பெற்றவர்களில் நானும் ஒருவன் என்பதில் அகமகிழ்கின்றேன். தைப்பொங்கலின் போது நிச்சயமாக ஏதேனும் ஓர் கவியரங்கினைத் தலைமையேற்று நிகழ்த்துவார். நேரடி அரங்கு, வானொலி, தொலைக்காட்சி ஏதேனும் ஒன்றிலாவது பொங்கற் கவியரங்கம் நிகழும் என உறுதியாகக் கூறலாம்.

“புதுப்பானை இஞ்சியிலை மஞ்சள் இலை புனும்
பூநகரிப் பச்சரிசி பயறுலையில் இட்டு
விதிப்படியே சர்க்கரையும் நறுந்தேனும் நெய்யும்
வெந்துவரும் வேளையில் முந்திரி ஏலம் சேர்த்து
சூரியனை வாழ்த்தி நறும் பொங்கலிடுவார்கள்
சுடர்விளக்கை ஏற்றி வைத்துத் தோத்திரங்கள் படிப்பர்
வாராத விருந்துவர வளை குளங்கும் கையர்
வாழியிலை மீதியினை பொங்கல்
படைப்பார்கள்”

“பொங்க வரும் புதுவாழ்வு” என்ற தலைப்பில் நிகழ்ந்த கவியரங்கில் சோ.ப சேர் பாடிய மேற்படி வரிகள் நண்பர்கள் பலருக்கும் மனப்பாடமாகி விட்டதையும் வியந்து குறிப்பிடலாம்.

சமகால விடயங்களை நன்கு அவதானித்துக் கவியரங்கிலே ஓசை நயத்தோடு வெளிப்படுத்துவதிலே சோ.ப சேர் விண்ணராகவே திகழ்கின்றார். அரசியல் அங்கதங்களும், சமூக எள்ளல்களும் நிரம்பி வழியும் வண்ணம் கவிதைக்கலசம் காணப்படும். பூடகமான முடிச்சுகளும் பல சமயம் மறைந்திருக்கும். மர்மத்தை இனங்கண்டு முடிச்சுகளை அவிழ்க்கும் கணத்திலே ஆச்சரியம் பூச்சொரியும். தமிழினம் அனுபவிக்கும் வருத்தத்தின் பட்டியலினை விருத்தத்திலே கொட்டி விளம்பிடுவார். காலத்தின் பதிவாய் உருப்பெறும். ஈழத்தின் நிகழ்வுகள் கருப்பெறும்.

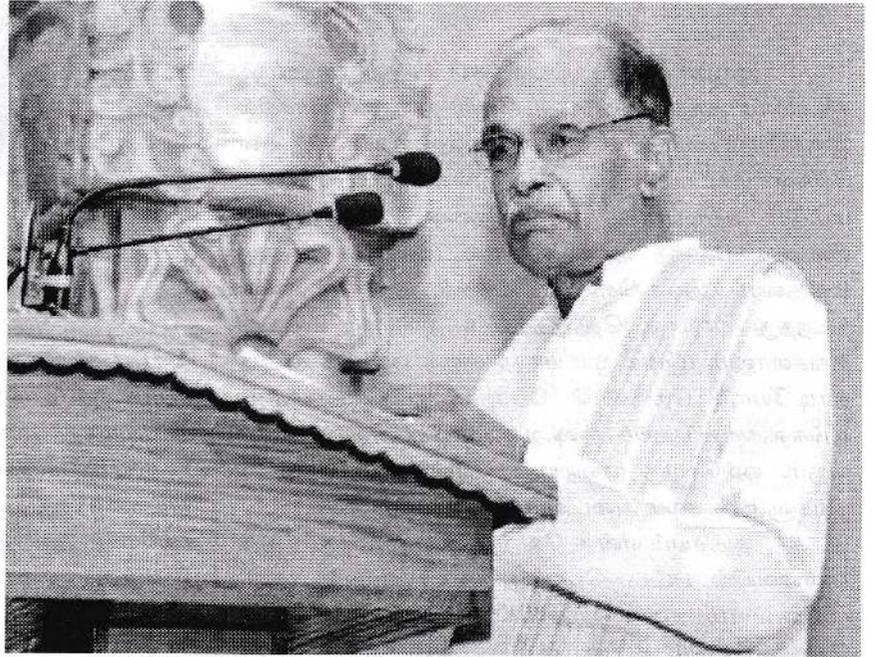
“பாதிநாள்கள் கியூவில் கழியவும்
பாஸுக்கான படிவம் எடுத்த பின்
மீதிநாள்கள் பலவித ஒப்பங்கள்
வேண்டப் படிக்களில் ஏறி இறங்கவும்
பாதை மூடப்படுகிற அற்புதம்
பாடவும் அது திறந்திடப்படவும்
போதும் போதும் பட்டடதும் படுவதும்
போக்கிலா ஒரு வாழ்க்கை அமைந்ததே!”

“வடக்கிருத்தல்” தொகுப்பிலுள்ள மண்மீட்பு என்ற கவிதையும் அரங்கக் கவிதையேயாகும். அக்கவிதை பூரணம் ஞான மலர் என்ற சகோதரிகளின் காணிச்சண்டையை அங்கதச் சுவையோடு வெளிப்படுத்துகின்றது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் மனோநிலை

குறித்த எள்ளலையும் இனங்காண முடிகின்றது. எளிமையும் பேச்சோசைப் பண்பும் விர்வி நிற்கும் அக் கவிதையினைப் படிக்கும் போதெல்லாம் அடங்காச் சிரிப்பினை சந்திக்க நேரிடுகின்றது.

“தாண்டிக் குளத்தில் சனமாமோ?
“ரோச் பற்றி” வேண்டினனியோ
இப்ப விடுறானோ...?
இஞ்சபார் நல்லா நனைச்சிட்டாய் ஞானா
உடுப்புக்களை எல்லாம் கிணற்றடியில் போடு குளி
நான் தெசை சுட்டெடுப்பதற்குள்”

என்ற அக்கறை விசாரிப்பானது மறுநாள் வேலி வலகிய பின்னர் வேறு வேடம் கொள்வதாகப் பதிவு செய்யும் நுட்பமானது அலாதியாக அமைகின்றது. இலக்கிய உலகிலே என்னை முன்னிறுத்தியவர்களில் சோ.ப சேர் முதன்மையானவர். நாமாந்தரிதை வடிவிலே நானொழுதிய “ஊர்க்காதல்” கவிதையினை எப்போதும்

வித்துரைப்பார். என் எழுத்திலே எங்கேனும் கவித்துவம் வெளிப்பட்டால், எனது வழிகாட்டியான சோ.ப அவர்களே அதற்குப் பின்புலமாவார். என் கவிதைகளையும் ஆங்கிலத்திலே மொழிபெயர்த்ததோடு, தென்னாசியக் கவிதைகள் தொகுப்பிலும் இணைத்து எனக்கும் அடையாளம் தர முயன்றுள்ளார். “நெருநல்” “கலையுருக்காட்டி” எனும் இரு நூல்களையும் எனது குருநாதருக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளேன். பன்முகப் பரிசோதனை முயற்சிகளை மேற் கொள்ளவும் எனக்கு ஊக்கியாக அமைந்துள்ளார்.

“நெஞ்சே குருநாதரின் சேவடி நினைந்து
நன்றே இசைபாடி சூழ்நிலை மறந்து”

என்ற நாடகப் பிரியா ராகப்பாடலைக் கேட்கும் போதெல்லாம் சோ.ப சேரின் திருமுகமே எனது நெஞ்சில் நிழலாடும்.

என் குருநாதர் பல்லாண்டு வாழ்க வென்று வாழ்த்தி வணங்கி நிறைவு செய்கின்றேன்.

ஊழி

மூலம்: பீஷாம் ஸஹானி
தமிழில் - சோ.ப

ஜாஹூர் பக்ஷ பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கக் கூடும். அந்தப் பேர் உடையோர் நூற்றுக் கணக்கில் இருக்கிறார்களாதலால் எந்த “ஜாஹூர் பக்ஷ?” என நீங்கள் கேட்பது இயல்பே இல்லை, பெயரினால் மட்டும் அறியப்படும் ஒரு மனிதனை நான் குறிப்பிடவில்லை. நேர்ந்த அவலத்தினால் அறியப்படும் ஒரு மனிதரைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றேன். அவருக்கு என்ன நடந்தது என்பது தெரிந்த பின் ஜாஹூர் பக்ஷஜ உங்களாலும் மறக்க முடியாது. பிறகு ஆட்டுக் கடாத் தாடியோடு தெருவால் போகும் ஒவ்வொருவரும் உங்களுக்கு ஜாஹூர் பக்ஷ ஆக தோன்ற, அவர் ஞாபகம் வரும். ஒவ்வொரு முறையும் - என்னைப் போலவே நீங்களும் சஞ்சலம் அடைவீர்கள்.

அதிசயம் என்ன வென்றால், முதல் முறை என் பார்வையில் பட்ட பொழுது அவர் எவ்வித மனப் பதிவையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அழுக்கேறிய, தோளருகே கிழிந்த பழைய சேட் அணிந்திருந்த அவர் எல்லா நடுத்தர வயது மனிதரையும் போலத்தான் இருந்தார். வெறுங்கால்களுடன் வாரிவிடப்படாத தலையுடனும் சுவரொன்றில் முதுகைச் சாய்ந்த படி அவர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் சாதாரண மனித ராகவே தென்பட்டார். அவர் ஒன்றும் பேசவுமில்லை. எதையும் கவனிக்கவும் இல்லை. சும்மா நின்றார். சிலையாகிய மனிதனைப் போல்.

அவர் வீட்டின் முன்னே ஒரு பெரிய முற்றம். அந்நேரம் அது நிறைய சனக்கூட்டம். ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும், தூர இருந்து பார்த்தால் முற்றம்முழுதும் கந்தைத் துணிகள் நிரம்பியது போல் காட்சி தரும். வீடிழந்தவர்கள் கந்தைகள் போலத்தான் தென்பட்டார்கள். அரைகுறையாக எரிந்த தொட்டில் கள், பாணை சட்டிகள், துணிமூட்டைகள் என்றெல்லா வற்றையும் இம் மக்கள் தம் வீடுகளிலிருந்து வாரிக் கொண்டு வந்திருந்தனர். அவை தாம் முற்றமெங்கும் சிந்திக் கிடந்தன.

சுவரோடு சேர்த்து ஆணியடிக்கப்பட்டவர் போல ஜாஹூர் பக்ஷ நின்றார். அவர் கண்கள் எதையாவது பார்த்தனவோ, அறியேன். அதிர்ச்சியினால் சிலையான மனிதனால் எதைத்தான் காணமுடியும். அவர் சாய்ந்திருந்தது எரிந்து போன அவருடைய வீட்டுச் சுவரோடு. அவரது வீட்டுச் சாமான்கள் முற்றத்தில் சிந்திக் கிடந்தன. அரை குறையாக எரிந்த தாள்கள் காற்றில் பறந்தன. அவை சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், மொழி பெயர்ப்புக்கள், கையெழுத்துப் பிரதிகள். அரைகுறையாக எரிந்த எந்தத் தாளை எடுத்தாலும் அதில் ஜாஹூர் பக்ஷின் கையெழுத்தைக் காண்பீர்கள். அவர் எழுத்து முத்து கோத்தாற் போல இருக்கும். ஓர் எழுத் தாளனுடைய கையெழுத்துப் பிரதி அவர் இதயத்துக் குருதியால் எழுதப்படுகிறது. அவன் வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியைச் செலவிட்டுப் படைக்கப்படுவது.

அரைகுறையாக எரிந்த நூல்களும் நிலத்திற் கிடந்தன. பட்டினத்தில் ஒரு கலவரம் நடை பெற்றிருந்தது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் வழமையாக நடைபெறுவது போலவே வீடுகள் தீயிடப்பட்டன. பொருள்கள் சூறையாடப்பட்டன. பலர் கொலை செய்யப்பட்டனர். இதையெல்லாம் நினைவுகூர்ந்து பயனென்ன? தத்தம் எரியுண்ட வீடுகளின் முன் பேயறைந்தவர்கள் போல நிற்கும் ஆண்களையும், பெண்களையும் கண்ட எவருக்குமே கலவரம் என்றால் என்ன என்பது நன்றாகவே தெரியும்.

அவருடைய வீட்டை எரிக்கு முன் காதையர்கள்,

வீட்டுச் சாமான்களுக்காகத் தான் தமக்குள் ஒரு போராட்டம் நடத்தினார்கள். ஆனால் யாருமே அவருடைய புத்தகங்களைத் தீண்டவில்லை. பிறகு நீண்ட நெருப்பே அந்தப் பணியைச் செய்தது. கொள்ளையர்கள் திருப்திப்பட்டு அளவுக்கு ஜாஹூர் பக்ஷ வீட்டில் ஆடை, அணிகலன்கள் இருக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் அவர் கண்முன்னே கைக்கெட்டியவை எல்லாம் எடுத்துச் சென்றார்கள். எங்கு கொண்டு போனார்களோ கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம். ஆனால் புத்தகங்கள் அப்படியே இருந்தன. வீட்டுக்கு நெருப்பு வைக்கப்பட்டதும், அவர் அவற்றைத் தம் கைகளிலே ஏந்திச் சென்றார். ஏதோ மனித உயிர்களைக் காப்பாற்று பவர் போல அவரால் அதிக நூல்களைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. அவர் கைகளும் - ஏன் தாடியும் கூடத் தான் பொசுக்கத் தொடங்கின. மூச்சு வாங்கியது. கால்கள் தள்ளாடின. பாடுபட்டு வெளியே கொண்டு வந்த சில புத்தகங்களும் அங்கும் இங்கும் ஒருபவர் களால் மிதிக்கப்பட்டன. காளிதாஸனுடைய சாகுந்தலம் எற்றுண்டு எங்கோ போய் விழுந்தது. கையெழுத்துப் பிரதிகள் கிழிந்தும் சிந்தியும் உருக்குலைந்தன.

நா வறள, கண்கள் மிரள, சுவரில் சாய்ந்தபடி நின்ற ஜாஹூர் பக்ஷதம் சொந்த மரணத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பிரளய காலத்தில் பேய்கள் ஆடும் கூத்துத் தானோ இது. விரைவில் எல்லாம் அடங்கின. முப்பது வருட முயற்சி, தவம் பிடி சாம்பராய் வெந்து காற்றில் பறந்து கொண்டிருந்தது. நூல்களை அவர் நெஞ்சோடு வைத்து அன்போடு வாசிப்பது வழக்கம். அவையும் யார் யாரோ தந்த கடின உழைப்பின் பயன்கள் அல்லவா?

பக்கத்து வீடுகள் எல்லாம் எரிந்து கொண்டிருக்கையில், காடையர்கள் இவருடைய கதவை உடைத்து நுழைந்தார்கள். ஈட்டி, பொல்லுகளுடன், சத்தமிட்டபடி, எத்தனை பேர், இவருடைய மனைவியும் சத்தமிட்டாள். “நான் யாருக்கு என்ன தீங்கு செய்தேன்? ஏன் வந்தீர்கள்? என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?” இவர் சத்தமிடத் தொடங்கினார்.

அத்துமீறி நுழைந்தவர்களுக்கு இது அதிக பிரசங்கித்தனமாகப்பட்டது. இவருடைய மனைவியின் கூக்குரல் ஓய்ந்து விட்டதோ, மகளுடைய குரல் அடங்கியதோ இவருக்குத் தெரியாது. திகைப்பில் அவரால் சிந்திக்க முடியவில்லை. தம்மைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்க முடியவில்லை. “எதை வேண்டுமானாலும் எடுத்துச் செல்லுங்கள். ஆனால் தயவு செய்து இந்தப் புத்தகங்களையும் தாள்களையும் விட்டு விடுங்கள். உங்கள் கால்களில் விழுந்து கேட்கிறேன்.” கைகூப்பிக் கெஞ்சினார் அவர்.

ஆனால் அவர் வீட்டுக்கு வெளியே இழுத்து வீசப்பட்டார். ஒரே ஊழிக் கூத்து. பிறகு அவர்கள் வீட்டுக்குத் தீவைத்தார்கள்.

ஜாஹூர் பக்ஷஐப் பார்த்தேன். முன்போலத் தான் ஒரு புரியாத புதிர் போல நின்று கொண்டிருந்தார். குறுந்தாடி, பெரிய அகன்ற கண்கள், மெலிந்த உடம்பு, அவருள்ளே கனன்ற ஏதோ ஒரு நெருப்பு அவரை

அரைவாசி தகித்து விட்டது, போல நின்றார். அவ்வேளை தான் அவர் பெயர் எம் மனத்திரையில் பளிச்சிட்டது. இந்த ஜாஹூர் பக்ஷின் சிறுகதை களை நான் படித்திருக்கிறேன். அவருடைய மொழி பெயர்ப்புக் களைக் கூட படித்திருக்கிறேன். அவர் தானா இவர்? சப்பாத்தில்லாமல், ஆடைகுலைந்த படி சுவரோடு சேர்த்து ஆணியடித்தாற்போல.”

அன்று, ஜாஹூர் பக்ஷ சில பக்கங்கள் எழுதி ஒரு புறம் வைத்துவிட்டு, ஒரு பீடியைப் பற்ற வைத்தார். கைகால்களை நீட்டினார். இருக்கையிலிருந்து எழுந்தார். அவர் நரம்புகளுடு திருப்தியுணர்வு ஓடியது. நல்ல எழுத்தோட்டம் உள்ளத்துணர்ச்சிகளை ஒரு லயத்தோடு கொட்டியிருந்தார் அவர். உள்ளூர ஒரு நிறைவு. வானத்தில் மிதப்பது போன்ற அவ்வுணர்ச்சியிலிருந்து அவர்விடுபடு முன்னே வெளியே - முற்றத்தில் காலடியோசை, கூச்சல், வசூ, கோஷம், கடந்த சில நாள் களாகக் கவிந்து கொண்டிருந்த மூட்டத்தினூடு வந்த முதல் வெடிப்பு - ஏதோ ஓர் அணை தகர்ந்து, குரோதம் என்ற பெருவெள்ளம் எல்லாப் பக்கமும் பாய்வது போல.

ஜாஹூர் பக்ஷ அவ்வொலிகளுக்குச் செவி கொடுத்த போதும் அவற்றால் அவர் கலவரமடைய வில்லை. என்ன சங்கதி என்று பார்க்க அவர் எழுந்தார். திடீரென்று அவர் மனைவி கூச்சலிட்டாள். “கதவைத் திறக்காதீர்கள், புண்ணியம் கிடைக்கும், வெளியே போக வேண்டாம்”.

“ஒன்றும் ஆகாது. கவலைப்படாதே. இங்கே ஒன்றும் ஆகாது”.

“கும்பிட்டன். கதவைத் திறக்காதையுங்கோ, உங்களுக்கு அறிவு கெட்டு போச்சுதா?”

“இங்கே என்னை அறியாதார் யார்?” ஜாஹூர் பக்ஷ சிரித்தார். கதவை நோக்கி அடியெடுத்து வைத்தார்.

அந்த வேளைதான் வெடிச்சத்தம் போல ஏதோ பெரிதாகக் கேட்டது. யாராவது அவர் கதவின் மீது எதையோ எறிந்து விட்டார்களா? இல்லை. அவர் கதவைக் கோடரி கொண்டு தாக்கிய சத்தம் ஒருமுறையல்ல. இரு முறையல்ல, மும்முறை மூன்றாம் முறையோடு கதவு பிளந்தது.

எங்கோ ஏதோ தவறு நடந்து விட்டதென்று தான் ஜாஹூர் பக்ஷின்னமும் நம்பினார். இவர்களால் ஒரு முறை தன்னைப் பார்த்தாலே தம் தவறை உணர்ந்து திரும்பி விடுவர். ஆனால் அவர்கள் கூட்டமாக உள்ளே வந்தார்கள். ஈட்டி வேல், குத்துவாள் எல்லாம் ஏந்தியபடி எல்லாம் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் நடந்து விட்டன.

“அம்மா” மூத்த மகள் கீச்சிட்ட படி ஓடிப்போய்த் தாயைக் கட்டிக் கொண்டாள். புத்தக அலுமாரிக்குப் பக்கத்தில் சிலையாக நின்றாள் இளையவள். கண்களை அகலவிரித்து முகம் வெளிறி, மருண்டதொரு மாணைப்போல தம் மகள் பேயறைந்தவள் போல நின்ற அக்காட்சி ஜாஹூர் பக்ஷ நினைவில் நின்றது. அதன்பின் அவளுக்கோ தம் மனைவிக்கோ என்ன நடந்தது என்று அவருக்குத் தெரியாது.

உள்ளே புகுந்த கூட்டத்துக்குள் அவர் விஸ்வேஸ் வரனை அடையாளங்கண்டு கொண்டார். அது அவர்

நடுங்கும் கால்களுக்கு சற்று வலுவைத் தந்தது. விஸ்வேஸ்வரன் பக்கத்துத் தெருவில் வசிப்பவன். ஒரு ஹிந்தி சஞ்சிகையின் காரியாலயத்தில் வேலை பார்த்து வந்தான். அவருடைய எழுத்தைப் போற்றி புகழ்வான். “நீங்கள் முஸ்லீமாயிருந்தாலும் ஹிந்தி இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்ப்பீர்கள்” தன் சஞ்சிகையில் ஜாஹூம் பக்ஷின் கட்டுரைகள் இரண்டொன்றை வெளியிட்டுள்ளான். அவன். அது சரி, விஸ்வேஸ்வரன் இங்கே என்ன செய்கிறான்? இவர்களை ஏன் அவன் தடுக்க வில்லை. தான் நின்ற இடத்திலிருந்தே அவர் சத்த மிட்டார். “தம்பி விஸ்வேஸ்வரா, என்னை உனக்குத் தெரியும் அல்லவா?”

ஆனால் விஸ்வேஸ்வரனைக் காணவில்லை. அவன் மாயமாய் மறைந்து விட்டான். கூட்டத்தில் கரைந்து விட்டான்.

காடையர்கள் இன்னும் சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜஹூர் பக்ஷின் கால்கள் நடுங்கின. அவர் உடல் வியர்வையால் நனைந்து விட்டது. “இஞ்சை பாருங்கோ நீங்கள் விரும்பும் எதையும் எடுத்துச் செல்லலாம். ஆனால் ஒரு சிறிய வேண்டுகோள்”. கை கூப்பிய வண்ணம் தழுதழுத்த குரலில் கெஞ்சினார் அவர்.

சிலர் அமைதியானார்கள், வேறு சிலர் இன்னும் உரத்துச் சத்தமிட்டனர். சுமுகமாக மெல்லப் பேசினால் தாம் சொல்வது கேட்கப்படும். நியாயம் உணரப்படும் என்று எழுத்தில் படிப்பில் ஈடுபடுபவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கே ரத்ததாகம் கொண்ட மக்கள்.

“பெரியோர்களே, எல்லாவற்றையும் எடுங்கோ, கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் புத்தகங்களையும் விட்டிடுங்கோ, வாழ்நாள் முழுவதும் நான் உழைத்த உழைப்பு அவை. ஏறும்பு போல ஒவ்வொன்றாகச் சேர்த்த புத்தகங்கள்”.

அதன் பின்? அவருக்கு என்ன நடந்தது என்று கடவுளுக்குத் தான் தெரியும். பைத்தியக்காரன் போல உச்ச ஸ்தாயியில் கத்தத் தொடங்கினார். “பாருங்கோ, இவை கவிதைத் தொகுதிகள் நிராலா பந்த், மகாதேவி.... இவை பிரேம்சந்த் எழுதிய நாவல்கள். கஷ்டப்பட்டு உழைத்த பணத்தினில் வாங்கிய நூல்கள், விட்டு டுங்கோ, இவை கையெழுத்துப் பிரதிகள், மொழி பெயர்ப்பு!”.

பளார் என்று முகத்தில் விழுந்த அறை அவரை அடக்கியது. அவர் முன்கினார். உதடுகள் துடித்தன. அவரை நோக்கிக் கைகள் நீண்டன. “எளிய முஸ்லீம், ஹிந்தியில் எழுதுமானாம்” இச் சொற்கள் காதில் விழுந்ததும் ஜாஹூர் பக்ஷின் சிந்தனை முடங்கி விட்டது. பிறகு கொள்ளை தொடங்கியது. ட்ரங் பெட்டிகள் படுக்கை விரிப்புகள், தொட்டில்கள் கைக்கெட்டும் எதுவாயினும் திடீரென்று மனைவி மக்களை நினைத்துக் கொண்டார். நெஞ்சைப் பிழியும் ஓர் ஓலம் அவர் தொண்டையிலிருந்து கிளம்பியது. யாரோ அவரைப் பலமாகத் தள்ளவே அவர் முற்றத்தில் முகங்குப்புற வீழ்ந்தார். அவருடைய வீட்டுக்கு நெருப்பு

வைக்கப்பட்டது. தீநாக்குகள் அவரை நக்கின.

உடைந்த கதவுடாகவும் யன்னல்கள் ஊடாகவும் புகை குபு குபு என்று வரத் தொடங்கியது. “எளிய முஸ்லீம் உயிர் தப்பினதே புண்ணியம் என்று விளங்கிக் கொள்”.

கோஷமிட்டு கொண்டும் தூஷண வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டும் அட்டகாசமாகச் சிரித்துக் கொண்டும் கூட்டம் அடுத்த வேட்டைக்குக் கிளம்பியது. அங்கமெல்லாம் நடுங்க, தம் வீடும் சொந்த நூலகமும் பற்றி எரிவதைப் பார்த்து நின்றார் ஜஹூர் பக்ஷ. ஆற்றாமையால் வீட்டுக்கு முதுகு காட்டி நின்றார் அவர். வாழ் நாள் முழுவதும் அவர் பேணிய நம்பிக்கை ஊன முற்று விட்டது. சாகவில்லை. பேய் பிடித்தவர் போல் திரும்பி வீட்டுக்குள் பாய்ந்தார். நூல்களையும் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் இழுத்தெடுக்கத் தொடங்கினார். எம் கண்முன்னே இவை எரிவதை எப்படி அனுமதிப்பது? இயன்றதைப் பாதுகாப்போம் என எண்ணினார். நெடுநேரமாக நூல்களையும் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் சுமந்து களைத்துப் போனார். கைகள் கொப்புளித்தன. நுரையீரலுக்குள் புகை நிரம்பியது. மூச்சு வாங்க, தலையை இருகைகளாலும் பிடித்த படி நிலத்தில் வீழ்ந்தார்.

இப்பொழுது, ஜாஹூர் பக்ஷ அரைகுறையாக எரிந்த வீட்டுச் சுவரில் சாய்ந்த படி நிற்கிறார். அவர் எதிரில் முற்றத்தில் தகரங்கள், சட்டி பாணைகள், கடதாசி, தூசி, குப்பை இவற்றின் நடுவே வீடற்ற குடும்பங்கள் சில இருப்பிட வசதிகள் செய்திருந்தன. ஜாஹூர் பக்ஷின் அகல விரிந்த திகைத்த கண்கள் குழம்பி பார்த்தன. எதையும் காணாமலே.

மதச் சார்பின்மையைக் கோபுரத்தில் ஏற்றி வைத்துக் கொண்டாடும் பத்திரிகைக்காரர்கள் அகதிகள் பால் தமக்குள்ள அக்கறையையும் அனுதாபத்தையும் தெரிவிக்க அவர்களுக்கு ஆதரவு தருவோரைத் தட்டிக் கொடுக்க இங்கு வந்த போது ஜாஹூர் பக்ஷ தன்வீட்டுச் சுவரில் சாய்ந்து வெறித்துப் பார்த்த படி நின்று கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது தான் நான் திடீரென்று அவரை அடையாளங்கண்டேன். அணுகினேன். (என் குறிப்புப் புத்தகம் பென்சிலுடன்).

“நீங்கள் ஓர் எழுத்தாளர் அல்லவா? ஹிந்தில கதை எழுதுகிறவர் இல்லையா? ஷேக்ஸ்பியரின் கவிதையை ஹிந்தியில் மொழிபெயர்த்தவர் அல்லவா நீங்கள்”.

அவர் என்னை ஏறெடுத்துப் பார்த்தார். பிறகு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார். ஏதோ என் முகத்தில் விஸ்வேஸ்வனைக் கண்டவர் போல உதடுகளில் ஒரு மெலிந்த புன்னகை. எழுதவேண்டியதெல்லாம் எழுதியாயிற்று. இது தான் கடைசிக் கதை” முணுமுணுத்தார் அவர்.

எழுத்தாளர் எழுதுவது ஒரு சிறுகதை. அவர் வாழ்வது, உத்தரிப்பது இன்னொரு விதமான சிறுகதை. இவர் சொல்வது எந்தரகம்?

வெளியே முற்றத்தில், எரிந்த தாள்கள் காற்றில் பறந்தன. சேறும் அழுக்கும் பட்ட புத்தகங்கள் அங்கும்

இங்கும் சிந்திக் கிடந்தன. மதச் சார்பின்மையின் தூண் என்று சொல்லத்தக்க ஒருவர் குனிந்து ஒரு நூலை எடுத்தார். அதில் சேறு அப்பிக் கிடந்தது. எத்தனை பேரால் அது மிதிபட்டிருந்தது என்று சொல்வது கடினம். அது துளசி ராமாயணம் - ராம் சரித மானஸ், பல பக்கங்கங்கள் அடையாளமிடப்பட்டிருந்தன. பல செய்யுள்கள் கீழ்க் கோடிடப்பட்டிருந்தன. அது வாசிக்கப்படவில்லை. பாராயணம் செய்யப்பட்டது என்பது தெரிந்தது.

தீ தணிந்த பிறகும் நகரம் முனகிக் கொண்டிருந்தது. தன் காயங்களை நக்கியவாரே வீட்டுக் கதவுகள் மெல்லத் திறக்கத் தொடங்கின. வயிற்றைக் குடையும் பசியினால் மக்கள் வெளியே வந்தனர். கடைகள் திறந்தன. மக்கள் சூழ்நிலையை எதிர் கொள்ள லாயினர். இது அவர்கள் தாய்நாடு. அவர்கள் இங்கு வாழ வேண்டியவர்கள். எவ்வளவு காலந்தான் அழுது புலம்பிக் கொண்டிருப்பது? இடிபாடுகள் அகற்றப் பட்டன. வீடுகள் திருத்தப்பட்டன. ஐந்து நாளாக நடந்த கலவரம் தூக்கத்தைக் கெடுத்த ஒரு பயங்கரக் கனவு போலவும் இப்பொழுது அவர்கள் உறக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்டது போலவும் தோன்றியது.

பிள்ளைகள் விளையாட வீதிக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் சிரிப்பு காற்றில் நிரம்பியது. மீண்டும் வாழ வேண்டும் என்று மனித நெஞ்சங்கள் துடிக்கத் தொடங்கின. நம்பிக்கை மீண்டும் தளிர்விடத் தொடங்கியது. தலைக்கு மேலே திரண்டகரிய மேகங்கள் கலையத் தொடங்கின. மக்களுடைய மனங்களில் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டிரா விட்டாலும், இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் எல்லாம் சரிவரும் என நம்ப விரும்பினர். இல்லை, இல்லை, இது போன்ற ஏதும் மீண்டும் நடக்காது என்று தமக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டார்.

இரண்டு வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. எங்கள் கார் மீண்டும் நகர வீதிகளில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வகுப்பு வாதம் பற்றிய மாநாடு ஒன்றில் கலந்து கொள்ளச் சென்றிருந்தோம். எனக்கு ஒரு சொற் பொழிவு. கடந்த சில ஆண்டுகளாக வகுப்புக் கலவரம் நடந்த ஒவ்வொரு இடத்துக்கும் போய், கலவரத்துக் கான காரணம் அதன் விளைவு என்பன பற்றித் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து வந்துள்ளேன். வகுப்பு வாதம் பற்றி அதிகாரப் பூர்வமாகப் பேசும் அளவுக்கு என்னிடம் தகவல்கள் உள. என்னோடு சில பிரமுகர்களும் இருந்தனர். கார் ஓரிடத்தில் நின்றது. கொஞ்ச நேரத்தில் சிறு கூட்டமே கூடிவிட்டது. சிலர் புதினம் பார்க்க வந்திருந்தனர். வேறு சிலர் தங்கள் மனக்குறைகளை வெளியிட விரும்பினர். நானும் என் சகாக்களும் அவர்களுடைய ஐயப்பாடுகளைப் போக்கினோம். அரசாங்கம் அவர்களுடைய குறைகளைப் பரிசீலித்து ஆவன செய்யும் என்று தேற்றினோம். மதச்சார்பின்மை என்ற லட்சியத்தை உள்வாங்கிக் கொள்ளும் படி அறிவுரை கூறினோம்.

கார் நகரத் தொடங்கியதும், ஒரு மனிதன் அதன் "பொன்ற" ஐப் பற்றிக் கொண்டு நடக்கத்

தொடங்கினான். காரின் முன் பாய முயல்கிறான் என்று கருதி அவனை அப்பால் தள்ளினார்கள்.

அது வேறு யாரும் இல்லை. ஜாஹூர் பக்ஷ். அவரை அடையாளங்காண எனக்கு அதிக நேரம் பிடிக்க வில்லை. அவருடைய ஆட்டுக் கடாத் தாடி வெள்ளை யாக மாறியிருந்தது. கண்களில் அதே வெறித்த பார்வை, கலைந்த கேசம். காரை நிறுத்தி அவரைப் பேட்டி காண ஆசை. அன்று அவர் வாய் திறந்து ஒரு சொல் கூடப் பேசவில்லை. இப்பொழுது அவர் தம்மைச் சுதாரித்துக் கொண்டிருப்பார், அவருக்குப் புனர்வாழ்வளிக்க முயற்சிகள் நடைபெறுவதாகக் கேள்வியுற்றிருந்தேன்.

ஆனால் அவரை நோக்கித் திரும்பிய நான் திகைத்து விட்டேன். வழி தவறியவர் போல அவர் வீதியின் நடுவில் தள்ளாடிய படி நின்றார்.

"அவர் தான் ஜாஹூர் பக்ஷ்" என்று விளக்கினார் எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த உள்நூர் வாசி. அவருக்குப் புத்தி கலங்கி விட்டது. பைத்தியமாகிக் கொண்டிருக்கிறார்".

ஜாஹூர் பக்ஷ் எனக்கு ஏதாவது சொல்ல விரும்பினாரா? என்னை அடையாளங் கண்டு கொண்டாரா? அவர் முகம் எங்கள் காரின் பக்கம் திரும்பிய படி சலனமின்றி இருந்தது. அவருடைய கலைந்த கேசமும் குலைந்த ஆடையும் அவர் கதையை அவர் கடைசிக்கதையைச் சொல்லின.

அதுவே நான் அவரைக் கண்ட கடைசிக் சந்தர்ப்பம். சில நாள் கழித்து அவர் இவ்வலகை நீத்து விட்டார் என்று யாரோ சொன்னார்கள். ●

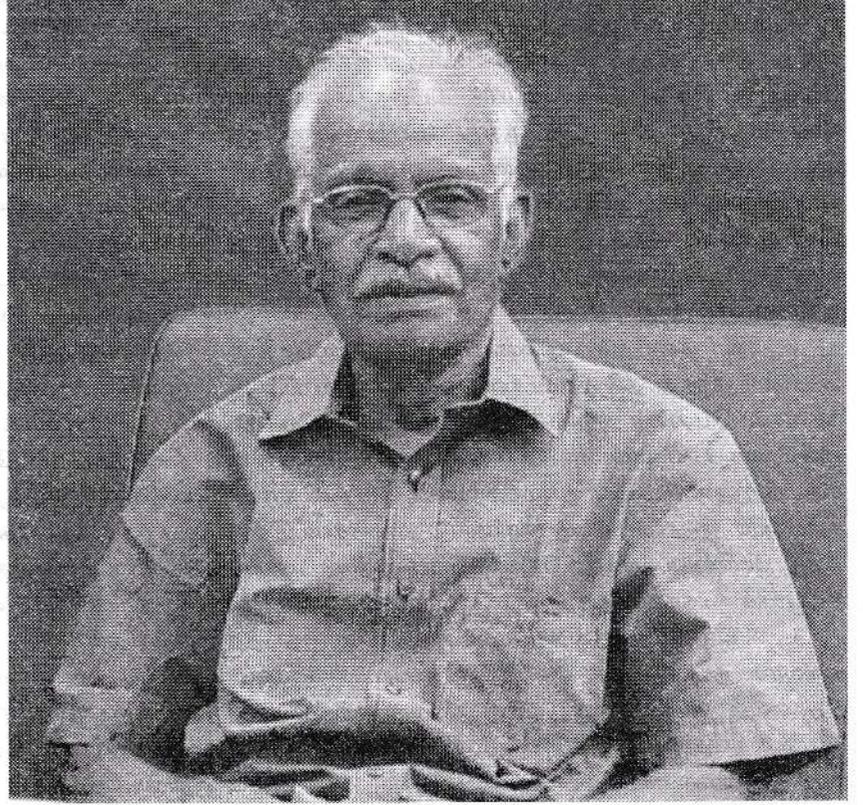
யாரதி யார்?

மன்னருக்கும் போலிமதக் குரவருக்கும்
கோவை உலா பரணியென்று
சொன்னபிர பந்தவகை பாடுகிற மரபுடன்து
தூள் தூளாக
விண்ணதிர விடுதலைப் போர் முரசறைந்து
கவிதைக்கு விளக்கஞ் செய்தான்
என்னவன் அக்கினிக் குஞ்சாய் எட்டய - புரத்தெழுந்தான்
நாம் ஈடேற! ;

பார்ப்பாணை ஐயரென்ற காலம் போக
பறங்கியைத் துரையென்ற மோகம் போக
போர்ப்பாட்டே தமிழ்ப் பாட்டாய் எங்கும் கேட்க
புரட்சி செய்து மாதர் புதுப்பரணிபாட
ஏர்ப்பாட்டும் தொழிலாளர் பாட்டும் ஏற்றம்
இறைப்பவர்தம் பாட்டும் நெல் இடிக்கும் பாட்டும்
ஆர்ப்பாட்டம் செய்யுமொரு காலம் ஆக
ஆர்செய்தான்? பாரதி - என் அப்பன் செய்தான்!

- சோ.ப

நான் கண்ட சோ.ப

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக் கழகத்திலே நான் உதவி விரிவுரை யாளராகப் பணியாற்றத் தொடங்கிய காலம் 1980, 1981 ஆக இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது பேராசிரியர் க.கைலாசபதி கலைப் பீடாதிபதியாக இருந்தார். ஏதோ “அலுவலாக”ப் பீடாதிபதியைச் சந்திக்க அவரது காரியாலயத்துக்குச் சென்றேன். பீடாதிபதிக்கு முன்னால் இருந்த கதிரையில் மாணவர் ஒருவர் இருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. பீடாதிபதிக்கு முன்னால் உள்ள கதிரையில் மாணவர்கள் இருந்து உரையாடுவதை நான் காணவில்லை. மாணவர்கள் வந்த வேலையை விரைவாக முடித்து நிற்க வைத்தே அனுப்பும் வழக்கம் இருந்ததை நான் அவதானித்திருக்கிறேன். இந்த மாணவர் யாராக இருக்கும். இப்படி இருத்தி வைத்து “கைலாச” அந்நியோன்னியமாகக் கதைக்கிறாரே என்று நினைத்துக் கொண்டு வெளியில் நின்றேன்.

சிறிது நேரத்தில் அந்த மாணவன் வெளியே போக நான் உள்ளே போனேன். போறவரைச் சுட்டிக்காட்டி “உவரைத் தெரியுமா?” என்று என்னைக் கேட்டார். ஒரு சிறிய தலையாட்டத்துடன் தெரியாது என்று சொன்னேன். “இவர் இங்கு மாணவனாக

இருக்கிறார். நல்ல கவிஞன். இங்கிலீசிலே ஒரு விண்ணன் இவரை நீ நன்கு பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்” என்று கரிசனை மிக்க ஆணையை இட்டார். ஆங்கில அறிவு இல்லாமல், பண்டிதமரபிலே பழந்தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயத்தோடு பல்கலைக்கழகம் வந்த என்னை ஆங்கில அறிவுள்ளவனாக ஆக்க வேண்டும் என்பதிலே அவர் அதிக கவனம் செலுத்தினார். ஆங்கில அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று பல தடவை ஞானோபதேசம் செய்திருக்கிறார். நான் தான் அதைச் செய்யவில்லை. நான் நியமனம் பெற்று இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் அவர் இறந்துவிட்டார். படிப்பு, வாசிப்பு, ஆய்வு, தேடல், விரிவுரை முதலானவை பற்றியே என்றாடன் உரையாடும் அவர் என்னை வற்புறுத்தி அதையும் சாதித்திருப்பார். இன்று வரை இறுக்கமாகத் தொடரும் சோ.பவின் உறவுநிலையை எண்ணும் பொழுது பேராசிரியர் க.கைலாசபதியை நினைக்காமல் கடந்து செல்ல முடியவில்லை.

அன்று மாலையே கைலாசபதி குறிப்பிட்டபடி சோ.ப வை இராமநாதன் மண்டப நடைபாதையில் கண்டு வலியச் சென்று கதைத்தேன். அவருடன் என்றைக்குக் கதைத்தேனோ அன்றைக்கே அவரின் குணவியல்பால் ஈர்க்கப்பட்டேன். மெதுவாக, இனிமையாக மனம் விட்டுப் பேசும் அவரின் சுபாவம் எனக்குப் பிடித்துக் கொண்டது. “இருவரும் மாறிப்புக்கியம்” எய்தினோம்.

எனக்கும் அவருக்கும் உள்ள உறவுநிலைச் செழுமை கம்பன் கழகத்தோடு இன்னும் இறுக்கமாகியது. கம்பன் கழகக் கவிபரங்குகள், ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றிலே என்றும் அழியாத இடத்தில் இருக்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை. கம்பன் விழாக் கவியரங்கிலே சோ.ப, முருகையன், ச.வே.பஞ்சாட்சரம், கல்வயல் குமாரசுவாமி, காரை சுந்தரம்பிள்ளை, புதுவை முதலான ஈழத்து முன்னணிக் கவிஞர்கள் பலர் பங்குபற்றுவர்.

சோ.பவின் கவிதைகளின் ஓசை பற்றியும் உட்பொருள் பற்றியும், சொல்லும் விதம் பற்றியும் கவியரங்கு முடிந்தபின் அவருடன் உரையாடுவேன். எனது கவிதை இரசனைக்குத் தீனி போட்ட சமகாலக் கவிஞர்களிலே சோ.பவுக்கு முக்கிய பங்கு உண்டு.

கம்பன் கழகம் ஒழுங்கு செய்த கோல உரையாடல் நிகழ்ச்சியிலே நான் தூர்ப்பனகையாகவும், கலாநிதி கலாமணி இலட்சுமணனாகவும், சோ.ப சுக்கிரீனவனாகவும் காரை சுந்தரம்பிள்ளை வாலியாகவும் இ.முருகையன்

விஸ்வாமித்திரராகவும் இ.சிவானந்தன் பரதனாகவும் கல்வயல் வசிட்டராகவும், சங்கீத பூஷணம் கணபதிப் பிள்ளை இராவணனாகவும் தோன்றிப் பலத்த பாராட்டைப் பெற்றோம். சோ.ப நல்ல கவிஞன் மாத்திரமல்ல சிறந்த நடிகன் என்பதையும் அந்த நிகழ்ச்சி நிறுவியது. கம்பன் கழக நிகழ்ச்சிகளாலும் எங்கள் உறவு பலமடைந்தது. பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை விழாவொன்றிலே சோ.பவும் அமரர் மகாதேவாவும் சேர்ந்து நடத்த நாடகம் ஒன்றைப் பார்த்து வியந்திருக்கிறேன்.

அவரது நல்ல சுவைஞானாக இருந்த நான் அவரின் கவிதைகள் பற்றி நிறைய உரையாடுவேன். அவரது சந்தக் கவிதைகளிலே குறிப்பாகத் திருப்புகழ் சந்தக் கவிதைகளிலே எனக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. பேராசிரியர் அ.சண்முகதாகம் மனோன்மணி சண்முக தாகம் இணைந்து ஆற்றங்கரையான் என்ற பெயரிலே செல்வச்சந்தி பற்றிய எழுதிய நூலுக்குப் பின் அட்டையிலே போடுவதற்குச் செல்வச்சந்தி பற்றி ஒரு திருப் புகழ் எழுதித் தரும்படி வழியிலே கண்டு கேட்டேன். அடுத்த நாளே செல்வச்சந்தி பற்றிய அற்புதமான திருப்புகழை எழுதி வந்து தந்தார். அந்தத் திருப்புகழ் இன்றும் என் நெஞ்சில் நினைவில் நிற்கிறது.

“ஓடிவரு கங்கை பாதிமதி கொன்றை
ஓர்மிடறில் நஞ்சம் இவைகூடி
ஊழிநட னஞ்செய் நாதுணை நண்ணி
“ஓதுபொருள்” என்ன விடையாக
ஈடிணையிலாத வேதமுதல் மந்த்ரம்
ஈசனும்வி ளாங்க அருள்பாலா
ஏழையடி யோமைச் சூழும்வினை மாள
ஈழமுழு தாள வரவேணும்
வேடுவா மடந்தை காடுபடுகொம்புத்
தேனொடு பிசைந்த தினைமாவை

தேடிமுள்ளி நறைந்த கானிடை நடந்து
சேவடி சிவந்த பெருமாளே
ஆடிவரு தொண்டை மான்நதி மருங்கில்
ஆயிரம் அறங்கள் வளர்கோயில்
ஆடுமெழில் கொஞ்ச காவடிபுகந்த
ஆறுமுகவா சந்நிதியானே”

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி இந்தத் திருப் புகழையும் சோ.பவையும் எனக்கு முன்னே வியந்து பாராட்டினார். ஆற்றங் கரையான் இரண்டாம் பதிப்புப் பின்னட்டையிலே இந்தத் திருப்புகழ் இடம் பெறாமே கவலை தருவதே.

சோ.பவுக்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்பிலே அடுத்த கட்டம் அவரிடம் ஆங்கிலம் படித்த சம்பவமாகும். பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை அப்போ முத்துத்தம்பி மகா வித்தியாலயத்திலே இயங்கியது. கலாசாலை வீதியிலே பண்டிதமணி வீட்டிற்கு அண்மையிலே தான் நான் குடியிருந்தேன். பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியன், பேராசிரியர் மா.வேதநாதன், நான் மூவரும் எங்கள் வீட்டிலே மாலை வேளையில் சோ.பவிடம் ஆங்கிலம் படிக்கத் தொடங்கினோம். மூன்று மாதமளவில் அந்த வகுப்பு நடைபெற்றது. சுப்பிரமணிய ஐயா ஆங்கிலக் கவிதைகளைப் படிப்பிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். இலக்கியத்தினூடு தான் மொழித் திறன் உண்டாகும் என்பதிலே ஐயர் மிகக் கவனமாக இருந்தார். ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒரு கவிதை என்ற ஒழுங்கிலே படித்தோம். மூத்த, “முத்தல்” மாணவர் களுக்குக் கற்பிப்பதில் உள்ள மகிழ்ச்சியையும் கஷ்டத்தையும் சோ.ப ஒருங்கே அனுபவித்திருப்பார் என்றே எண்ணுகிறேன். ஆங்கிலக் கவிதைகளும் அதனோடு இயைவுபட்டு வரும் தமிழ்க்கவிதைகளும், சல்லாபங்களும், நகைச்சுவை உரையாடல்களும் என அந்த வகுப்பு மிக கலகலப்பாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன.

ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை, காரை சுந்தரம்பிள்ளை, கல்வயல்குமாரசாமி, கவிஞர் இ.முருகையன், இ.சிவானந்தன், சங்கீதபூஷணம் கணபதிபிள்ளை, பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராசா, கவிஞர் சோ.ப, கலாநிதி த.கலாமணி

ருந்தது. யுத்தச் சூழல் அந்த வகுப்பையும் தொடர முடியாமல் தடுத்துவிட்டது. எனது ஆங்கிலப் பயில்வு அப்படியே மரண தசையை அடைந்தது. ஆனால் அவரிடம் கற்ற ஒரு ஆங்கிலக் கவிதையை நான் அடிக்கடி நினைப்பேன். தன் காதலியைச் சந்திக்கக் காத்திருந்த ஒரு காதலனின் மனநிலையை, எண்ண ஓட்டத்தை அற்புதமாகச் சித்திரித்த கவிதை அது. அந்தக் கவிதையின் முடிவைப் பற்றி அடிக்கடி நானும் சுப்பிரமணிய ஐயாவும் சிலாசித்துப் பேசி மகிழ்ந்த நினைவுகள் சோ.பவைப் பற்றி எழுதுகின்றபோது எனது எண்ணத்திரையிலே தோன்றுகின்றது. அக்கவிதையின் தமிழ் வடிவத்தைச் சொல்லாமல் செல்ல முடிய வில்லை. கவிஞனின் பெயர் A.P.Herbert, கவிதையின் தலைப்பு Why doesn't she come?

“இவள் ஏன் வாறாள் இல்லை?

எட்டு மணியென்று தானே ஒத்துக் கொண்டோம்!

அல்லது எட்டரையோ

மணிக்கூட முந்தி ஒருது போலை!

இவள் ஏன் வாறாள் இல்லை?

பத்து நிமிஷம் பிந்தி விட்டாள்

இவள் ஏன் வாறாள் இல்லை?

இது தானே இடம்?

மறக்க நியாயமில்லை

குழம்பிவிட்டாளோ?

எனக்குத் தலைக்குனிவு

இவள் ஏன் வாறாள் இல்லை?

என் சகவாசம் அலுத்துப் போச்சோ

நேற்றிரவு கவனிச்சநான்

ஆளிலை ஒரு மாற்றம்

அப்ப இதோடை சரி

சொல்லயிருக்கலாமே?

அவ எனக்கு விளக்கம் சொல்லத் தேவையில்லை

எனக்கு ஆளைத் தெரியும்!

இவள் ஏன் வாறாள் இல்லை

எட்டரையாகுது

கொண்டு வந்த ரோஜாவை அனுப்புவும்

ஒரு சொல்லும் சொல்லமாட்டன்

இப்ப அரை அடிப்பம்

என்னை மறக்க வேணும்

என்னை நானே கூட வேணும்

என்ன மாதிரிக் காதலிச்சன்!

“Sorry I got late darling”

ஹலோ! என்ன லேற்றோ!

ஆர் சொன்னது?

எனினும் அவ்வப்போது எனக்குத் தேவையான ஆங்கிலம்சார் விடயங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வேன் இன்று வரை இது தொடர்கிறது.

நானும் சோ.பவும் பல விழாக்களுக்கு ஒன்றாகப் பயணித்திருக்கிறோம். இந்து சமய கலாசார திணைக்கள விழாக்கள், மட்டுநகப் விபுலானந்த இசை நடனக் கல்லூரி நடத்திய விழாக்கள், பிரான்ஸ் நாட்டில்

நடைபெற்ற அனைத்துலக தமிழியல் ஆய்வு மாநாடு என்பவை குறிப்பிடத்தக்கவை. கலந்து கொண்ட ஆய்வரங்குகளிலே கனதியான ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்துப் பலரின் பாராட்டையும் அவர் பெற்றமையை நேரிலே காணும் வாய்ப்புப் பெற்றேன்.

எனக்கும் சோ.பவுக்குமுள்ள தொடர்புகளிலே நாம் டான் ரீவியில் பேசிய “கவிதை சொல்லவா” என்ற நிகழ்வு மிகவும் முக்கியமானது. பழந்தமிழ்க் கவிதைகளிலே நல்ல பரிச்சயம் உடையவர் சோ.ப. பெரும் பாலான கவிதைகள் அவருக்கு மனனம். அவருக்கு அடுத்ததாக அடியேனைச் சொல்லலாம். சங்க காலத்தில் இருந்து சமகாலம் வரை தமிழ்க் கவிதையின் போக்கினை, நோக்கினை இரசனை வழிநின்று டான் ரீவியிலே பேசினோம். பலபவாரங்கள் தொடர்ந்து நடந்த இந்த நிகழ்ச்சியைப் பலரும் பாராட்டினார்கள். குறிப்பாகப் புலம்பெயர் தேயத்தில் உள்ள தமிழ்க் கவிதை ஆர்வலர்கள் பலர் நேரடியாகவும் டான் ரீவியூடாகவும் பாராட்டினர். கானமூர்த்தி பஞ்சமூர்த்தி வாசித்தது போல் இருக்கிறது என்று நகைச்சுவையாக நண்பர்கள் கூறினார்கள். எங்கள் உறவு இந்த நிகழ்ச்சித் தொடரினால் மேலும் இறுக்கமாகியது.

இவரது கவிதைகள் சமூக, அரசியல், பண்பாட்டு அமிசங்களைப் புலப்படுத்துவன. இது பற்றிப் பலர் எழுதுவார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். யுத்தச் சூழ்நிலையில் - யுத்த காலத்தில் தமிழ் மக்கள் அடைந்த துன்ப துயரங்களை அற்புதமாகப் பதிவு செய்தவர் அவர். பல்கலைக்கழகத்திலே அவர் “கல்வி டிப்ளோமா” செய்யும் காலத்தில் எழுதிய கவிதையை, அக்கவிதை வெளிவருவதற்கு முன்னரே பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அக்காலச் சூழலைப் பட்டம் பிடித்த அந்தக் கவிதையின் ஒரு பகுதியைச் சுட்டிக் காட்டினாற் தான் எனக்குப் பத்தியப்படும். அக்கவிதையின் ஒரு பகுதி.

“இழுப்புக் கொடியில் ஒரு தொட்டி நீரிறைத்து

உடுப்புத் துவைத்து முறையாய் உலரவிட்டு

வெந்ததும் வேகாததுமாய்ப் பறித்தெடுத்து

நின்ற நிலையில் கவளம் விழுங்கிவிட்டு

காலை புறப்பட்டுக் காவல் அரணில் மரம்

நாலு சுமந்து, வழியில் ஹெலிகொப்ரா

சுற்றிச் சுட்போய் மதகுள் சுருண்டு முள் -

தைக்கத் தவழ்ந்து சயிக்கின் தனில் மீளத்

தாவி வளாகம் வரும்வழியில், சந்தியிலே

நீளுகிற க்யூவுக்கென நெஞ்சு பறிகொடுத்து

சின்னண்ணை வீட்டில் சிறு உயலெடுத்துப் போய்

மண்ணண்ணையை வாங்க மணிநேரம் செலவிட்டு...”

நடுத்தர வயதிலே உத்தியோகம் பார்த்துக் கொண்டு பல்கலைக்கழகத்திலே படிக்கும் ஒரு மாணவனின் நிலையை யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கிறது இக்கவிதை. இது எனக்கும் பொருந்தும். யுத்த காலத்திலே பட்ட மேற்படிப்பைப் படித்தவர்கள் யாவருக்கும் இக்கவிதை பொருந்தும் என்பது எனது திண்ணமான எண்ணம்.

அவரது எழுத்துப்பணி பற்றி எல்லோருக்கும் தெரியும். நான் அவருடன் பழகிய காலத்திலே சந்தித்த கண்டனுபவித்த முக்கியமான சில விடயங்களைச்

சிின்ன மகள்

சொல்லியே ஆகவேண்டும். பலருக்கும் தெரியாத சோ.பவின் பக்கம் அது. நண்பர்களுக்கு உதவுவதில் அவரைப் போல் ஒருவரை நான் காணவில்லை. எந்த எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாது பலசிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் ஓவியர் இராசையாவுக்கு அவர் உதவியமையை நான் நன்கு அறிவேன். அவரை வைத்தியசாலையில் அனுமதித்தது தொடக்கம் அவர் இறக்கும்வரை தமது முதுமையையும் பாராது “மோட்டார் சைக்கிளில்” எத்தனை தரம் ஓடி உதவியிருப்பார். அது போலவே சோ.பவின் நண்பர் பண்டிதர் க.உமா மகேஸ்வரம் பிள்ளை சுகவீனமாக படுக்கையில் இருக்கிறார். அவரைச் சென்று பார்ப்பதும் அவருக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வதையும் வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளார். சோ.பவின் எதிர் வீட்டில் அண்மையில் குடிவந்த ஓர் இளங்குடும்பம், ஒரு வயதுப் பிள்ளைக்குப் பால் வேண்டும் ஓரிரு மாதங்களாகப் பால்மா தட்டுப்பாடு. தினமும் சிறுவர் இல்லம் வரும் சோ.ப பக்கத்திலுள்ள பாற்பண்ணையில் பால் வாங்கி நண்பகலில் தாம் வீடு செல்லும்போது கொண்டுபோய் அப்பிள்ளைக்குக் கொடுத்த பின்பே பகலுணவு உட்கொள்கிறார். ;இப்படியார் செய்வான்; என்று அடிக்கடி நான் அவருக்குக் கூறுவதுண்டு.

அவர் கால் நூற்றாண்டாகச் சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கத்திற்கு ஆற்றி வரும் பணி தனியான ஆய்வுக்குரியது. ஒவ்வொரு நாளும் (மதிய இடைவேளை தவிர) சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கத்திலேயே இருப்பார். அவரைச் சந்திக்க நாம் சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கத்திற்கே செல்வோம். இக்காலத்திலே இப்படி அர்ப்பணிப்போடு யார் பணியாற்றுகிறார் என்று நான் நினைப்பதுண்டு. சோ.ப பற்றி எழுதும் பொழுது பலருக்குத் தெரியாத ஒரு விடயம் நினைவுக்கு வருகின்றது. செயலற்றிருந்த ஆரிய திராவிட பாஷாவிருத்திச் சங்கத்தை மீட்டு, மீண்டும் நிறுத்துவதில் அயராது பாடுபடும் பண்டிதர் கடம்பேஸ்வரனுக்குத் “தோள்கொடுத்து” உதவுபவர் சோ.ப. அரச அதிபர், கல்விச் செயலாளர்கள், அதிகாரிகள், இராணுவ அதிகாரிகள் என்று நிர்வாகத்துடன் தொடர்புடைய பலரைப் பண்டிதர் கடம்பேஸ்வரனுடன் சென்று சந்திப்பார். அவரது ஆங்கிலப் புலமையும் சிங்கள அறிவும் அவருக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. சோ.ப வுக்குக் கடம்பேஸ்வரனும் கடம்பேஸ்வரனுக்குச் சோ.பவுமே சாட்சி.

கவிதை, கட்டுரை, ஆய்வு, மொழி பெயர்ப்பு, மேடைப்பேச்சு இப்படிப் பல்பரிமாண ஆளுமை மிக்க சோ.பவின் “மாணுட” மேன்மையை நன்கு அறிந்தவன் நான். நல்ல மனிதனாக, மற்றவர்களின் மனம் நோகப் பேசாதவராக, நடவாதவராக, பகை பாராட்டாதவராக இயன்றவரை உதவுபவராக வாழும் அவரின் பண்பு எனக்குப் பிடிக்கிறது. இதனாலே மாலை வேளையிலே இருவரும் எங்கள் வீட்டு முற்றத்திலே சந்தித்துக் கொள்வோம். அதை “நற்றமிழ் முற்றம்” என்று சோ.ப கூறுவார். அவர் நீளாயுள், நிறைசெல்வம், தேகநலம் பெற்றுப் பல்லாண்டு வாழ இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

அம்மா
நினைவிருக்கிறதா
நான் வீட்டில்
வாழ்ந்த காலத்தில்
என்னை
“சிின்ன மகள்” என்று
அழைப்பாய்!
அது
(குடும்பச் சமையைக்
குறைப்பதற்காக)
நான் புறப்படுமுன்

கண்காணாத் தொலைவில்
அந்நியர்களிடே
என்னை
“லிளி” என்று அழைக்கிறார்கள்

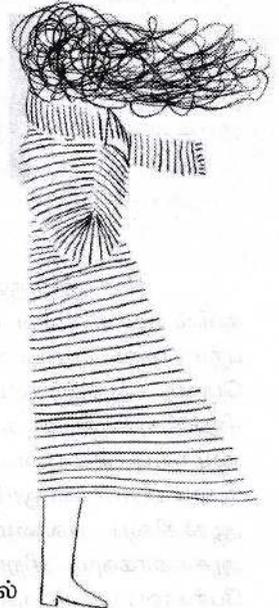
தெருவில்
இருகைகளிலும் தலையிலும்
சுமைகளைத் தூக்கிச் செல்கையில்
என்னை
“பணிப்பெண்” என்கிறார்கள்

சிின்னப் பிள்ளையின் கையைப் பிடித்து
அதை
பள்ளிக்குக் கூட்டிச் செல்கையில்
“அதோ போகிறாள் பிள்ளையின் செவிலி”
என்கிறார்கள்

உணவு சமைக்கையில்
பரிமாறுகையில்
தண்ணீர் அள்ளுகையில்
விறகு கொத்துகையில்
என்னை
“சமையற்காரி” என்கிறார்கள்

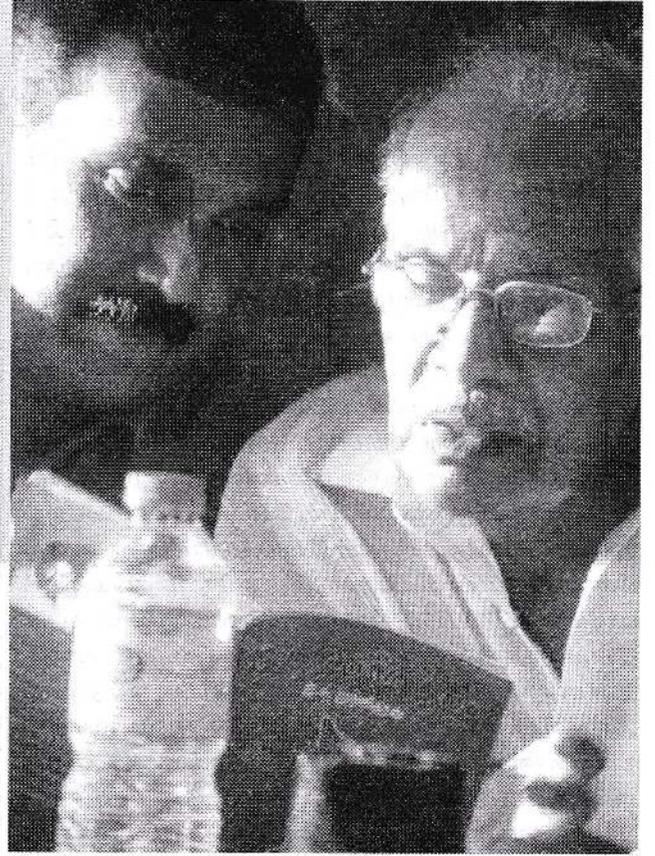
ஆனால்
அம்மா
அன்றாட வேலை முடித்து
என்பாயில்
உடலை நீட்டுகையில்
என் கனவுகளில்
நீ வந்து
காதோடு அழைக்கிறாய்,
“சிின்ன மகளே” என்று.

சிங்கள மூலம் : மொனிக்கா ருவன்பத்திரன
ஆங்கில வடிவம் : ரஞ்சினி ஓயசேகர
தமிழில் : சோ.ப

சோ.ப:

பல்பரிமாண ஆளுமை

ஈழத்தின் தலைசிறந்த கவிஞர்களில், அறிஞர்களில் முக்கியமான ஒருவரான சோமசுந்தரம்பிள்ளை பத்மநாதன் (சோ.ப) அவர்களின் பல்பரிமாணத் தன்மை பெரும் வியப்பிற்குரியது. மிகச்சிறந்த கவிஞராகவும், சிறந்த கவியரங்கக் கவிஞராகவும், மரபிலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த புலமையுடையவராகவும், நவீன, மேலைத்தேய இலக்கியங்களிலும் ஆளுமை மிக்கவராகவும், ஆங்கிலப் புலமையாளராகவும், பெருமைமிகு ஆசானாகவும், சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளராகவும், பேச்சாளராகவும், நல்ல நாடக நடிகராகவும், தேர்ந்த விமர்சகராகவும், நீண்ட காலமாக சமூகப்பணிகளில் இடையறாது ஈடுபடுபவராகவும் சோ.ப விளங்குகிறார்.

தனது கல்விப் புலம் சார்ந்து யாழ் இந்துக் கல்லூரி, பேராதனை, யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழகங்களில் பயின்று பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் புலமைப் பரிசு பெற்று இங்கிலாந்து “றெடிங் பல்கலைக் கழகத்தில்” ஆங்கிலத்துறையில் பட்டப் பின்படிப்பை மேற்கொண்டவர். சுமார் இருபது வருட காலம் ஆசிரியராகவும் பின் 1983 இல் இருந்து பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சி கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகவும் ஈற்றில் மூன்று ஆண்டுகள் அதே ஆசிரியர் பயிற்சி கலாசாலையில் அதிபராகவும் பணிபுரிந்து இளைப்பாறியவர்.

60 களில் ஈழத்தமிழ்க் கவிதைத் துறையில் காலடி எடுத்து வைத்த சோ.ப அவர்கள் இன்றுவரை கவிதைத் தளத்தில் இயங்கி வருபவர். “எனது துறை கவிதை என்பது “எப்பவோ முடிந்த காரியம்”. விமர்சனம், மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம், மேடைப் பேச்சு, என்று பல ஈடுபாடுகள் எனக்கிருந்தாலும் என் ஆத்மாவை நான் எழுதும் கவிதையே காட்டும் என்று நம்புகிறேன்” என்பது சோ.ப வின் பிரகடனம்.

ஈழத்து மரபுக் கவிதையில் தொடர்ந்து வந்த பாரம்பரியத்தில் இன்னு(று)ம் செயற்படும் மூத்த கவிஞராக விளங்கும் சோ.ப வசன கவிதை, புதுக் கவிதை, நவீன கவிதை, கவிதை மொழிபெயர்ப்பு போன்றவற்றிலும் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வருகிறார்.

தமிழ் மரபுக்கவிதையை ஆழ்ந்து அகன்று நுணுகி உணர்ந்து கற்று, அதன் திட்ப நுட்பங்கள் தேர்ந்து, எழுத்தின் மாத்திரை அளவு கூட ஓசை நெருடல் இல்லாத கேட்கும் செவிகளை ஊறு செய்யாத ஆற்றோட்டமான கவிதைகளை அநாயாசமாகப்

படைக்கும் திறனுடன் அவற்றைச் சபைகளில் கேட்போர் கிறுகிறுத்துப் போகும் வகையில் எடுத்துரைக்கும் தனித்துவ பாங்கும் சோ.பவின் பெருமைகள்.

சந்தக் கவிதைகளைப் படைப்பதில் பெரும் நாட்டம் கொண்ட சோ.ப அருணகிரியாரின் பல திருப்புகழ் சந்தங்களில் பிசிறில்லாமல், தளை தட்டாமல், ஓசை நெருடல் இல்லாமல் பல சமகாலக் கவிதைகளை படைத்திருக்கிறார். இதை விட தமிழில் புழக்கத்தில் உள்ள எல்லா யாப்புக்களிலும் தான் சொல்ல வந்த விடயத்தை எந்த வித சிரமமும் இன்றி கவித்துவம் குன்றாமல் படைத்தளிக்கும் இயல்பான கவியாற்றல் மிகுந்தவராகவும் விளங்குகிறார்.

இவரின் ஆழ்ந்த மரபுப் புலமைக்கு இவர் பழந் தமிழ்க் காப்பியங்கள் இலக்கியங்களிலும், நாட்டார் இலக்கியங்களிலும், சைவ சமய இலக்கியங்களிலும் பெற்றிருக்கும் ஆட்சியும் அனுபவமும் பயிற்சியும் காரணம் எனலாம். சைவ சமய இலக்கியங்களான தேவார திருவாசகங்கள், இதிகாச புராணங்கள் போன்றவை இவருக்கு வாலாயமானவை. கிழக்கிலங்கையின் நாட்டார் பாடல்களில் இவர் காட்டும் ஈடுபாடு அலாதியானது. அதே போல நவீன இலக்கியங்களையும் புறக்கணிக்காமல் அவற்றின் புதுமைகளை உள்வாங்க இவரின் பிறமொழி இலக்கிய பரிச்சயமும், அவை தொடர்பான தேடலும், மொழி பெயர்ப்பில் கொண்டிருக்கும் ஆர்வமும் உதவின எனலாம்.

இவரின் கவிதைகள் மண்ணின் வாசத்தை சுமந்து நிற்பவை. எமது தொன்மங்களில் தோய்ந்து எழுந்தவை. உணர்வுபூர்வமானவை. எமது வாழ்வியலைப் பேசுபவை. எங்கோ அந்தரத்தில் தொங்கி ஆகாயத்தில் மிதந்து, நிலத்தில் கால் பதித்து நில்லாது, யாரோ சிலரின் விமர்சனத்துக்காக எவரோ சிலரைத்

திருப்திப்படுத்த எழுதப்படுபவை அல்ல அவை.

தமிழ் மரபுக் கவிதையின் இடையறாத தொடர்ச்சியாக ஈழத்தமிழ்க் கவிதையின் தனித்துவ அடையாளங்களான பேச்சோசைப்பண்பு, கிராமிய சொல்லாட்சி, சோடணைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடாத யதார்த்த நோக்கு, போன்ற பல இயல்புகளை உள்வாங்கி அவற்றை மேலும் மெருகேற்றிச் செல்லும் அதே நேரம் அன்றாட வாழ்க்கையின் இன்னொரு விடயங்களைப் பாடுபொருளாக கொண்டவையாகவும் காலத்தை பிரதிபலிப்பவையாகவும் நவீனத்தை புறக் கணிக்காத சமரசத்துடன் முன்செல்பவையாகவும் சோ.ப வின் கவிதைகள் விளங்குகின்றன.

பல நூற்றுக்கணக்கான கவியரங்குகளில் பங்குபற்றியும் தலைமை தாங்கியும் ஈழத்துக் கவியரங்க மரபு வழக்கொழிந்து, முகமிழந்து போகவில்லை என்பதை இன்னுறும் நிரூபித்துக் காட்டுவது சோ.ப வின் இன்னுமொரு சிறப்பம்சம். குறிப்பாக ஈழத்தின் கம்பன் விழா கவியரங்குகளில் சோ.ப வின் பங்களிப்பு கணிசமானது.

தனித்துவமான பாணியில் கவிதைகளை மேடையில் செவி கிறங்க எடுத்துரைக்கும் இவரின் கவியரங்குகளைக் கேட்க என்று தனியான இரசிகர் கூட்டம் ஒன்று இன்றும் உள்ளது. கவிஞருடன் இணைந்தும் கவிஞரின் தலைமையிலும் பல கவியரங்குகளில் 1994 இல் இருந்து பங்குபற்றக் கிடைத்தது பெரும் பேறு என்றால் மிகையில்லை. அவரின் அடிதொடரும் இளந்தலைமுறையில் நானும் ஒருவன் என்பது எனது பெருமைகளில் முக்கியமானது.

நீண்ட காலம் கவிதைத் துறையில் ஈடுபட்டும் கவியரங்குகளில் பங்குபற்றியும் வந்த போதும் சுமார் நாற்பது வருடங்களின் பின்பே 90 களின் இறுதிப் பகுதியிலேயே சோ.பவின் கவிதை நூல்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. இவரின் முதற் கவிதைத் தொகுதி “வடக்கிருத்தல்” 1998ல் வெளிவந்தது. தொடர்ந்து “ஆபிரிக்கக் கவிதைகள்”, “தென்னிலங்கைக் கவிதைகள்”, “நினைவுச் சுவடுகள்”, “சுவட்டெச்சம்”, “பர்மிய பிக்கு சொன்ன கதைகள்”, “தென்னாசியக் கவிதைகள்”, ஆகிய பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

“வடக்கிருத்தல்” சோ.ப வின் பிரபலமான பல மரபுக்கவிதைகளை கொண்டது. எனினும் பின் நாட்களில் வெளிவந்த “நினைவுச்சுவடுகள்”, “சுவட்டெச்சம்” என்பன யாப்புக் கவிதைகளை தவிர்த்து அதிகம் பேச்சோசை சார்ந்த புதுக் கவிதைகளைக் கொண்டு வெளிவந்துள்ளன.

ஈழத்தின் நாடக மேதை குழந்தை ம.சண்முகலிங்கத்தின் சில நாடகங்கள் சோ.பவினால் ஆங்கிலத்தில் 'Shanmugalingam: Plays' என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டு நூலுருப் பெற்றுள்ளது. ஈழத்தின் இன்றைய பல கவிஞர்களுடைய கவிதைகள் சோ.பவினால் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு “Srilankan Tamil Poetry” எனும் நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது. “Tamil short stories from Srilanka” என்ற நூலும் அவரின் இன்னொரு மொழிபெயர்ப்புப் படைப்பாகும்.

ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு இரு கவிதைத் தொகுதிகளும் பிரெஞ்சிலிருந்து தமிழுக்கு ஒரு நெடும்பாவும் இவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்

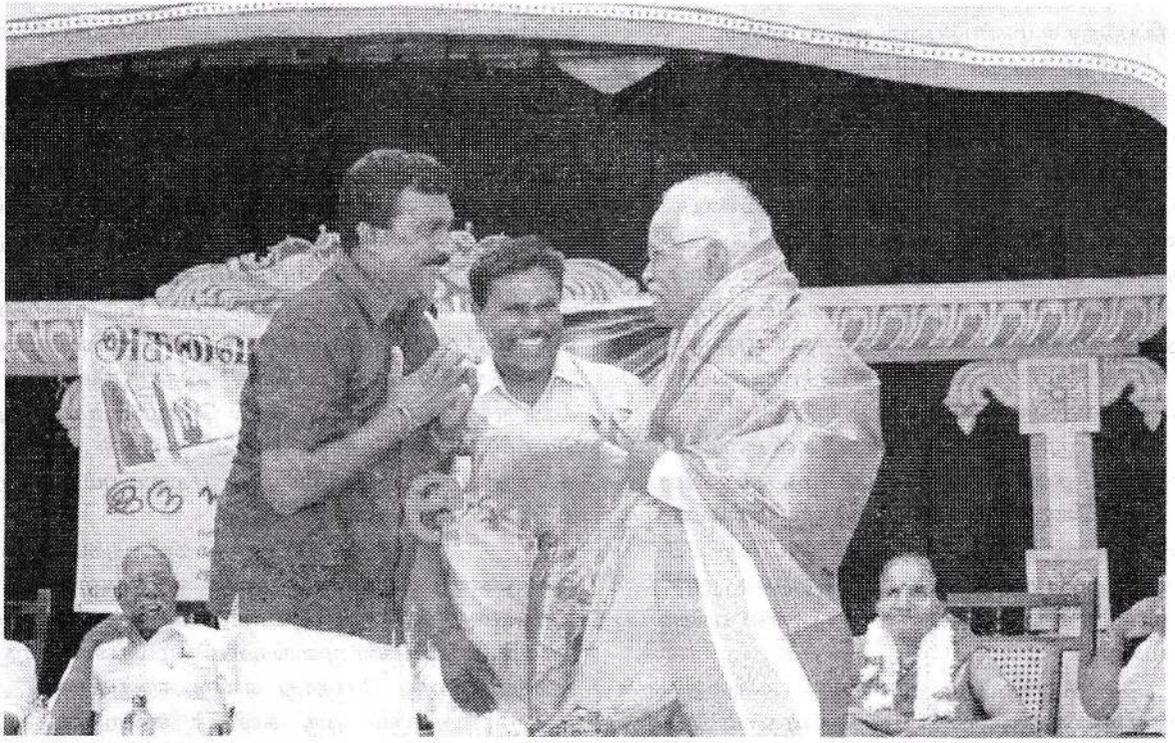
கின்றன. “சைபீரிய றயில் வண்டி உரையும்ஃபிரான்ஸைச் சேர்ந்த குட்டி ஜேனும்” என்ற இந்த நெடும்பா கலாநிதி ஜோர்ட் றொபுஷோனூடன் இணைந்து தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு 2013ல் வெளியிடப்பட்டது. இவற்றில் “ஆபிரிக்கக் கவிதைகள்”, “தென்னாசியக் கவிதைகள்”, “பர்மியப் பிக்கு சொன்ன கதைகள்”, ஆகிய நூல்கள் சாகித்ய விருதுகளைப் பெற்றிருப்பது நோக்கற்பாலது.

இவரது பல மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் Journal of South Asian literature, Michigan 1987 இலும் Penguin new writing in Sri Lanka (1992) Mirrored Images இலும் வெளிவந்துள்ளன. “தென்னிலங்கைக் கவிதை” தொகுதியில் உள்ள சிங்களக் கவிதைகள் ஆங்கில மொழியூடாக தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. கவிஞரின் சிங்கள மொழிப் புலமையும் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடியதல்ல.

“சோ.ப அவர்கள் மூலக் கவிதைகளின் மணங் குணங்களிற் பெரும் பகுதியைச் சிந்தாமற் சிதறாமல் “பேணமாக” எடுத்து வர வேண்டும் என்று கருதும் ஒருவர். மொழி பெயர்ப்புகள் மூலங்களின் நிழல்களாக மாத்திரம் நின்று விடுவது போதாது என்று கருதுகிறவர். அதே வேளை அவரும் ஒரு கவிஞர் என்ற வகையிலே கலைப்படைப்பாக்கங்களின் நெளிவு சுழிவுகளையும் உணர்ந்தவர். ஆகவே தாம் மேற்கொண்ட பணியினை மிகுந்த பொறுப்புணர்வுடனும் விசுவாசத்துடனும் ஆற்றியுள்ளார்.” என்றும் “சோ.ப அவர்கள் தாம் செய்துள்ள மொழிபெயர்ப்புக்களின் சிலவற்றில் தமிழ் யாப்பிற்கு அமைவான செய்யுள்களையும் கையாண்டுள்ளார். இவை நன்றாகவே உள்ளன. தம் தொடக்க கால மொழிபெயர்ப்புகளில் அவர் இந்த நிலைப்பாட்டினை மேற்கொண்டார் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் காலப் போக்கிலே தமிழ் யாப்பு முறைக்கு அமைவான வடிவங்களைப்பிட்டு அதிகம் கவலைப்படாமல் தாராளமான சுயாதீனத்துடன் ஓசை அமைப்பினைக் கையாண்டுள்ளார்” என்றும் கவிஞர் முருகையன் அவர்கள் சோ.ப வின் “ஆபிரிக்கக் கவிதை” நூலுக்கான முன்னுரையில் இவரின் மொழிபெயர்ப்பின் தனித்துவத்தை சிலாகித்திருக்கிறார்.

இதைவிடக் கவிஞரின் இசைப் பாடல்கள் பல மிகப் பிரபலமானவை. இவரினால் இயற்றப்பட்ட இசைப் பாடல்கள் கொண்ட மூன்று இறுவட்டுக்கள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. “நல்லூர் முருகன் காவடிச் சிந்து” (1986), “முத்துச் சிரிப்பு”(2006) ஆகிய இரு இறுவட்டுக்களும் இன்னிசை வேந்தர் பொன். சுந்தரலிங்கத்தின் குரலில் வெளிவந்து பிரபலம் பெற்றவை. “என் நெஞ்சு நீ உலவும் பூங்காவனம்” என்ற இறுவட்டு பவனுஜாவின் குரலில் வெளிவந்தது. கவிஞரின் தனிப்பாடல்கள் சிலவும் முக்கியமானவை. யாழ்மாவட்ட கீதம், அண்மையில் வெளி வந்த யாழ்ப்பாண பிரதேச கீதம் என்பன அவற்றில் முதன்மையானவை.

சோ.ப அவர்களின் பேச்சைக் கேட்கவென்று ஒரு கூட்டம் காத்துக் கிடப்பதை கண்டிருக்கிறோம். இக் கூட்டத்தில் பேரறிஞர்களில் இருந்து பாமரரும் அடங்கி இருப்பர். அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாத, ஆர்ப்பாட்ட மில்லாத, ஆறுதலான, ஆழ்ந்த விடயங்களை அளாயசமாக அளாவிச் செல்கின்ற, சீரான தெளிந்த தீர்க்கமான பேச்சுப் பாணி அவருடையது. மரபிலக்கிய பரிச்சயம்,

கவிதைகள் பாடல்களை மனப்பாடமாக வைத்திருந்து ஒப்பிக்கும் ஆற்றல், தத்துவார்த்தப் பார்வை, மேற்கத்திய இலக்கியத் தேடல் என்பவற்றின் அடிப்படையில் சோ.ப வின் ஒப்பீட்டுப் பேருரைகள், கவிதை, இலக்கியம் பற்றிய பேச்சுக்கள் கேட்க கேட்க திகட்டாதவைகளாக அமைவதை சகலரும் ஏற்றுக் கொள்வர்.

சோ.ப அவர்கள் தேர்ந்த ஒரு விமர்சகர். ஆனால் யாந்திரீகத்தனமான சராசரி விமர்சகர் அல்லர் அவர். தன்னை மேதாவியாய்ப் பாவித்து தனக்கே எல்லாம் தெரியும் என்ற ரீதியில் பிறரில் பிழை பிடிப்பதையே வழமையாக கொள்ளாத, மற்றவரை அவர்களின் படைப்பை மட்டந்தட்ட நினைக்காத, தட்டிக் கொடுக்கின்ற, வளரும் பயிர்களின் முளை முறிக்காத, தவறுகளை பிழைகளை நாசுக்காக அவர்களின் மனம் கோணாதவாறு அவர்கள் புண்படாத விதமாக சுட்டிக்காட்டுகின்ற, “இப்படி இருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருக்கும்” என்று வழிப்படுத்துகின்ற விமர்சகர் அவர்.

சோ.ப அவர்கள் நாடகத் துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர். அவர் சில நாடகங்களில் பாத்திர மேற்று நடித்திருப்பதை கண்டிருக்கிறோம். ஈழத்தில் கம்பன் விழாக்களில் “இன்று சந்திக்கும் இவர்கள்” நிகழ்வுகளில் தன் நடிப்பாற்றலை பல தரம் இவர் சிறப்பாக நிரூபித்திருக்கிறார்.

இசைத்துறையிலும் மிகுந்த ஞானமும் ஈடுபாடும் உடைய கவிஞர் அவர்கள் நீண்ட காலமாக நல்லூர் இளங்கலைஞர் மன்றத்தை நெறிப்படுத்தி நிர்வகித்து இசை விழாக்களை ஒழுங்கு செய்து வருவதும் இசை வகுப்புகளை நடாத்தி இளைய கலைஞர்களை வளர்த்து வழிப்படுத்தி வாய்ப்பளித்து வருவதும் போற்றுதற்குரியது.

சோ.ப அவர்களின் ஆங்கில அறிவு ஆழ்ந்து அகன்றது. அதனை அவர் கற்பிக்கும் பாங்கும் சிறப்பானது தனித்துவம் மிக்கது. அவரிடம் உயர் நிலை

ஆங்கிலம் பயின்ற பலர் அவரின் ஆசிரியத்துவத்தின் சிறப்புகளைப் போற்றிப் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

இன்றும் பல்வேறு நாடுகளில் கவிதை தொடர் பான ஆய்வரங்குகளில் பங்குபற்றுவதற்குரிய கவிப் புலமையும் மொழிப்புலமையும் மிக்கவராக திகழ்வதும் சோ.பவின் இன்னொரு பரிமாணமாகும். கவிஞர் அவர்கள் உலகத் தமிழ் செம்மொழி மாநாடு, சார்க் இலக்கிய விழா, நாலாவது ஐரோப்பிய தமிழாராய்ச்சி மாநாடு போன்றவற்றில் பங்குபற்றியிருப்பது நம் அனை வருக்கும் பெருமைசேர்ப்பது.

இதில் 2010ல் நடந்த உலக தமிழ் செம்மொழி மாநாட்டில் “ஐசக் தம்பையா செய்த தாயுமானவர் மொழி பெயர்ப்பு” என்ற மகுடத்தில் ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப் பித்ததும், சார்க் இலக்கியத் திருவிழாக்களில் 2013 தொடக்கம் 2019 ஆம் ஆண்டுகளிற்கிடையில் நான்கு தடவை கலந்து கொண்டதும், 2017 ஆம் ஆண்டு Goethe institute என்ற ஜெர்மன் கலாசார மையத்தின் “கவிஞர்களை மொழிபெயர்க்கும் கவிஞர் (Poets translating Poets) என்ற திட்டத்தில் கலந்து கொண்ட தெற்காசியாவைச் சேர்ந்த 54 பேரில் இலங்கையிலிருந்து கலந்து கொண்ட ஒரே தமிழ்க் கவிஞராக விளங்கியதும், விஜயவாடாவில் நடந்த “அமராவதி கவிதைத் திருவிழாவில்” 2017, 2018, 2019 ம் ஆண்டுகளில் மூன்று முறை பங்குபற்றியதும், பிரான்ஸ் நாட்டின் பரிகில் 2019 ல் நடந்த நாலாவது ஐரோப்பிய தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் கலந்து கொண்டதும் அடங்கும். ஈழத்துக் கவிதைகளை அவற்றின் பெருமைகளை உலகெங்கும் பரப்புகின்ற அதேவேளை பிற நாடுகளின் கவிதைகள் அவற்றின் பண்புகளை ஆங்கில வழியில் எம்பார்வைக்குக் கிடைக்கச் செய்கின்ற “பண்பாட்டுத் தூதராகவும்” சோ.ப செயற்பட்டிருக்கின்றார்.

தொடர்ச்சியான கல்விப்பணி, இடையறாத கலைப்பணி என்பவற்றைத் தாண்டி இன்றுவரை தொடர்ச்சியான சமூகப்பணிகளை இவர் ஆற்றி வருவது வியப்புக்குரியது. மூன்று சிறுவர் இல்லங்களை

நிர்வகிக்கும் “சைவ வித்தியா அபிவிருத்திச் சங்கத்தில்” இருபத்து நான்கு வருடங்கள் இயங்கி அதன் தலைவராக நீண்ட காலமாகச் செயற்படும் சோ.ப அவர்கள் செய்யும் பணிகள் தெய்வப்பணிகள் என்றால் மிகையல்ல.

இளையதலைமுறையினரை தட்டிக் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்தி ஊக்கப்படுத்த இவர் என்றும் பின் நின்றதில்லை. வயது எல்லைகள் கடந்து எல்லாத் தலைமுறையினருடனும் இயல்பாக நட்பாக பழகும் பண்புடையவர் இவர்.

யாழில் நடைபெற்ற பண்டிதர் வகுப்புகளில் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமைமிக்க ஆசானாக விளங்கி பல இளையவர்களை தமிழின் பாலும் மரபு இலக்கியங்களின் பாலும் கவிதையின் பாலும் ஈர்க்க வைத்த பெருமையும் இவரைச் சாரும். சில ஆண்டு களுக்கு முன் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய மரபுக்கவிதை பயிலரங்கின் பிரதான வளவாளராக கவிஞர் விளங்கியதும் அவருடன் இணைந்து பயிலரங்கை நடத்த எனக்கும் ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்ததும் மறக்க முடியாத தருணங்கள். அதே போல எனது நான்கு கவிதை நூல் வெளியீடுகளிலும் கவிஞர் கலந்து கொண்டு ஆய்வுரைகளை ஆற்றியமையும் எனக்குக் கிடைத்த பேறு.

அண்மையில் “டான்” தொலைக்காட்சியில் கவிஞர் அவர்களும் பேராசிரியர் சிவலிங்கராஜாவும் இணைந்து தொடராக நடத்திய “கவிதைகள் சொல்லவா” எனும் நிகழ்ச்சி பெரு வரவேற்பைப் பெற்ற தோடல்லாமல் இவரின் ஆழ்ந்த புலமையையும் எடுத்தியம்பியது.

சோ.ப வின் தமிழ், இலக்கிய மற்றும் சமயப் பணிகளை கௌரவிக்கும் முகமாக பல விருதுகள் இவருக்கு வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டன. வடமாகாண ஆளுநர் விருது (2007), கலாபூஷணம் (2010), நூல்களுக்கான மாகாண மட்ட விருதுகள், மூன்று சாகித்திய விருதுகள், யாழ் மாநகர சபையின் “யாழ் விருது” (2020), தெல்லிப்பழை துர்க்கா தேவஸ்த்தானத்தின் “சிவத்தமிழ் விருது” (2020), யாழ்மாவட்ட கலாச்சார பேரவையின் “யாழ்முத்து” விருது (2021) என்பன இவ்வாறு வழங்கப்பட்ட விருதுகள் ஆகும்.

இவரின் பவள விழா 2014 ல் வெகு சிறப்பாக கொண்டாடப்பட்ட போது சோ.ப அவர்களின் அருமை பெருமைகளைப் பறை சாற்றும், அவரின் முக்கியத்துவத்தை உலகுக்கு உணர்த்தும், “சோ.ப 75 Sopa ‘Felicitation Number’ என்ற வரலாற்றுப் பெட்டகமான நூல் வெளியிடப்பட்டது குறிப்பிட த்தக்கது. மரபறிஞர்களாலும் நவீன இலக்கியவாதிகளாலும் சமகாலத்தில் ஒரே விதத்தில் மதித்துப் போற்றப்படும் சோ.ப அவர்கள் இன்றும் தோற்றத்தில் முதுமை யோடும் எண்ணத்தில் இளமையோடும் இலக்கிய பணிகள், இலக்கிய கூட்டங்கள், கவியரங்குகள், சொற் பொழிவுகள், மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள், சமூகப் பணிகள் என்று ஓயாமல் தன் உந்துருளியில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்.

எம் ஈழத்தமிழ் மண்ணின் ஈடு இணையற்ற பொக்கிஷமான, பல் பரிமாணம் மிக்க ஆளுமையான, கவிஞர் சோ.ப அவர்கள் தேக ஆரோக்கியத்துடன் மேலும் எம் மண்ணுக்கும் மொழிக்கும் இலக்கியத்திற்கும் அரும்பணிகளை ஆற்ற என வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துப் பணிகிறேன்.

13.12.2021

எட்டாம் வகுப்பில்
செவ்வாயும் வியாழனும்
கடைசிப்பாடம்
எங்களுக்கு உடற்பயிற்சி
மயிலர் எங்களை
மைதானத்திலை
பாட்டு வெயிலிலை நிறுத்துவார்
விசில் ஊதியே
எங்களை
குனிய
நிமிர்
வளைய
துள்ள
பாய
ஓடப்பண்ணுவார்!

மனிசனை
மனசுக்குள்
திட்டித்திட்டி
உடற்பயிற்சி செய்தோம்
ஐம்பது வருஷத்துக்கு முந்தி
மயிலர் தீர்க்க தரிசி

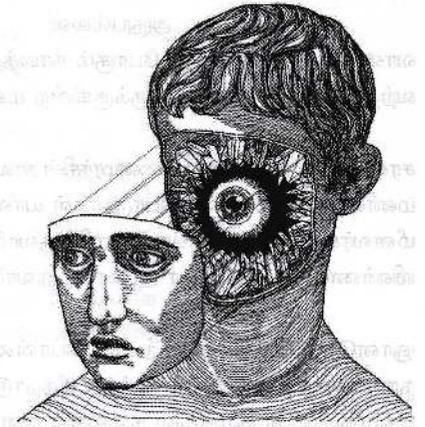
செத்துத் தெய்வமாப் போனார்
இப்ப
ஓவ்வொரு நாளும்
அவரை நினைக்கிறன்
விசில் சத்தம்
காதில் விழும் போதெல்லாம்
நிக்கிறன்
நடக்கிறன்
ஓடுறன்
கடக்கிறன்
குனியிறன்
சகிக்கிறன்!

“அறுபது தாண்டியும்
எப்பிடி உங்களாலை
குனிஞ்சு
வளைஞ்சு
நெளிஞ்சு
நுழைஞ்சு
போக வர முடியுது?”

என்னை விட

மயிலர்

சோ.ப

பத்து வயது குறைந்த
குரி கேட்கிறான்
பாவம்
அவனுக்கு
மயிலரைப் போல
ஒரு மாஸ்டர் வாய்க்கேல்லை!

சோ. பவின் இசைப்பாக்கள் - 4

1.

அலைகடல் நடுவுள அற்புதம்

இராகம் - சண்முகப்பிரியா தாளம்- ஆதி
பல்லவி
அலைகடல் நடுவுள அற்புதமே - எமை
ஆண்டருள் நாகம்மை பொற்பமே - நயினை
(அலை)

அனுபல்லவி
சிலைவாடி வாய் நிற்கும் தெய்வதமே - ஈழ
தேசமெல்லாமுன்றன் கைவசமே - அம்மா
(அலை)

சரணம்
தாயென நம்பியுள் கோயில் வந்தோம் - அருள்
தாவெனக் கேட்டுன்றன் வாயில் நின்றோம்
தீயிலும் சிறையிலும் நொந்துவிட்டோம் - உன்
திருவடி துணையென வந்து விட்டோம் - தாயே
(அலை)

சேயெழுங்குரல் செவி விழவில்லையோ - அம்மா
திருவருள் தர இன்னும் மனமில்லையோ
போயினி ஒரு தெய்வம் தேடுவனோ - உன்
புகழன்றி வேறெதும் பாடுவனோ - நயினை
(அலை)

2.

யாழ்மாவட்ட கீதம்

ராகம்: சங்கராபரணம் தாளம் :ஆதி
பல்லவி
பாணன் பரிசாகப் பெற்றதிந்த மண் - யாழ்ப்
பாணம் எனநிலைத்து நிற்பதெங்கள் மண்
(பாணன்)

அருபல்லவி
வான மழை பொய்த்துப் போகும் காலத்தும்
வற்றாத ஊற்று வளம் பெருக்குகின்ற மண்
(பாணன்)

சரணங்கள் வானுயர்ந்த பனைமரத்தின் காவல் உடையாள் - செம்
மண்ணளிக்கும் விளைபொருள்கள் யாவும் உடையாள்
மீனவர்கள் கடல் வளங்கள் வாரிவருவார் - அந்த
விண்ணவரும் இங்குவர ஆசை உறுவார்.
(பாணன்)

ஞானநெறி பேணுசித்தர் நடந்த பொன்னாடு
நாவலனார் நற்பணிகள் சுடர்ந்த திந்நாடு
கோயில்களின் சூழலிலே கலைகள் வளரும் - கல்வி
கொலுவிருக்கும் கூடம்பல நூறு திகழும்
(பாணன்)

ஓய்வறியா மக்கள் கூட்டம் வாழுகின்ற மண் - இன்று
உலகாக்கும் தமிழர்கள் தம் வேர்சமக்கும் மண்
தாயகமாம் எங்களுக்கென்றாதா சங்கம் - நாம்
சரித்திரத்தைப் படைப்பவரென் றூதடா சங்கம்
(பாணன்)

3.

செந்தமிழ் பண்

இராகம்: தேவ் தாளம்: ஆதி
பல்லவி
செந்தமிழ்ப் பண்ணொன்று கேட்டதுண்டோ - நீ
தேவர் அமுதம் சுவைத்ததுண்டோ ?

அருபல்லவி
மந்திரத்தின் வசப்பட்டதுண்டோ ? - அந்தி
வான நிலவைத் தொட்டதுண்டோ ? - நீ

சரணங்கள்
சீவக சிந்தாமணி ஒளியும் - இளங்
கோவன் சிலம்பு தரும் ஒளியும் - கொஞ்சம்
காவியச் சோலை புகுந்ததுண்டோ - கம்பன்
கற்பக நீழல் அமர்ந்ததுண்டோ ? - நீ

காவடிச் சிந்தொடு தெம்மாங்கு - கிளிக்
கண்ணி, ஒப்பாரியில் நனைந்ததுண்டோ ? - மணி
வாசகர், ஆண்டாள் தமிழோடு - உறு
வாடிய அனுபவம் வாய்த்ததுண்டோ ? - நீ

பாரதி என்ற புயல் கடந்த - நெடும்
பாதையில் நீயும் நடந்ததுண்டோ
வீர சுதந்திர உணர்வாலே - தோள்
விம்மிப் புடைத்து நின்றதுண்டோ ? - நீ

4.

பல்லவி
அற்புத ஓவியம் தீட்டியதார்? - அதை
அடுப்படிச் சுவரில் மாட்டியதார்?

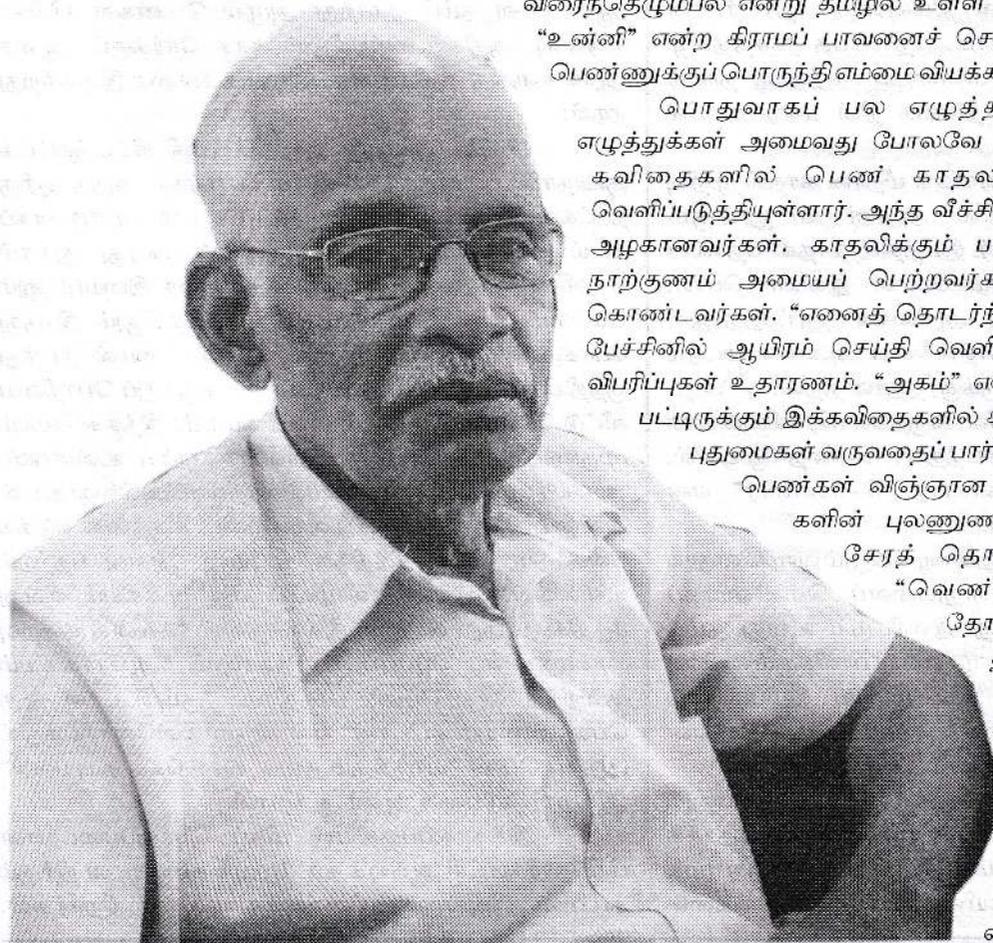
அருபல்லவி
கற்பனைக் காவினில் கண்டெடுத்து - உயழர்
கனவினை ஆங்கதில் ஒன்றவைத்து

சரணங்கள்
சித்திரக்கூடத்தில் ஆயிரம் பேர் - இதைத்
திரும்பியும் பார்த்தவர் யாருமில்லை!
விற்பனை ஆனவை நூறு படம் - கலை
விமர்சகர் கண்டவை வேறு சில

திருமண வாணிபம் செழிக்குதடா - இங்கு
சீதனமே அரசாளுதடா
உரிமைகள் எல்லாம் ஏட்டளவில் - கையில்
ஒன்றும் இல்லாதவள் வீட்டளவில்

பெருமைகள் எல்லாம் ஏட்டளவில் - ஏழைப்
பெண் இருப்பதுவோ வீட்டளவில்

வடக்கிருத்தலில் வாழும் பெண்கள்

நூரம்பியல், இயக்கவியல், மானிடவியல், சமூகவியல், உளவியல் போன்ற பல துறைகளினூடே பல்வேறு கோணங்களில் பார்க்கப்படக்கூடிய மொழி சார்ந்த மனவெழுச்சிக் கலை கவிதை. எமது நாட்டின் சமகாலக் கவிஞர்களில் வெளிப்பாட்டுப் பாய்ச்சலைக் காட்டும் ஒருவராக விளங்கும் சோ.பவின் முதலாவதும் முக்கியமானதுமான கவிதைத் தொகுதியாக 1997 இல் வெளியிடப்பட்டது. “வடக்கிருத்தல்” கொஞ்சம் கற்பனை இருக்கலா மென்றும் எமது வாழ்வியல் அனுபவங்களைக் காட்சிப் படிமமாக்கி எமக்கே திருப்பிக் கையளித்த குறிப்பிடத்தக்க நூல் அது என்பதை யாரும் மறக்க மாட்டார்.

நூலில் உள்ள பல கவிதைகள் வெளிவந்த அந்தந்த ஆண்டுகளில் இந்நாட்டு மக்களாகிய எமது உணர்வுகளை அப்படியே கலையுணர்வுடன் வடிப்பதாய் அமைய அவற்றை ரசித்து வாசித்ததுடன் அக்காலத்தில் நான் நெறியாள்கை செய்த நாடகங்களிலும் சிலவற்றைப் பயன்படுத்தியமையால், அவை எனக்கு மனப்பாடமாயிற்று. ஆயினும் இத்தொகுதியில் வாழும் பெண்கள் பெண் பாத்திரங்கள் எப்படியானவர்கள் என்பதை இப்போது தான் சற்று அவதானிக்கிறேன்.

மிகப் பலவகையான பெண்கள் கவிஞரின் பார்வையில் வெளிவந்தாலும், பெருந்த வரவேற்பைப் பெற்ற ஒரு சுவரசியமான சிறு பெண் (கட்டிளமைப் பருவ ஆரம்பத்தில் இருப்பவள்?) “உன்னி உன்னி” கவிதையில் வருபவள் “தன் தாயைச் சைக்கிளின் பின் சீற்றில் வைத்து” உழக்கும் இந்தப்பிள்ளை (தமையன் வெளிநாடு போக, தந்தை இறந்து விட) சுமக்கும் குடும்பச்சுமை எம் கண்ணில் விரியு முன்னரே “என் உயிரே சிலிர்த்துப் போகுதுடி” என்றும் “உன்னாலே நம் தேசம் நிமிர்ப்போகிறது” என்றும் கவிஞர் கூறுவது அவளது சுய கணிப்பு சுய நம்பிக்கை ஆகியவை தொடர்பாக மனதில் வரும் எண்ணங்களை உயர்த்தி, உணர்வு ரீதியாக எம்மை ஏதோ செய்து விடுகிறது. தொகுதியின் உச்சமான கவிதைகளில் ஒன்று இது. “பெண் பிள்ளைகள் இப்படித் தான் வளர வேண்டும்” என்று சுட்டும் கவிதை. அதன் ஓசையழகும் அகக் காட்சிப் படிமமும் உவப்பானவை. உன்னுதல் என்றால் இழுத்தல், உந்தல், கிளர்தல், நினைத்தல், பாய்தல், விரைந்தெழும்பல் என்று தமிழில் உள்ள அத்தனை அர்த்தங்களும் “உன்னி” என்ற கிராமப் பாவனைச் சொல்லின் பின்னே தெரியும் பெண்ணுக்குப் பொருந்தி எம்மைவியக்க வைக்கும்.

பொதுவாகப் பல எழுத்தாளர்களின் தொடக்க எழுத்துக்கள் அமைவது போலவே சோ.பவும் ஆரம்ப காலக் கவிதைகளில் பெண் காதல் உணர்வை நயமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அந்த வீச்சினுள் அகப்படும் பெண்கள் அழகானவர்கள். காதலிக்கும் பருவத்தில் இருப்பவர்கள் நாற்குணம் அமையப் பெற்றவர்கள். குறிப்பாக “நாணம்” கொண்டவர்கள். “எனைத் தொடர்ந்து விழுங்குகிறாள்” “கண் பேச்சினில் ஆயிரம் செய்தி வெளிப்படும் விந்தை” போன்ற விபரிப்புகள் உதாரணம். “அகம்” என்ற பகுதியில் தொகுக்கப் பட்டிருக்கும் இக்கவிதைகளில் சில இடங்களில் குறிப்பான புதுமைகள் வருவதைப் பார்க்கலாம். இங்கு பேசப்படும் பெண்கள் விஞ்ஞான ரீதியாகப் புலன் அங்கங்களின் புலனுணர்வுகள் பலதையும் ஒரு சேரத் தொடுமழகைப் பார்ப்போர்.

“வெண்ணிலாவின் தண்மை”
தோலில் குளிர் உணர்வைத்
தர, “தூய வெள்ளை
மல்லிகை மணம்”
கண்ணையும் மூக்கை
யும் கவர, “வீசு தென்றல்
தீண்டும் இன்பம்” மென்
தொடுகையாய் ஈர்க்க,
வீணைநாத வெள்ளம்
உன் கண்ணிலே இருக்க”
என்ற தொடர் - நாதம்

எப்படிக்கண்ணுக்கு வந்தது என்று அறிவைத் தூண்டி செவியையும் கண்ணையும் ஒரு சேரச் சிறை பிடிக்க... மொத்தாய் நாமும் “உதயதேவி”யில் விழுந்து போகிறோம். “பளீரென இரு சோடிக்க கண்கள் பார்த்தேன் அவையிரண்டும் பெண்கள்” எனக் “காலைப் பனியில் கழுவி எடுத்த அழகு” வர்ணிக்கப்படுவது பெண் நாய்க்குட்டிகள் தொடர்பாக என்றாலும் பெண்கள் அழகானவர்கள் என்று ஒப்புதல் வாக்குமூலம் தரும் மனித இனம் இத்தொகுதியினூடு தெரியத்தான் செய்கிறது.

இக்காலக் கவிதைகளில் வரும் பெண்களின் பின்னல் உணர்வுக்கு ஏற்றபடி எதிர்ந்திசைகளில் புனைவாக்கம் பெறுவது கவனத்தை ஈர்ப்பது. நேர் உணர்வுடன் பேசப்படும் போது, “பின்னலோடென் உளத்தையும் சேர்த்துடன் பின்னவிட்டதும்...” என்பது புதிய வீச்சு. அதே பின்னல் வெறுப்புணர்வில், “முதுகில் கூட்டும் கரும்பாம்பு” ஆகும். இன்னோர் இடத்தில் “நெஞ்சினுக்கவள் நினைவு பெருஞ்சுமை” எனும் போது, அனுபவத்திரட்சி சேர்ந்த எண்ணம் சார் உளவியல் உண்மையைக் காணலாம். காதல் எண்ணம் எண்ணச் சூழல் நிர்ப்பந்தமாகும் போது இறக்கி வைக்க முடியாத சுமை ஆகும். அன்பு நிறைந்த இப் பெண்கள் பல சமயங்களில் ஆண்களின் தீய இயல்புகளைப் போக்கி அவர்களைப் புதிய மனிதர்கள் ஆக்கி விடுகிறார்கள். உண்மை தான்! “என்னை இங்கு புதிய பிறிவியாய் ஏற்றி விட்டனை வாழ்க்கை அரங்கிலே” என்று 1968 இல் இவர் எழுதிய “அரங்கேற்றம்” கவிதையூடு அதைத் தரிசிக்கலாம். தமிழ்நாடு, தமிழ்மொழி ஆகியவற்றின் மேல் விழும் இவள் பற்றிய உவமைகளும் உருவகங்களும் அந்த இரண்டின் மேன்மை தொடர்பான கவிஞரின் கருத்தாகலாம். (நீ பேசு செந்தமிழ் நூல்களில் உள்ளதோ?, பண்டைய செந்தமிழ் நாட்டு யாழிற் பிறந்த இசையடி நங்கை நின் மலர் வாயில் மலர்ந்த சொல்)

இப் பெண் பாத்திரங்கள் மீதான காதல் முறிவு கூறப்படும் இடங்களில் அவள் யமனுக்கும் ஒப்பிடப்படுவாள். வேறோர் இடத்தில் காதல் தோல்வி தத்துவமாகி, “பெண்ணும் பொய், இன்பம் பொய், பேரழகு பொய்” என்று அறிகைக் குழப்பத்தினுள் போய், “வாழ்முடி என் காதல்” என அன்னை மட்டும் நிலை நிறுத்துவது கவிஞருக்குரித்தான திறன்.

எண்ணம் மீள மீள வருதலே பிரச்சினையாக இருக்கையில், பிறிதோரரிடத்தில், கவிதை முடிவில், “உனை மறக்கச் சொன்னார், சொன்னார்” என அழுத்துவதும் அழகுதான்.

எமது பண்பாட்டிலும் வழக்கிலும் வாழ்வினதும், இயற்கையினதும் பல கூறுகளைப் பெண்ணாகப் பார்க்கும் பார்வை உள்ளது. இவரிடமும் உள்ளது. தமிழ் அன்னையாள், தன் தாய்நாடு என்று பாவிக்கும் கவிஞர் ஆபிரிக்கத் திருநாட்டை அம்மை என விழிப்பதோடு தான் படித்த பாடசாலையை “எனைப் புரந்தவளே” என அழைப்பதை அவதானிக்கலாம்.

தொகுதியில் “அன்னை மீனாட்சி” எனும் பெண் தெய்வம் சிறப்பாகப் பாடப்படுவதையும் நோக்கலாம். “கர்ப்பூர வெளிச்சம் பட்டவாறாக விரிந்த முக மலர்” என்று எழுதுகையில் “வெப்ப நாளங்களை

விரிக்கும் என்ற விஞ்ஞான உண்மையும் நினைவு வருகிறது. “ஏதும் கூறாத குமிண் சிரிப்பை” வாசிக்கையில் நடராஜப் பெருமானின் “செவ்வாயில் குமிண் சிரிப்பு” நினைவு வந்தாலு “கலையென்ற தத்துவத்தின் கடைசிக் “கீற்று” என்னுமிடமும், “ஆவியை அது பற்றி அப்பாலுக் கப்பாலாய்ப் போயிற்றம்மா” என்ற தொடரும் பழந்தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான அவரது பரிச்சயத்தைச் சுட்டி நிற்கும்.

அமைதியாய் இருந்த எமது பிரதேசத்தில் அனர்த்தம் தலை நீட்டலாயிற்று. இவரது அக்காலக் கவிதைகள் எமது மனக்குளத்திலாடும் துயர் சுமந்த படகுகள். இக்கவிதைகளில் தெரியும் தமிழ்ப் பெண்கள் - தாய்மார் - பதறுபவர்களாயும், கலங்குபவர்களாயும் அழுபவர்களாயும் (ஆண்களை விட அதிகமாக) குழந்தைகளைத் தோளில் தூக்கித் திரிபவர்களாயும் சித்திரிக்கப்பட்டார்கள். பதறுபவள் தமிழ்தாயா? சிங்களத்தினானா? னனுமோர் இடம் இந்நாட்டு மக்கள் அனைவருமே உணர்வுச் சிக்கல்களுக்கு உள்ளானார்கள் என்ற உண்மையைக் கதைபுடன் சுட்டுமிடமாகியது.

அப்போது இந்நாட்டு இளைஞர்களின் நிலை அவர்களின் புலப்பெயர்வு, அகதி வாழ்வு போன்ற விடயங்கள் மிக யதார்த்தமாயும் கலையழகுடனும் முன் வைக்கப்படுமிடங்களிலும் ஏமாற்றும் ஏஜெண்ட் ஆணாகவும் அழுபவள் தாயாகவுமே காட்டப்படுகின்றனர். (ஏஜெண்டின் கையிலே தந்துவிட்டாறு மாதம் அலைகிறான் தனயன். தாயோ கண்ணீர் வடிக்கிறாள்; பிள்ளைகள் கதியை எண்ணி எண்ணித் துடிக்கும் தாயரின் சோக சித்திரங்கள்; எந்தத் தாயின் புலம்பலும் விம்மலும் இரவினூடு வந்து இதயம் பிளக்குமோ?) ஆண்களை நம்பி ஏமாந்து அழும் பெண்கள் விகிதா சாரப்படி அதிகம் என்பதிலும் காசு சேர்க்கும் ஆசை ஆண்களுக்கு அதிகம் என்பதிலும் உண்மை இருக்கிறது தான்!

1995ம் ஆண்டின் இறுதியில் பகுதி கிட்டத்தட்டக் குடாநாடே மொத்தமாக இடம் பெயர்ந்த அந்த ஓரிரு நாட்களின் அவலம் கவிஞரால் மிக மிக அற்புதமாகப் படம் பிடிக்கப்பட்ட காட்சி அது! பலரது துயரம் தெளிவாகவும் கலை நயத்துடனும் ஓசை இயைபுடனும் கொண்டு வரப் பட்டாலும். அக்கவிதையிலும் இறந்து போகிறவள் ஒரு பெண் தான். ஐஞ்சு மைல் நடந்து குந்தியிருந்துவிட்ட கமலம்! போடும் மருந்தும் பொதியை வீட்டு மேசையிலே விட்டு விட்ட கமலம்! இந்தக் கமலம் முதுமைப் பராயத்தில் உள்ளவள்? நோய் உள்ளவள். அதிக தூரம் நடந்து பழக்கமில்லாதவள். அல்லது உடல் வலிமை குறைந்தவள். இவற்றைவிட மருந்தை எடுக்க வேண்டும் என்று சிந்திக்க முடியாத அளவு பதற்றம் உள்ளவள். அல்லது வாழ்வில் எது முக்கியம் என்று சிந்திக்கும் அறி வாற்றல் இல்லாதவள். “கவனக் குறைவு அமைந்தாள். எப்படிப் பார்த்தாலும் “ஆரோக்கியம் குறைந்த ஒரு பெண் பாத்திரம். “கும்பிட்டாள் ஒரு பெண்ணையும் சுட்டான்” என வரும் இன்னோரிடத்தில் அந்தப் பெண் “யாருக்கும் தலை வணங்கக் கூடியவள்” ஆகிறார். சுடுபவன் ஆண் ஆகிறான்.

இக்காலப்பகுதியில் மிகப் பொதுப்படையான பிறிதோர் காட்சி ஆலடிக்கூட்டுறவுக் கடை முன் நிற்கும் கூட்டம்.. அங்கு அரிவையர்களும் நிற்கிறார்கள்.

அவர்கள் “காட்டு”, கைத்தடிகள், கடை, செருப்புப்புடை தழுவே நிற்கிறார்கள். விழுந்து விடாமல் நடக்க ஒரு கைத்தடி தேவைப்படுவோர். வெய்யில், மழை என்ற இயற்கையின் சிறு மாற்றங்களையும் தாக்குப்பிடிக்க முடியாதவர்கள். இவை எமது அனுபவவேர்களைப் பதிக்கும் விழுதுகள்.

ஆயினும் அந்தச் சங்கக்கடை வரிசையில் நிற்கும் கிராமத்து மனிதர் மத்தியில் இருந்த ஆண், பெண் தொடர்பாடல் யுத்தகாலத்தில் மிகச் சமதையாக ஆளுக்காள் மரியாதையுடன் இருப்பதையும் கவிஞர் கண்கள் காணத் தவறவில்லை. “அஞ்சுகிலோ மா வாம்... கந்தையரும் கண்மணியும் உரையாடலானார்” போன்ற இடங்கள் கவனம்தொடும்.

“தம்பிக்கும் அண்ணனுக்கும் இடையில் எல்லை என்றால் தகராறு மூண்ட கதை” சொல்லும் இவர் அதனூடு சண்டை தொடக்குபவர்கள், சண்டை என்று தீர்மானிப்பவர்கள் உலகெங்கிலுமே பெரும்பாலும் ஆண்களாக இருக்கப் பெருமளவு பாதிக்கப்படுபவர்கள் பெண்களாக இருக்கும் சமூகவியல் உண்மை ஒன்றையும் சொல்கிறார் எனலாம்.

சமூகத்தில் யார் யாருக்கிடையிலோ கூடச் சமூகமாக இருந்த உறவுகள் அனர்த்த காலம் நகர நகர மிகச் சூநலம் மிக்கதாகிச் சொந்தங்களுக்கிடையிலே கூட அருவருப்பான விரிசலாய் மாறியது நிஜம். “நானென்ன பாடையிலை போட்டனெண்டோ சேர்க்கிறாய் காணி?” என்ற ஞானமலரின் ஒரு வசனத்தில் அந்த விடயம் தெளிவாய்த் தெறிக்கிறது. அங்கே ஆண்டுகள், பெண்கள் என இருபாலாருமே காணிச் சண்டையில் இறங்கினாலும் ஞானமலரும் பூரணமும் பாசம் மிக்க சகோதரிகளாய் இருந்தவர்கள் என்பது குறிப்பாக மனதில் தைக்கும் விடயம். நன்றாக இருந்த தமிழ் சமூகத்தின் உள நலம் நலிவடைந்து போன பாங்கை இந்த வரிசொல்லும் முறை உயர்வுதான்.

யுத்தம் தொடர்கிறது வருடக் கணக்கில்! எமது பிரதேசப் பெண்களின் இயல்புகளிலும் பல மாறுதல்கள் வருகின்றன. அதில் ஒரு பார்வைதான் மிக ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட “உன்னி உழக்கிய பெண்” கவிஞர் காட்டும் இன்னொரு காட்சி மிக வித்தியாசமானது.

“நேரெதிரில் வந்தாள் நிமிர்ந்தேன். திடுக்கிட்டேன் பாதிக்கை இல்லை. விகார முகத் தழும்பு எதுக்கும் அஞ்சா இயல்பு. இளமைக் கனவுகளைத் தூர ஒதுக்கி...” இப்போது இந்தப் பெண்ணின் முகமே கவிஞரின் மனதில் அடிக்கடி வருவதாகச் சொல்லும் கவிதை. இதனால் “வெந்நாரவாரம் விலகி நாள் ஆயிற்று” என்பார். இந்த இடம் சொல்லும் செய்தி மிக ஆழமானது. நின்று நின்று சிந்திக்க வைப்பது! இவ்வாறு வெந்நாரவாரம் விலகி வாழ்ந்த இனம் இன்று மீண்டும் அந்த ஆரவாரத்தில் மூழ்கி உருக்குலைந்து போவதை யுத்தவர்கள் காண்கிறார்கள் கவலையுடன்!

மற்றொரு காட்சி! இளைஞர்கள் பலர் வெளிநாடு போய் விட்டார்கள். குடியரிமை இலகுவில் பெறுவதற்காய் அந்தந்த நாட்டுப் பெண்களைத் திருமணம் செய்தார்கள் சிலர். அவ்வாறான வேற்று நாட்டுப் பெண் “தூசன்” எமது இளைஞனுக்கும் தூசனுக்கும் ஒரு பெண் குழந்தையும் உண்டு இங்குள்ள அவனின் “அத்தை மகள்” பற்றிய புரிதல் தூசனுக்கு

இருக்காது. அதை மகளைத் திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்பதில் என்ன கட்டாயம் இருக்க முடியும் என்று தான் அவள் நினைப்பாள். “தூசனுக்கிதெல்லாம் சொல்லி விளங்காது” என்ற ஒற்றை வரி பல செய்திகளை எமக்குப் புரிய வைக்கிறது. அதே சமயம் இந்த அத்தை மகள் வானூர்தி ஏறிவரும் வழிலரசி எப்படி இருப்பாள்? பிறந்த நாள் முதல் இவனே தன் புருஷன் என்று ஊராரும் உறவினரும் சொல்லச் சொல்ல அதை முற்றாய் நம்பித் தன் வாழ்வுக் கோபுரத்தைக் கட்டி எழுப்பியவள். ஒரு வேளை அது நடக்காமல் போகலாம் என்று ஒரு கண் ஊகித்தவளில்லை. அவளுக்கும் பெற்றோர் உறவினர் ஆதரவும் உண்டு. ஆகவே, “ஆளைவிடமாட்டாள். காலைப் பிடித்துக் கதறி “ஞாயம்” கேட்பாள். (நியாயம் இல்லை கிராமத்துக்குரவியின் ஞாயம்) இது ஒரு அருமையான பாத்திர வார்ப்பு. அவள் “ஆவி கரும் அத்தை மகள்” என்றாலும் வாசகர் அவள் பக்கமே! வெளிநாடு போய்விட்டோம் தானே! இனி என்ன? எதுவும் செய்யலாம் என நினைத்து அந்தி செய்பவர்களுக்கெதிராய் ஒங்கி ஒலிக்கும் குரல் எழிலரசியினுடையது!

யுத்தம் முடிவுக்கு வருகிறது. பெரும்பாலான குடும்பங்களிலிருந்து பிள்ளைகள் வெளிநாடுகளுக்குப் போய் விட்டார்கள். இங்கே தனித்து விடப்பட்ட பெற்றோர் இப்போது தள்ளாடும் முதுமைக்குள். இங்கே ஒரு முதிய பெண் காட்டப்படுகிறாள். “மனையாள் தோளில் தொங்கித் தயங்கித் தொடர்ந்து நடை பயிலும் இந்த மனிதர்...” இதுவரை மிடுக்குடன் வாழ்ந்த கணவர் இப்போது இந்த முதிய மனைவியை நம்பித்தான் வாழ்வைத் தொடர்கிறார்.

“பொன்னாச்சி வீட்டுக் கோடியில் ஒரு பழம் சாக்கில்... ஓர் உபகுப்தனுக்காகக் காத்துக் கொண்டு...” என மிகுந்த கலை எழிலுடன் சித்திரிக்கப்படுவது ஒரு கிழட்டுப் பெண் நாய் தான்! ஆயினும் “உபகுப்தன்” என்ற ரவீந்திரநாத் தாசூர் காட்டுகிற அந்த அருமையான துறவியின் பெருமையையும் கவிதை நயத்தையும் துய்த்தவர்கள் அதையும் ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்து ஆழ்சிந்தனைக்குள் போவதும்... முதிய மனிதப் பெண்கள் பலரும் கூடத் தெருவோரம் அநாதரவாக விடப்படும் நிலை இன்றைக்கும் இந்நாட்டில் காட்சி யாவதும்... பெண்கள் பற்றி ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லத் தான் செய்கிறது. “உபகுப்தனுக்காகக் காத்திருக்கையில் என்ற இக் கவிதையில் மற்றோர் இடத்தில், “அப்பவே சொன்னன் கேட்டியா? பெட்டையை ஆதரித்தால் தொல்லை எண்டு?” என வரும் இடம் வாசிக்கப் படுகையில் பெண் நெஞ்சுவேகும்.

உன்னி உன்னி உழக்கும் சிறு பெண் முதலாய் முதுமைப்பருவப் பெண்கள் வரை இவரது புனைவுகளில் காணப்படும் இயங்கு தளம் மிக விரிந்தது.

பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகள், கொடுமைகள் பற்றிய ஊடு பொருள் இத்தொகுதியில் விலகிப் போக முடியால் பதியப்பட்டிருப்பது மிகவும் பாராட்டப்படக் கூடிய விடயம். வன்முறை யாருக்கெதிரானதாக இருந்தாலும் அது தவறுதான். ஆயினும் ஆண்களுடன் ஒப்பிடுகையில் பெண்களில் பாதிக்கப்படுவோர் எண்ணிக்கை அதிகம் என்று உலகளாவிய சமூகவியல், உளவியல் தரவுகள் காட்டுவதால், பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை நீங்கப் பாடுவது அறம். வன்முறைகளில்

மிகக் கொடுமையானது பாலியல் வன்முறை. யுத்த காலத்தில் ஆக்கிரமிப்பாளர்களால் அது நிகழ்த்தப்படும் போது அந்த மனவடு பல தசாப்தங்களுக்கு நீடிக்கும். சிலவேளை அடுத்த சந்ததி கூட அனுபவிக்கும் என்று உளவியல் ஆய்வுகள் காட்டும்.

கவிஞர் இவ்விடயத்திற்குப் போதிய அழுத்தம் கொடுத்து உலகுக்கு முரசறைகிறார். “நாடு புருந்தவர் கள் நாளாக நாளாக வீடு புருந்தெங்கள் மானம் விலை கேட்டார்” என்ற ஒரு வரி போதும் வாசகரின் குருதியில் மின்சாரம் ஊடுருவிய உணர்வு ஏற்பட! “எந்தப் பெண்ணின் கற்பைப் பறித்தவன் எந்தக் காழகன்? எங்கு முறையிட...?” போன்ற இடங்களில் கவிஞரின் தார்மிகக் கோபம் பலமுடன் வெளிவரும் அதே நேரம், இன்றுவரை இது போன்ற பிரச்சினைகளை நேர்மையுடன் முறையிட்டு நீதி கிடைக்கும் என எதிர் பார்க்க ஒரு இடமில்லை என்ற யதார்த்தத்தை இரைமீட்கச் செய்கிறது.

எமது இனத்தின் சாபக் கேடாய் இன்றுவரை நிலைத்து வாழும் “சீதனம்” பலமுறை அவர் சிந்தையில் வந்திருக்கிறது. “திருமண வாணிபம்” என்ற சொற்கூட்டம் உவப்பானது. “எங்கள் சந்தையில் மாப்பிள்ளைதேடி அங்கோர் தரகர் முயற்சியால் சீதனம் சரிவந்து பின் மாலைகள் தடுகின்ற “திருமணவாணிபம் “தூடு கண்ட” தன் பின்னரும் மாற்றிறோ?” என்ற பகுதி சொல்லும் செய்திகள் பல அறிந்தவர்கள் அறிவர்.

பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகள் உலகப் பொதுவானவை என்ற விடயம், “அங்கொருத்தி சீனாவிலே பெண் பெற்ற அந்தக் குற்றத்துக்காகக் கொலையுண்டாள். இங்கொருத்தி அம்பாறையில் சீதனம் இல்லையென்று தீ மூழ்கித் தொலைகின்றாள்” என்று பேசப்படுகிறது. பொதுவாக ஆண்கள் ஆரம்பத்தில் மிகுந்த அன்புடன் (?) காதலிப்பார்கள். அந்தக் காதலில் கூதல் ஏற்பட்டபிறகு சீதனம் கேட்பது பற்றி எண்ணம் வரும் அதுவும் இவர் கண்களில் படுகிறது. பேசிச் செய்யப்படும் திருமணங்களில் ஆண்கள் கலியாணச் சந்தையில் விற்கப்படுவதும் இனத்தின் அவமானமே! “ஆசைக் கலியாணச் சந்தையில் வழக்கறிஞர், மருத்துவர், பொறிவலர் விலை பேசப்படுகையில்....” என்று அவ்விடயத்தைப்

பார்ப்பார். மொத்தத்தில், “பெண்கள் இனமெனிவோர் காட்சிப் பொருளோ?” என்பது கவிஞரின் வினா. (பெண் பார்க்கும்படலம்?)

பெண் விடுதலை பற்றிய பிரக்ஞை கவிஞரின் அடி மனதில் எப்போதும் இருந்தே வந்திருப்பதை இன்னோர் இடத்தில் காணலாம். அவர் பாரதி பற்றிப் பாடுகிறார். பாரதி பற்றியும் அவன் கவிதைகள் பற்றியும் பலகருமையான கருத்துக்களை முன்னெடுத்து வைக்கிறார். அவற்றில் “வீட்டுக்குள்ளே முடங்கிக் கிடந்த இந்து மாதருக்கு விடுதலை உண்டானால் இந்த மாநிலமும் விடுதலையைக் காணும் என்றான்” என்று காட்டு மிடத்தில் பாரதி தமிழ் மாநிலத்தின் விடுதலைக் காட்டிய வழித்தடம் அவர் மனக் கண்ணில் தெளிவுறத் தெரிய அது எமக்கும் தொற்றுகிறது.

பண்பாட்டு வளர்ச்சி என்பது ஆரோக்கியான விடயங்களை அப்படியே பேணியவாறு மாற வேண்டிய வற்றை மெல்ல மாற்றி வருவது. அது நடை பெற வேண்டுமானால் வெறுமனே உபதேசம் செய்து பயனில்லை. எழுதிப் பயனில்லை. மனிதர்களின் எண்ணங்களில் உண்மையாக மாற்றம் வந்தால் அவர்களின் நடத்தை மாறும். அவர்களை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு மற்றவர் பின்பற்றுவர். இது நமது சமூகத்தில் மிக சரிதாகவே இருக்கிறது. “மாதரைப் பல நூற்றாண்டு காலமாய் வாட்டுகின்ற கொடிய பழக்கமாய் சீதனத்தைத் துவைத்துக்கிழித்து நாம் செய்த பேப்பர் புரட்சிகள் எத்தனை? மாதர்தம் சரித்திரம் இன்னும் மாறிய தில்லையே” என்ற கவிஞரின் வினா எம்மை மேற் குறித்த விடை நோக்கித் தள்ளுகிறது. அதுவே எப்போதும் நல்ல இலக்கியத்தின் பண்பு.

எழுத்தாளர் ஒருவர் வளர்க்கும் பாத்திரங்களின் கருத்துக்கள் எப்போதும் எழுத்தாளரின் கருத்தாய் அமைய வேண்டியதில்லை என்ற தெளிவோடு இத் தொகுதியின் பெண்களைப் பார்த்தோம். “பெண்ணாய் எடுத்த பிறவி...” இத் தொகுதியின் சிறந்த கவிதைகளில் ஒன்று. அது “பெண்ணாய் எடுத்த பிறவிக் கொடுந் துயர்...” என்ற தொடரைத் தன்னுள்ளே தாங்கி... அடுத்த பிறவியில் பெண்ணாய்ப் பிறக்க விரும்புவோருக் குப் பயத்தைத் தருகிறது. அடுத்த பிறவி இருக்கிறதா?

மொத்தத்தில் பெண்களும் வாழ்கிறார்கள்! ●

வாரும் விமர்சனம் சோ.ப

மந்திரத் தமிழ்ச் சொல்லுள் உறைகிற மாய ஓசையை மர்மமாய்க் கோர்த்தொரு சந்தச் சிந்து சமைக்கும் வரம்பெற்றிச் சந்ததிக்கும் கவிதைச் சுவைகளைத் தந்து வென்றிடும் சோ.ப! இளைஞனாய் தனது முதுமையில் கூட ஜொலிக்கிறார்! “செந்தமிழ்ச் செல்வர்”...ஈழக் கவிதைக்குச் “சிறியதந்தையர்”...வாழ்கநம் “நாவலர்”!

ஆங்கிலத்திலே ஆழம்..., தமிழினை ஆழ்ந்து அகன்று அணுகிடும் கம்பீரம்..., ஓங்கு சைவ உயிர்ப்பின் பரிச்சயம்..., உலக இலக்கியம் கற்ற தனித்துவம்..., ஈங்கு முத்தமி மோடும் அறிமுகம்..., எல்லை யற்றதத் துவத்திலும் வித்துவம்..., தேங்கிடாது...நவீனத் தமிழையும் தேடும் அதிசயம்... “சோ.ப”வின் அற்புதம்.

கவிய ரங்கினில் தோன்றிய தேக்கத்தைக் கடக்கப் பாலமாய் இன்றுமிங் குள்ளவர். கவிதை சொல்லலில் அனாயாச மாகவே கலக்கி...ஆற்றோட்டத் தமிழைப் பொழிபவர். கவிதை காதுநடு இதயம் தொடுவதைக் கருதிக்க... “காவடிச் சிந்துகள்” தந்தவர். கவிதை எங்கெங்கு புதுமையாய் மின்னுதோ... கண்டு...மொழிபெயர்த் தெமை மகிழ்விப்பவர்.

“வடக்கிருத்தல்”, “நினைவுச் சுவடுகள்”, “சுவட்டெச்சம்”, மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள், கிடைக்கும் “பர்மியப் பிக்கு சொன்னகதை”, கீர்த்தனம், இசைப்பா, அரங்கக் கவி, தொடர்ந்து செய்யும் சமூகக் கலைப்பணி, சோர்ந்திடாத கற்பித்தல், தலைமுறை இடைவெளி பாரா நட்பு, இவை “சோ.பா” எனும் கவிஞரின் வாழும் வியப்புகள்!

த. ஜெயசீலன்

“வெரும் பேறு”

காட்சி 01

காலநதியினில் ஓர் ஓடம் - களைப்
பாற ஒரு துறையை நாடும்
சூழும் இருளில் தடுமாற்றம் - கொடும்
சுழிகள் நடுவில் படகோட்டம்

பிள்ளைமுகம் மறந்த அன்னை - அந்தப்
பிரிவில் எல்லாம் இழந்த மைந்தன்
முள்ளூற்றைந்த வழிப்பயணம் - வரும்
முடிவு தெரிகிறது மரணம்

விட்டகுறைகள் நெஞ்சில் இடறும் - புதிதாய்
வேறு உறவுகள் பின் தொடரும்
வட்டம் பெரிதாக விரியும் - இந்த
வாழ்க்கை ரகசியங்கள் புரியும்

மண்ணைக் குழைக்கும் குயவன்கை - நம்
வாழ்வைக் குழைக்கும் இறைவன் கை
எண்ணில் எல்லாம் விளையாட்டு - இன்ப
துன்பமெல்லாம் வெறும் தோற்றம்

முட்டை உடைந்து வெளிக்கிளம்பும் - குஞ்சு
முட்டைக் கிரங்கி நிற்பதுண்டா?
கட்டை அறுத்து விடுதலையை - பெற்றால்
கயிற்றுக் கிரங்குபவர் உண்டா?

சூதிலே தோற்று, நாடிழந்து அடிமைகளாகி பன்னி
ரண்டு வருடம் காட்டிலும், ஒரு வருடம் யாரும்
அறியாதவாறு மச்ச தேசத்தில் மறைந்து வாழ்ந்தும்
தமக்கிடப்பட்ட ஆணைப்படி ஒழுகிய பாண்டவர்கள்,
தமக்குரிய பங்கைத் தருமாறு துரியோதனனிடம்
கண்ணனைத் தூதனுப்பினர். பாண்டவர்க்குரிய

பங்கைக் கொடுக்குமாறு கண்ணன் சொன்ன அறிவுரை
யைத் துரியோதனன் கேட்கவில்லை. போர் தவிர்க்க
முடியாததாகிறது. தன்னைச் சரணடைந்த பாண்டவர்
களுடைய வெற்றிக்கு வழிகோலும் சில நடவடிக்கை
களில் ராஜதந்திரியான கண்ணன் ஈடுபடுகிறான்.

கண்ணன் : (தனக்குள்) விதுரன் வில்லை முறித்தாயிற்று.
அசுவத்தாமா சேனாபதியாகாமல் தடுத்தா
யிற்று. இனி எஞ்சியுள்ள முட்டுக்கட்டை
அங்கர்கோமகன் கர்ணன். அவன் ஈடிணை
யில்லாத வில்லாளி. அவனோடு கூடப்
பிறந்த கவசகுண்டலங்கள் அவனுக்குப் பாது
காப்பாக இருக்கும் வரை அவனை யாரும்
ஒன்றும் செய்ய முடியாது... அர்ச்சுனன்
காண்டவம் என்ற காட்டை எரியூட்டிய
போது, தப்பிய நாகம் அவனைப் பழிவாங்க
வென்று அஸ்திரமாக மாறி, கர்ணனிடம்
இருந்து வருகிறது... அதனிடமிருந்து
விஜயனைக் காப்பாற்ற வேண்டும். நான்
அஸ்தினாபுரத்தைவிட்டுப் புறப்படுமுன்
இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் கவனிக்க
வேண்டும். ஹம்...பூபாரம் தீர்க்கும் பணி
பொல்லாத பணியாகத்தான் இருக்கிறது!
(கண்ணை மூடுகிறான்) தேவேந்திரா!

(தேவேந்திரன் கண்ணன் முன் வருகிறான்)

தேவே : “பரந்தாமா” என்னை அழைத்த காரணம்?

கண் : இந்திரா! உன் மகன் அருச்சுனனுக்குச் சாரதி
யாக இருந்து தேரை நடத்தப் போகிறேன்.

தேவே : போரை நடத்தப் போகிறீர்கள்.

கண் : எப்படியாயினும் வைத்துக்கொள்... என் தோழன் அர்ச்சுனன் வெற்றிவாகை சூட வேண்டுமாயின்...

தேவே : சொல்லுங்கள்!

கண் : கர்ணனிடமிருந்து அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும்... அடுத்தது, அர்ச்சுனன் கர்ணனைக் கொல்ல வழிவகுக்க வேண்டும்.

தேவே : விளங்கவில்லையே

கண் : அர்ச்சுனனை நான் காப்பாற்றுவேன். ஆனால் கர்ணனைப் பலவீனமடையச் செய்வது உன்பொறுப்பு....

தேவே : நான் என்ன செய்யவேண்டும்?... கட்டளை இருங்கள்.

கண் : அந்தணனாகப் போய் கர்ணனிடம், அவனுடைய கவச குண்டலங்களை யாசிக்க வேண்டும். கர்ணன் பெரும் கொடையாளி. இல்லை என்று வருவோருக்கு இல்லை என்று சொல்லி அறியாதவன்... கவச குண்டலங்களைப் பெற்று விடுவாயாயின் அர்ச்சுனன் கர்ணனைக் கொல்லத் தடையில்லை. தேவே : ஆகட்டும் கேசவா! (போகிறான்)

கண் : மங்களமுண்டாகட்டும்!

(தனக்குள்) பாண்டவர்களுடைய அன்னை யாகிய குந்தி - என் மாமி - இங்கேதான் இருக்கிறாள். அவள் நெஞ்சோடு கிடக்கும் அந்த ரகசியம் கர்ணன் அவள் மகன் என்பது - வெளிப்பட வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. முதலில் அவளுக்கு அதை உணர்த்த வேண்டும். பிறகு அவளைக் கர்ணனிடம் அனுப்ப வேண்டும். தாயும் மகனும் சந்திக்க வேண்டும்... அந்தச் சந்திப்பு... சந்திப்பு... அர்ச்சுனனுக்குச் சகாயமாக அமைய வேண்டும்... ஹம்... பார்ப்போம் (போகிறான்).

காட்சி - 2

சூரிய வணக்கம்

உலகொரு மூன்று ஒலிக்கும் ஒங்கார தேவன் அவனை தியானிப்போமாக!
ஒளியால் நாங்கள் உன்னதம் அடைவோம்!
எங்கள் திறன்கள் அதனால் ஒளிர்க!

எத்தொழிலுக்கும் முதல்வன் - நீயே
நின் ஒளியால் இவ் வுலகின் புறக!
நாராயணன்தன் பேரொளி நீயே
சூரிய தேவா தொழுகிறேன் உன்னை!

மூன்றுலகினுக்கும் முதலே போற்றி
தேவ போற்றி தினகர போற்றி.
ஒளியால் உலகம் உன்னதம் அடைக! -
அடியேம் ஆற்றல் அதனால் ஒளிர்க!

எத்தொழிலுக்கும் முதல்வன் நீயே
நின் ஒளியால் இவ் வுலகு இன்புறக
பேரொளி யாகப் பிறங்கும் பெருமான்!
சூரிய தேவா தொழுகிறேன் உன்னை!

(கர்ணன் மாளிகை, கர்ணன் அன்றாட அலுவல்கள் முடிந்து சற்று ஓய்வாக இருக்கிறான். வாசலில் குந்திய தயங்கியபடி நிற்கிறாள்)

கர்ணன்: யார் பாண்டவர்களுடைய தாயாரா? அதிசமாயிருக்கிறதே! அம்மா, அமருங்கள், அமருங்கள்! செய்தி அனுப்பியிருந்தால், நானே தங்களை வந்து கண்டிருப்பேனே... என்னால் தங்களுக்கு என்ன ஆகவேண்டும்? (குந்தி மௌனமாக, கர்ணனை இரு கண்ணாலும் விழுங்குவது போலப் பார்க்கிறாள்) என்ன தாயே, அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? வீராதி வீரர்களைப் பிள்ளைகளாய்ப்பெற்ற எனக்கு இந்தத் தேரோட்டி மகனால் என்ன ஆகவேண்டிக்கிடக்கிறது என்றா?

குந்தி : (உணர்ச்சி வசப்பட்டு) அப்படிச் சொல்லாதே, மகனே! நீ, தேரோட்டி மகனல்ல - சூரிய புத்திரன், என் மகன்! என் மகன்! தலை மகன்!

கர்ணன் : தங்கள் அன்புக்கு நன்றி தாயே! ஒப்புக்குச் சொன்னாலும், உங்கள் சொற்கள் என் செவிக்கு எவ்வளவு இனிமையாய் இருக்கின்றன!

குந்தி : ஒப்புக்கல்ல மகனே பிழையை ஒப்புக்கொண்டு உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வந்திருக்கிறேன்.

கர்ணன் : என்னம்மா இது? பிழை என்கிறீர்கள். மன்னிப்பு என்கிறீர்கள். என்னிடம் போய் எதற்கு நீங்கள் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்?

குந்தி : என் பிழையால் நீ அவமானப்பட்டிருக்கிறாய், இகழப்பட்டிருக்கிறாய், எள்ளி நகையாடப்பட்டிருக்கிறாய்.

கர்ணன் : புரியும்படி சொல்லுங்கள், அம்மா.

குந்தி : சொல்கிறேன், மகனே... குந்திபோஜனுடைய மகள் நான். இளம்பெண்ணாக, கன்னி மாடத்தில் வாழ்ந்திருந்தேன். என் தந்தையின் அரண்மனைக்கு வந்த முனிவர் ஒருவருக்குப் பணிவிடை செய்யுமாறு பணிக்கப்பட்டேன். என் பணிவிடையால் மகிழ்ந்த முனிவர் ஒரு மந்திரத்தை எனக்கு உபதேசித்தார். எந்த தேவனை நினைத்து நீ இந்த மந்திரத்தை உச்சரித்தாலும், அவன் உனக்குக் கணவனாக வருவான். அவன் மூலம் நீ விரும்பும் குழந்தையைப் பெற்றெடுப்பாய் என்று சொன்னார். முனிவர் போய்விட்டார். எனக்கு விபரம் புரியாத பருவம். தனிமையில் இருக்கும் பொழுது. ஒரு நாள் மந்திரத்தை பரீட்சை செய்து பார்க்க நினைத்தேன்... சூரிய பகவானைத் தியானித்தபடி மந்திரத்தை உச்சரித்தேன்.... அப்போது

கர்ணன் : அப்போது?

குந்தி : விளையாட்டு விளையாகியது. சூரிய பகவான் மனித உருவில் வந்து என்னைத் தீண்டினார். நான் கருவுற்றேன். யாருமறியாமல் உன்னைப் பெற்றெடுத்தேன். ஓர் இளவரசி மணமாகாது பிள்ளை பெற்றால், அவளுக்கு - அரச குடும்பத்துக்கு - வரக்கூடிய பழி எத்தகையது?

கர்ணன் : என எண்ணிக் குழந்தையைப் பேழையில் வைத்து ஆற்றோடு போக விட்டீர்கள்.

குந்தி : உன் கோபம் நியாயமானது, மகனே! ஊரை உலகை எதிர்க்கும் அளவுக்கு நான் அன்று முதிர்ச்சியுற்றிருக்கவில்லையடா (அழுகிறாள்)

கர்ணன் : புரிகிறது தாயே! நீங்கள் சொல்வதை நம்புகிறேன். ஆனாலும், என்னை சுற்றிப் பேழையில் கிடத்திய சேலையை வைத்திருக்கிறேன். என் உண்மையான தாய் அதை அணிந்தால், என்னை ஈன்றபொழுது இருந்த இளமைப் பொலிவோடு விளங்குவாள். வேறொருத்தி இதை அணிந்தால்.

குந்தி : அணிந்தால்?

கர்ணன் : அவளை அது சுட்டெரிக்கும்! ஆதலால், தாயே...

குந்தி : தயக்கமேன், மகனே! கொண்டுவா துகிலை!

(கர்ணன் சேலையைக் கொண்டு வர, குந்தி ஆவலோடு அதை வாங்கி அணிகிறாள்... இளமைக்கோலம் எய்தியதாக பாவனை)

கர்ணன் : (பரவசமாக) அம்மா, அம்மா, அம்மா!

குந்தி : (உருக்கமாக) மகனே, என் கண்மணி! (தழுவி உச்சிமோந்து, கண்ணீர் சிந்துகிறாள்).

கர்ணன் : அம்மா, என் குறைதீர்ந்தது, பழி தீர்ந்தது!

குந்தி : மகனே, உலகறிய நீ என் மகன் என்று சொல்லப் போகிறேன். தம்பியர் ஐவரும் உன்னைப் பணிந்து அன்பால் ஏவல் புரிய, நின்வாசலில் திறை செலுத்தும் அரசர் நெருங்கி நிற்க, குருகுலக் கோமானாக விளங்கலாம்! வா மகனே, உன் தம்பியரோடு சேர்ந்துகொள், ஹம் வா! (கர்ணன் மௌனமாய் இருக்கிறான்)

குந்தி : வா மகனே!

கர்ணன் : ஆர் என்று சொல்லும் தகுதியில்லாதிருந்த என்னை அரசனாக்கி, முடிசூட்டி, சீர்சிறப்புகள் செய்து நண்பனென்று உரிமை பாராட்டினானே துரியோதனன், அந்த நன்றியை மறந்து, இன்று பாண்டவரோடு நான் சேர்ந்துகொண்டால், உலகம் சிரியாதா? ஆனால் நீங்கள் ஒருதாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள். அம்மா, துரியோதனனும் நானும் எவ்வளவு நெருக்கமானவர்கள் தெரியுமா?.. அவனுடைய மனைவி பானுமதியும் நானும் ஒருநாள் தனிமையில் சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தோம். அவள் தோற்றுவிட்டாள்... என்முதுகுப் புறமாக துரியோதனன் வந்திருக்கிறான். கணவனைக் கண்டு அவள் மரியாதைக்காக எழுந்தாள். தோற்றபடியால் எழுந்து போகப் பார்க்கிறாள் என்று நினைத்த நான், அவள் ஆடையைப் பற்றினேன். அவள் மேகலாபரணம் அறுந்து மணிகள் கீழே சிந்தின... அப்பொழுதுதான் துரியோதனனைக் கண்ட நான், திகைத்துநிற்க, என் அருமை நண்பன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா?

குந்தி : என்ன சொன்னான்?

கர்ணன் : “பொறுக்கவோ, கோரக்கவோ” என்றான் அம்மா. அத்தகைய கள்ளமில்லாத உள்ளம் படைத்த அவனுக்காக, போருக்குப்போய், கொடுக்காத உயிரைச் சூழ்ந்து என்ன பயன்?

குந்தி : உன் நன்றியுணர்ச்சியைப் பாராட்டுகிறேன்.

கர்ணன் : ஆனால்... தாயே, போர் நடக்கப்போகிறது... மீண்டும் மீண்டும் இதைப் பேசி என்ன ஆகப்போகிறது? நீங்கள் எது கருதி என்னிடம் வந்தீர்கள்?

குந்தி : மகனே, எப்படிச் சொல்வேனடா? நீயும் அருச்சுனனும் என் இரு கண்கள். இருவரும் எதிரும் புதிருமாய் நிற்கின்றீர்கள். அவன் உன்னைக் கொல்வதாகச் சபதமெடுத்திருக்கிறான். நீ அவன்மீது ஏவுவதற்காக நாகாஸ்திரம் வைத்திருக்கிறாய்... உன்னால் அருச்சுனனுக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால், மற்றைப் பாண்டவர்கள் உயிர்தரியார்கள்... எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது... உன்னிடம் வரம்கோரி வந்திருக்கிறேன்.

கர்ணன் : என்ன வரம்? தயங்காமல் கேளுங்கள்.

குந்தி : அருச்சுனன் மேல் நாகாஸ்திரத்தை ஒரு தரத்துக்கு மேல் பிரயோகிக்கக் கூடா தென்பது ஒன்று.

கர்ணன் : மற்றது?

குந்தி : ஏனைய சகோதரர் நால் வரையும் கொல்லக்கூடாது என்பது.

கர்ணன் : அஸ்திரத்தை ஒருமுறை ஏவிய பிறகும் எதிரியின் தலை அவன் உடலில் இருக்குமானால், அதே அஸ்திரத்தை மீள ஏவுவது ஆண்மையல்ல, அறமுமல்ல. அருச்சுனன்மேல் நாகாஸ்திரத்தை ஒரு முறைக்குமேல் எய்ய மாட்டேன். ஏனைய தம்பியர் நால்வரையும் கொல்ல மாட்டேன். இது சத்தியம் போதுமா?

குந்தி : (அழுதபடி) அவர்கள் பாதுகாப்பை உறுதி செய்து கொண்டேனடா! உன் பாதுகாப்பை யார் உறுதி செய்வது?... என் பாவம் என்னைச் சூடுகிறது.

கர்ணன் : வருந்தாதீர்கள் அம்மா. எனக்கும் நீங்கள் தரக்கூடிய வரம் இரண்டு தருவீர்களா?

குந்தி : சொல் மகனே, உனக்கில்லாத வரமா?

கர்ணன் : பார்த்தனால் நான் கொல்லப்பட்டு போர்க்களத்தில் வீழும்போது, உலகறிய என்னை உங்கள் மடிமேல் கிடத்தி மகனே என்று அழவேண்டும்.

குந்தி : (குலுங்கி அழுதபடி) அந்த வரம் தந்தேன் மகனே. இனி யான் யாரையும் பொருட்படுத்தப் போவதில்லை... நீ என் மகன் என்று சொல்வேன்.

கர்ணன் : பொறுங்கள் தாயே. என் இரண்டாம் வரத்தையும் கேட்க விடுங்கள் (குந்தி கண்ணைத் துடைக்கிறாள்) நான் மகன் என்ற உண்மை

போர் முடியும்வரை ஐவருக்கும் தெரியக் கூடாது. தெரிந்தால் பல அரசியல் நெருக்கடிகள் உண்டாகும்.

குந்தி : பேசாதுவிட்ட உண்மைகளை நான் பேச முன்வரும்பொழுது, நீயே என் வாய்க்குப் பூட்டிடுகிறாய்... பெண் பிறவி பரிதாபமானது! உனக்கு முன் என் உயிர் பிரியக்கூடுமானால்!

கர்ணன் : அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் அம்மா. எனக்குத் தந்த வரத்தை மறக்கலாமா? போய்வாருங்கள்.

குந்தி : (அழுதபடி) மகனே! (பிரிய மனமில்லாது பிரிதல்)

காட்சி 3

பதினேழாம் நாட்போர். பகல் முழுவதும் போர் நடக்கிறது. கர்ணனும் அருச்சுனனும் எதிர் எதிர் மோதிக் களைத்துவிடுகின்றனர். கர்ணன் தேர்ச்சில் நிலத்தில் புதைகிறது. அதை நிமிர்த்துவதற்கும் அவகாசம் தராமல் அருச்சுனன் அம்புமழை பொழிகிறான் கர்ணன் மேனியெ லாம் புண்கள், குருதி பெருக, தேர்த்தட்டில் நிற்கிறான். அவன் செய்த தரும் அவனைக் காத்து நிற்கிறது. அந்நிலையில், கண்ணன் கிழவேதியனாகி, கர்ணன் முன்வருகிறான்.

கண்ணன் : கர்ண மன்னனாமே? கேட்டவர்க்கு இல்லையென்னாது, கேட்டதைத் தருகிறவன் என்று கேள் விப்பட்டு வருகிறேன்... வறுமையால் நொந்து போய் இருக்கிறேன்... நான் கேட்பதைத் தர உன்னால் முடியுமா?

கர்ணன் : வேதியரே, வேண்டும் பொருள்களை வாரி வழங்கும் நிலையிலிருந்த கர்ணன் நான்தான்! ஆனால் நான் போர்க்களத்தில் பார்த்தன் அம்பால் அடிப்பட்டு ஓய்ந்துபோய் நிற்கிறேன். உயிர் உடலின் உள்ளே இருக்கிறதோ, போய் விட்டதோ அறியேன்.

கண்ணன் : நான் மேருமலையில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தேன். வறுமையில் வாடி உன்னை அடைந்து இரப்பவர்க்கு நீ வாரிவழங்குகிறாய் என்று கேள்விப்பட்டு வந்தேன்!

கர்ணன் : அப்படியா? நான் தரக்கூடிய எதையாவது கேளுங்கள் - தருகிறேன்.

கண்ணன் : வேறொன்றுமில்லை! நீ செய்த புண்ணியம் முழுவதையும் தரவேண்டும்.

கர்ணன் : மிக்க மகிழ்ச்சி வேதியரே, மிக்க மகிழ்ச்சி. என் உயிர் ஊசலாடுகிறது. அது இவ்வடலி

னுள் இருக்கிறதோ, வெளியே இருக்கிறதோ அறியேன். ஒருவன் கேட்கும் பொருள் எதுவாயினும் வழங்கும் நிலையில் நான் இருந்த காலத்தில் நீ வந்தாயில்லை... சரி... நான் செய்த புண்ணியமெல்லாம் தந்தேன் கொள்க!

கண்ணன்: தாரைவார்த்தல்லவோ தரவேண்டும்!

கர்ணன்: (திகைத்து) போர்க்களத்தில் நீருக்கு எங்கே போவேன் (முகம்மலர) ஆ! இதோ, ஒரு வழி இருக்கிறது. (மாவபில் தைத்த அம் பொன்றைப் பிடுங்குகிறான் - கொப்பளிக் கும் குருதியைத் தன்கையால் அந்தணன் கையில் சொரிகிறான்).

கண்ணன்: கர்ணா, நீ இணையில்லாக் கொடையாளி என்பதைக் காட்டி விட்டாய்! இப்பொழுது நீ என்னிடம் வேண்டும் வரங்களைக் கேள்!

கர்ணன்: அந்தணரே, சில கணங்களில் என் உயிர் பிரியப் போகிறது. எனக்கு மறுபிறப்பு வருமாயின், அந்தப் பிறவியிலும் இல்லை என்றிரப்போருக்கு இல்லை என்று சொல்லாத இதயம் எனக்கு வாய்க்க வேண்டும். ஐயனே!

கண்ணன்: (தழுவுகிறான்) வீரனே, எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் உனக்கு செல்வமெல்லாம் கிட்டும், நீ வாரி வாரி வழங்குவாய்... ஈற்றில் என்னை அடைவாய்!

(கர்ணன் பார்த்திருக்க, வேதியன் நீல மேனியும் சங்கு சக்கரம், கதை, வாள், வில் என்னும் பஞ்சாயுதங்களுடன் காட்சி தருகிறான் தேவரும், இந்திரனும், நான்முகனும் தொழுகிறார்கள்).

கர்ணன் : (பரவசமாக) நாராயணா, வேள்விகள் செய்தும், கங்கை முதலான தீர்த்தங்கள் ஆடியும், போகத்தில் அமர்ந்தும், மலரிட்டுப் பூசனை புரிந்தும், அடைய முடியாத உன்னை இன்று காணப்பெற்றேன். நீல மலைபோல, மழை முகில்போல, கடல்போல, காயாம்பூப் போல, விளங்கும் உன் கோலமும், கதாயுதம், வாள், சங்கு, சக்கரம், கோதண்டம் என்னும் படைக்கலங்களும், துளசி மாலையணிந்த உன் மார்பும், திரண்டதோளும், அழகிய கழுத்தும், சிவந்த இதழும், அன்றலர்ந்த தாமரை போன்ற முகமும் ஒளிவீசுகிற உன்முடியும் இந்தப் பிறப்பிலேயே காணுகிற பேறு எனக்குக் கிடைத்ததே, நான் பாக்கியசாலி! தருமன் முதலாம் அன்புத்

தம்பியரோடு போர்புரிந்து, என் உற்ற தோழனுக்கு நான்ப்பட்ட செஞ்சோற்றுக் கடன் தீர்த்து விட்டேன், தேவேந்திரனுக்குக் கவசகுண்டலங்களை வழங்கினேன். செய்த புண்ணியமெல்லாம் உனக்குத் தந்தேன். என்னிலும் பெரும்பேறு பெற்றவர் யார்?

கேசவா, உன் திருவடிகளை வணங்கவும், உன் திருவுளத்தில் இடம்பெறவும், வாய்த்ததே! துளசிமாலையணிந்த - சந்தணம் பூசிய - உன் மார்பார, தோள்களார உன்னால் தழுவப் பெற்றேனே! உடம்பு முழுவதும் அர்ச்சுனன் அம்புகள் பாய்ந்து வேதனை செய்யும் நிலையிலும் நல்லுணர்வோடு உன் திருப்பெயரைச் சொல்ல முடிந்ததே! மாதவா, உலகத்தில் வேறு யாருக்கு இத்தகைய பேறு வாய்க்கும்!

கண்ணன் : கர்ணா! தேவேந்திரனை அனுப்பி, உனது கவச குண்டலங்களை வாங்க வைத்தவனும், குந்தி மூலம் நாகாஸ்திரத்தை மறுமுறை ஏவாத வரம் கேட்க வைத்தவனும், உன் பிறப்பின் ரகசியத்தை உனக்கு உணர்த்தியவனும் நானே! நாகாஸ்திரம் அர்ச்சுனன் கழுத் தைத் துணிக்காத படி தேரை நிலத்தில் ஊன்றியதும் என் அருட்செயல் என்றே கொள்வாய்

கர்ணன் : கடல், மலை, நிலம், தேவர், மனிதர், நரகர், இன்பம் - துன்பம், வெற்றி- தோல்வி, மெய் - பொய், ஆதி - அந்தம், பிறப்பு - சாவு எல்லாய் நீயே! நீ அலால் வேறொன்றும் இல்லை. நீயே புகல்! ஓம் நமோ நாராயணா! (விழுகிறான்.)

நீயாகி உலகமெல்லாம் நிமிர்ந்த பரம்பொருளே தாயாய் உயிரனைத்தும் தாங்கும் தயாநிதியே தீயனவும் நல்லனவும் திருவினையாட்டு),

- உன்றனது

மாயை எனும்ஞானம் வந்தெய்தப் பெற்றேனே வில்லெடுப்பாய் சக்கரமும் மிளிர்சங்கும்

- கையெடுப்பாய்

சொல்லினுக்கும் பொருளுக்கும் துணையாக நிற்பவனே கொல்லுவிப்பாய் அருளாலே குளிர்விப்பாய் கோவர்த்தன கல்லையொரு குடைபிடித்த கண்ண பெருமானே

எல்லாம் கழன்றொழிந்த ஏகப் பெருவெளியில் வல்லாளன் நீயென்னை வளைத்துப் பிடித்திடவே சொல்லாத பேரின்பக் கமெய்தி நிற்பேற்கு நில்லாத வாழ்வின் நினைப்பு வருவதுண்டோ?

நிறை

உலகம் தழுவும் முயற்சி: சோ.ப.வின் மொழிபெயர்ப்பில் உலகக் கவிதை

■ கலாநிதி. கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

உலக மனிதர்களின் வாழ்வனுபவம் இலக்கியங்களில் பதிவு பெற்றமை மனித வரலாற்றைத் திருப்பிப் பார்க்க வழிகோலியது. ஆனால் பல்வேறு மொழிகளில் பதிவு பெற்ற வாழ்வனுபவங்களை மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் ஒரு மொழியிலிருந்து பெயர்த்து மற்றைய மொழிக்கு கடத்தி வந்துள்ளார்கள். இவ்வாறு தான் உலகப் புகழ் பெற்ற கிரேக்க இலக்கியங்களான ஹோமரின் “இலியட்”, “ஒடிசி” என்பனவும், கிரேக்க நாடகங்கள் எழுதிய முக்கிய எழுத்தாளர்களான சோபோக் கிளிஸ், யுரிப்பிடீஸ், அரிஸ்டோபேனிஸ் ஆகியோரின் புகழ் பெற்ற நாடகங்களை ஆங்கில வழியாக தமிழில் படிக்கிறோம். இதேபோல்தான் ரோமர் கால, மத்திய கால இலக்கியங்கள், வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய நாடகங்கள் உட்பட பல்வேறு ஆங்கில மற்றும் ஐரோப்பிய படைப்புகளின் மொழிபெயர்ப்புகள் ஊடாக பல்வேறு உலகங்களை, வாழ்வியல் முறைகளை மனிதர்களின் மனக்கோலங்களை எல்லாம் எம்மால் தரிசிக்க முடிகிறது.

கீழைத் தேசங்களிலும் ஆபிரிக்க, இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளிலும் எழுதப்படும் இலக்கியங்களை மொழிபெயர்ப்பினூடாக எம்மால் வாசிக்க முடிகிறது. வட மொழியில் எழுதப்பட்ட இரா மாயணம், மகாபாரதம், சாகுந்தலம் எனப் பெரும் தொல்சீர் இலக்கியங்கள் எமது வாழ்வில் செலுத்திய செல்வாக்கு யாவரும் அறிந்ததே. இந்த வகையில் ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளரின் பணியை சமூகம் ஓர் உயர்ந்த நிலையிலேயே கணித்து வந்துள்ளது. இந்திய சாகித்திய அகதெமி இந்தியாவின்

பல்வேறு மொழிகளில் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களை மற்றைய மொழிகளில் மொழி மாற்றம் செய்து நூலுருவில் சமூகத்துக்கு வழங்குகிறது.

கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் (சோ.ப.) அவர்கள் ஒரு தனிமனிதனாக நின்றுகொண்டு உலகளாவிய கவிதைகளை தமிழிற்கு தருவதிலும், தமிழ்ப்படைப்புகளை ஆங்கிலத்தில் பரிவர்த்தனை செய்து நூலுருவாக்கம் செய்வதிலும் முன்னின்று உழைத்து வருகிறார். ஈழத்து இலக்கியச் சூழலில் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு கவிஞர் முருகையன் மொழிபெயர்த்த ஆங்கிலக் கவிதைகள் “ஒரு வரம்” எனும் தொகுதியாகவும், “அன்றிகனி” எனும் கிரேக்க நாடகம் ஒரு நூலாகவும் வந்துள்ளன. திரு. இ. இரத்தினம் மொழிபெயர்த்த “மன்னன் ஈடிபஸ்” மற்றும் குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் மொழிபெயர்த்த “ஈடிபஸ் மன்னன்” மற்றும் “வெண்கட்டி வட்டம்”, “ஒரு பாவை வீடு”, “அன்றிகனி” ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. திரு.கே.கணேஸ் மொழிபெயர்த்த கவிதைகளுடன் பேராசிரியர் நுஃமான் வெளியிட்ட “பாலஸ்தீனக் கவிதைகள்” மிக முக்கியமான தாக்கத்தை ஈழத்து அரசியல் களத்தில் ஏற்படுத்தியிருந்தன. மு.பொன்னம்பலம், சி.சிவசேகரம், சாந்தன், யேசுராசா, சி. ஜெயசங்கர், ஆழியான் (மதுபாஷினி), கெக்கிராவ சுலைகா, மற்றும் நாடக உலகில் கபாலேந்திரா, நிர்மலா ராஜசிங்கம், சுமதி சிவமோகன் எனப் பலரது மொழி பெயர்ப்பிலும் பல கவிதைகள், நாடகங்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

நுகுமானின் பாலஸ்தீனக் கவிதை மொழி பெயர்ப்பின் தாக்கம் சமகால ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மட்டுமல்ல பல்வேறு அரசியல் சமூக மட்டங்களிலும் மக்களின் உணர்வலைகளைப் பிரதிபலித்தது. இதேபோல காலனித்துவ அரசியலின் தாக்கத்தால் நிலை குலைந்த ஆபிரிக்க, ஆசியாக்கண்ட நாடுகளில் கலாசார அரசியல் மீள் எழுச்சிக்கு எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்கள் காரணமாயினர். குறிப்பாக ஆபிரிக்கர்கள் தமது நிறம், கலாசாரம் பற்றி மிகவும் காத்திரமான கண்ணோட்டத்தை வரையறுத்து தங்களுக்கும் ஒரு வரலாறு, பண்பாடு, கல்வி முறை உண்டு என்பதை நிறுவ முற்பட்டபோது பல எழுத்தாளர் கவிஞர்கள் மேற்கிளம்பினர். Negritude எனும் நீக்ரோ கறுப்பினத்த வரின் சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு நுகுகி, வோலே சொயிங்கா, ஷினுவா அச்சேபே ஆகிய நாவலாசிரியர்கள், நாடகவியலாளர்கள் வலுச் சேர்த்தனர். 20 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் அமெரிக்காவில் மாட்டின் லூதர் கிங் இதற்கான அரசியல் கோஷத்தை முன்னெடுத்தார்.

அந்த வகையில் காலனித்துவ அரசியலால் மட்டுமல்லாது சுதந்திரத்துக்கு பிந்திய ஈழத்து இன ஒடுக்குமுறை வரலாறு ஈழத்தமிழர்களின் அரசியலை பல முனைகளில் இயக்கியது. அந்த இலக்கியப் பின்னணியில் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களின் பங்களிப்பு காத்திரமானது. இந்த தூழலில் தொண்ணூறுகளில் ஏற்பட்ட முற்றுக்கை முடக்கம், ஊரடங்கு, போர், உணவுத்தட்டுப்பாடு, எரிபொருள் தட்டுப்பாடு ஆகிய வற்றின் பின்னணியிலும், 2000 ஆண்டளவில் ஏற்பட்ட அரசியல், சமூக தூழலிலும் சோ.ப. வின் “ஆபிரிக்கக் கவிதை” நூல் வாசகர்களுக்கும், சமூக இலக்கியங்களை முன்னெடுப்பவர்களுக்கும் ஒரு வடிவாலாகவும், உரசு கல்லாகவும் அமைந்தது என்றால் மிகையாகாது. பண்பாட்டு நெருக்கடி, காலனித்துவம், ஒடுக்குமுறை அரசியல், ஜனநாயக மறுப்பு, சமூக மாற்ற ஓட்டங்கள், விடுபட்ட கல்வி, பெண்கள் உரிமை எனப் பல்வேறு கருப்பொருள்களில் அமைந்த கவிதைகள் சோ.ப வின் தெரிவில் அடங்குவன.

ஆபிரிக்கக் கவிதை

ஈழத்து புவியியல், வரலாற்றியல், பண்பாட்டியல் சார் விசேடித்த பகைப்புலத்தில் மொழி சார்ந்த படைப்புகள் மட்டுமல்லாது பிற பண்பாட்டுப் பகைப்புலம் சார்ந்த படைப்புகளையும் மொழி பெயர்த்துத் தரும்போது சமந்தரமான சமனிகளைத் தேடி மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் செல்வது தவிர்க்க முடியாதது. ஆபிரிக்கக் கவிதை மொழிபெயர்ப்புகளும் செய்யுள் அமைப்பின் சந்த சீர்வரிசைகளுடனும், சமந்தரமான படிமச் சிறப்புகளுடன் இனிமை கூடிவரும் கவிதைகளாகவும் அதேவேளை ஆபிரிக்க வெளியின், புவியலகின் உணர்வு சார்ந்த, விடுதலை சார்ந்த பண்புகளையும் காவி வருவதை சோ.ப.வின் மொழிபெயர்ப்பில் நாங்கள் உணர் முடியும். ஆபிரிக்கக் காலனித்துவ வாதிகளான ஆங்கிலேயர், பிரெஞ்சியர், போர்த்துக் கேயர், முதலானோரின் அடக்குமுறைகளிலிருந்து விடுதலை பெற முனைந்தபோது

நீ

என்னை நானாக இருக்க
விடுகிறாயில்லை (ப. 1)

என R.T.Dempster கூறுவதைப் பதிவிடுகிறார் சோ.ப.

“எல்லாம் இழந்தவர்கள்” என David Diop (செனகல்) கூறுவது இன்னொரு பதிவு.

ஆதவன் கதிர் ஒருநாள் அணைந்தது.

அமைதி கழிந்தது. சோகம் கவிந்தது (ப. 3)

அதே கவிஞர் “என் ஆபிரிக்கா” எனும் கவிதையில் ஆபிரிக்காவை தன் மொழி கொண்டு விபரிப்பதை சோ.ப. தரும் முறை இவ்வாறு:

அருமைத்திருநாடே! ஆபிரிக்கத் தாயகமே!

பெருமைக்குரிய பல வீரர் பிறந்தகமே!

எங்கோ விரிந்து இடக்கும் சவன்னாவை,

எங்கோ தொலைவில் இயங்கும் நதியேராம்,

பாட்டி இசைப்பாள் பழையதொரு பாடலிலே! (ப. 4)

ஆபிரிக்க காலனித்துவ தூழல் “பிணந்தின்னிகள்” எனும் கவிதையாக David Diop ஆல் பின்வருமாறு தரப்படுகிறது.

பரமண்டலத்திலிருக்கும் பிதவைத்

தோத்தரிக்கும் தொணதொணப்பு

பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து கிளம்பிய

அழகுரலை அமிழ்த்தியது (ப. 6)

“ஏழை நீக்ரோவன்” என தன்னவனை சுட்டும் னுழை இதுதான் உன் விதி என கவிதையில் பதிவிடுகிறார்.

“வியர்வையும் குருதியும் வழியும் முதுகில்

சுளீர் என துடிக்கத் துடிக்கச் சவக்கடி

வெள்ளையனுக்கு வெள்ளைத் தந்தம் சுமந்து சுமந்துள் நாட்கள் நீளும்” (ப. 08)

“நீக்ரோ நாடோடி” என Diop எழுதுவது அவர்கள் அவலத்தைச் சுட்டுகிறது.

யாரும் வாழக்கூடிய

அறியப்படாத

மணங்கமழும் நாடுகளின்

அரிவி வெட்டும் முதிய நீக்ரோவே

உன் நெற்றியில் புலர்ந்த வைகறைக்கு

என்ன நடந்தது?

உன்

ஒளிவீசும் இரத்தினங்களுக்கும்

பொன் வாள்களுக்கும்

என்ன நடந்தது

நீயோ இந்த அழுக்குச் சிறைக்கூடத்தில்

மற்றவர்களின் சிரிப்புக்கும்

குரூரப் பசிக்கும்

பணத்துக்கும் பலியாய்! (ப. 09)

ஆபிரிக்கரின் வாழ்வியலை இன்னொரு கவிதையில்

David Diop இப்படிச் கூறுவார்

தந்தையைக் கொன்றான் வெள்ளையன்

ஏன்

என் தந்தை தன்மானி ஆதலினால்!

அன்னையைக் கெடுத்தான் வெள்ளையன்

ஏன்

என் அன்னை பேரழகி ஆனதினால்!

அண்ணனை வெய்யிலில் வறுத்தெடுத்தான்

அவன் உடல் வலியன் ஆனதினால்!

என்னையும் எஜமான் நோக்கினான்

பையா! எடு மது, கதிரை போடு என்றான்! (ப. 14)

ஆபிரிக்காவின் நாதம் ஒலிக்கும் கவிதையாக “கறுப்பு நர்த்தகிக்கு” எனும் பாடல் Diop இன் கைவண்ணத்தில் இப்படியாக

புரியாத புதிரான

என் நியாயத்தின் கனியான

ஆபிரிக்காவின் ஆவேச கர்ச்சனையே
 கறுப்பழகியே!
 உன் புன்னகையின் அம்மண மகிழ்ச்சியில்
 நீ ஆடுகிறாய்

எனத் தொடரும் கவிதை

நீ ஆட ஆட

மேலெழும்பும் உன் சுடரில்

பொய்ம்மைக் கடவுளர் பொசங்குவர்

காவல் மரத்தடியில்

அறியாமையைப் பலி கொடுப்போருடைய

முகம் நீ

பொய்ம்மைகளைச் சாட ஏவப்பட்ட

மூதாதையரின் குரல் நீ (பு. 15 - 16)

ஆபிரிக்கரின் காதல் பாடலை செங்கோர் (செனகல்)
 எனும் கவிஞர் காதலியை வர்ணிக்கும் பாங்கில் தருவது
 சோ.ப.வரிகளில் கறுவா மணம் ஆகிறது.

நா எத்! உன் நாமத்தை நான் உச்சரிப்பேன் : அடி

நா எத்! உன் பேரை நான் உச்சாடனம் செய்வேன்!

நா எத் எனும் பேர் கறுவா நறுமணமோ

கிறக்கம் தரும் புளியமர நிழலினும் புதிது :

வெண்பனியின் பேரோ : வெப்பம் தணிந்த பின்பு

தென்படும் அம்மைமற பொழுதிற் புதிதோதான்!

கூறாவளி நா எத்! சுடர் மின்னற் கீற்றடியோ! (பு. 18)

தமிழ் மணம் வீசும் காதற் பாடலாக சோ.ப வின்
 கவிநடையில், தமிழ் நடையில், அவர் தம் எளிய
 நடையில் உள்ளத்தை தொடுகிறது காதற் கவிதை.

“ஓர் ஆபிரிக்க இரவை” பாடும் செங்கோர்
 ஆபிரிக்கப் பெண்ணை நோக்கியே பாடுகிறார். அதுவும்
 தன் மூதாதையரை நினைந்து:

பெண்ணே! நறிய மணங் கமழும் கைகளை உன்

மென் பட்டுக் கைகளை என் நெற்றியில் வை!

மேலே பார்

தென்னை இளங்காற்றில் சிறிதே சலசலக்கும்

தாலாட்டும் இல்லை....

அமைதியெமைத் தாலாட்டும்

அப்பாடடைக் கேள்! ...

எமது ஆபிரிக்காவின் நாடி

மறைந்தொழிந்த கிராயத்து மாலைப்பொழுதாடு

துடிக்குது : கேள் பைந்தொடி!

.....

வெள்ளி முளைத்தன பார்! வெண்பட்டுடை போர்த்துக்
 கொள்ளும் இரவு. முகிற்குன்றுகளிற் சாய்ந்திருக்கும்!
 கூரைகளோ ஒளியிற் குளிக்கும், அலை மெல்ல மெல்ல
 தாரகைகளின் காதில் ரகசியங்கள் சொல்வதென்ன?

.....

குடிசைகளில்

நேசம் உடைய

எங்கள் மூதாதையர் ஆவி பேசுவது கேட்டபடி,

பெண்ணே தீயில் வேகும்

டாங் போன்ற

உன் மார்பில் தலை சாய்ப்பேன்

தென்புலத்தார்

வாய்மொழிகள் கேட்பேன்

மணம் நுகர்வேன்

ஆழ்துயிலில் மூழ்கு முன்னர் வாழ முயல்வேன் (பு. 19)

Stanley என்ற வெள்ளையன் 19ஆம் நூற்றாண்டில்
 மேற்கொண்ட நாடுகாண் பயணத்தில், Buganda
 நாட்டரசன் Mutessa வைச் சந்தித்த வரலாற்று நிகழ்ச்சி
 பற்றி David Rubadiri புனைந்தது “சந்திப்பு” என்ற கவிதை:

பட்ட பாடோ சொல்லுந்தரமன்று :

பகலைலாம் கொடும் வெப்பம், இரவிலோ

கொட்டும் வெம்பனிக் குளிர் : நுளம்புகள்

கூட்டமாகத் தொடர நடந்தனர்!

பாலைவன வெளியில் பயணம் குதிரையொன்று வீழும்

மாலையில் ஒவ்வொரு மாண்டிக்கு வீழும்

இருந்தும் மன்னன் சபைக்கு சென்றதும்

பேச்சுகளின் பின்னே

வாழைத் தோட்டங்கள் பின்னால் கிராமமே

வாயை மூடியிருந்தது

“மெலிந்த வெள்ளை மனிதனை விஞ்சியே

மேலெழுந்தனன் கறுப்பர் தன் வேந்தன்”

கறுப்பர் வேந்தனின் வரவேற்புடன்

“மேற்கு உள்ளே நழுவிப்போக அனுமதி வாய்த்தது!”

ஆம், இச்சந்திப்பும் உபசரிப்பும் அடிமை வாழ்வுக்கு
 அடிகோலியது

நவீன ஆபிரிக்கா, மேற்குலகப் பண்பாடு சுவறிய

ஆபிரிக்கா எப்படி மாறிப் போயினர் என Gabriel Okara
 சித்திரிக்கும் முறை சோ.ப. வரிகளில்

முன்னொரு காலத்திலே மகனே

முன்னொரு காலத்திலே

நெஞ்சத்தினாலே சிரித்து வந்தார்கள்

ஆனால் இன்றோ

பற்களாலே சிரிக்கிறார்கள்

.....

ஆதனால் எப்படிச் சிரிப்பதென்று எனக்குக்காட்டு (பு. 102-104)

Wole Soyinka எனும் நோபல் பரிசு வென்ற நாடக ஆசிரியர்.
 கறுப்பர் என எள்ளி நகையாடும் வெள்ளையருக்கு தூடாக
 புதில் தருகிறார் கவிஞர். “தொலைபேசி உரையாடலில்”
 வீட்டை வாடகைக்கு கேட்போரிடம் எவ்வளவு கறுப்பு
 என நேரிடையாகக் கேட்கும் வெள்ளைச் சீமாட்டி
 வாங்கிக் கட்டுகிறாள்:

“நீர் நல்ல கறுப்பா? இளங் கறுப்பா?.....

.....

Brunette போல” - இது நான்

அது கறுப்பல்லவோ?”

முழுமையாக இல்லை, அம்மணி

முகம் Brunette தான்

ஆனால் என்

மற்றைய அங்கங்களையும் பார்க்க வேண்டும்.

உள்ளங்கை உள்ளங்கால் எல்லாம்

வெண்கல வண்ணம்!

முட்டாள்தனமாகக் குந்தி இருந்து பழகியதால்

உராய்ந்து உராய்ந்து

என் பின்புறம் கறுத்துவிட்டது. (ப. 106 - 108)

கவிஞரின் ஏளனத்தை மேலும் கூட்டுகிறது சோ.ப. வின் தமிழ்.

இவ்வாறு ஆபிரிக்க விடுதலை உணர்வை, மண்ணின் மாட்சியை, பண்பாட்டின் ஆழத்தை, புதிய மாற்றங்களின் கோலங்களை எல்லாம் ஈழத்தமிழருக்கு புரிய வைத்தது மட்டுமல்லாமல் தமது இருப்பையும் வாழ்வின் போக்கையும் உரசிப் பார்க்க வைத்தது சோ.ப. வின் மொழிபெயர்ப்பில் உருவான ஆபிரிக்க கவிதை.

தென்னிலங்கைக் கவிதை

ஓர் உண்மையான எழுத்தாளன் / கவிஞன் / கலைஞன் சமூகத்தின் மனச்சாட்சி எனலாம். சோ.ப. மரபுக் கவிஞர் தான். நாட்டுப்புறத்தானின் சகல குணங்களும் அமையப் பெற்ற மனிதன். நேர்மையுடன் கூடிய எழுத்தாளன். தனது சகபாடிகளான சிங்களக் கவிஞர்களும் மனச்சாட்சியோடு இயங்குகிறார்களா எனத் தேடினார். அவர்கள் கவிதைகளை ஆங்கிலத்திலும் நேரடி எழுத்தாக உள்ளவை மற்றும் மொழி பெயர்ப்பிலும் வந்தவை எனத் தேடிய போது இலங்கை யில் தமிழருக் கெதிராக நடைபெற்ற இனவன்முறைகள் பற்றி சிங்கள எழுத்தாளரின் குரல்கள் அறியக் கிடைத்தன என்கிறார் முன்னுரையில். அவற்றை மொழி பெயர்த்து பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் வெளியிட்டு வந்தார்.

2003 ஓக்ரோபரில் “ஹிரு” என்னும் சிங்கள எழுத்தாளர் கலைஞர் குழு நடாத்திய சிங்கள- தமிழ் கலைஞர் எழுத்தாளர் சந்திப்பின் மூலம் உத்வேகம் பெற்ற சோ.ப இந்த மொழிபெயர்ப்பு நூலை அவர்களுக்கே சமர்ப்பணம் செய்தமை அவரது உயர்ந்த பண்பைக் காட்டுகிறது. சிங்களக் கலைஞர்களும்/ எழுத்தாளர்களும் அவருடன் நட்பு பாராட்டியமையும் வரலாறு. பேராசிரியர். ரஜீவ விஜயசிங்க, நாடகக் கலைஞர் பராக்கிரம நிரியெல்ல, நாவலாசிரியர் தயா திசநாயக்காஇ கவிதை கமலா விஜயரட்ந போன்றோர் அவர் பற்றிய பதிவுகளையும் மேற்கொண்டுள்ளார்கள். பேராசிரியர் ரஜீவ விஜயசிங்கவின் An Anthology of Contemporary Sri Lankan Poetry in English (1993) எனும் தொகுப்பில் பல கவிதைகள் இனவன்முறைக்கு எதிரானவை. உண்மையில் இலங்கைக் கவிதை 1971, 1983 வன்முறைகளின் குரலரத்தால் பல தாக்கமான கவிதைகளைப் பிறப்பித்தது. அவையே இலங்கை ஆங்கிலக் கவிதையை ஒரு பக்குவப்பட்ட தரத்திற்கு எடுத்துச் சென்றது. மேலும் சிங்களம் மற்றும் தமிழிலிருந்து ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் ஒரு முழுமையான இலங்கை ஆங்கிலக் கவிதை உலகைச் சிருஷ்டித்தது எனலாம். அதில் சோ.ப வின் தமிழ் - ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்களும் இலங்கை ஆங்கில எழுத்துகளுக்கு பெரும் பங்களிப்பை செய்து நிற்கின்றன. சோ.ப இன் பரஸ்பர ஆங்கில தமிழ், தமிழ் - ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்கள் பற்றி பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி கவிஞர் கலாநிதி முருகையன் மற்றும் கலாநிதி குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் ஆகியோர் விதந்துரைத்துள்ளார்கள்.

உபநந்த கருணதிலக, ஆரியவன்ஸ றனவீரா போன்ற சிங்களக் கவிஞர்களின் மனித நிலைப்பட்ட தொடர்புகள் தமிழ் மனச்சாட்சிக்குட்பட்ட தொடர்புகள் வழங்கிய ஊக்கியும் தென்னிலங்கைக் கவிதை

நூலுக்கு உத்வேகம் வழங்கியன.

தென்னிலங்கை சமூகத்தின் மனக்கொதிப்பு களை ஆத்ம ஓலங்களை, “தென்னிலங்கைக் கவிதை” மொழிபெயர்ப்பு நூலாடாக அறிய முடிகிறது. சோ.ப ஓர் ஆங்கில விரிவுரையாளர். ஆங்கிலத்தின் மூலமாக சிங்கள உணர்முறையின் உள்போக்குகளின் நெளிவு சுழிவுகளை ஏற்ற இறக்கங்களை அதிர்வுகளைக் கண்டறிந்து தமிழ் வழியாகத் தருகிறார், என அணிந்துரையில் குறிப்பிடுகிறார் கா. சிவத்தம்பி.

மஹகம் சேகர, பராக்கிரம கொடித்துவக்கு, மொனிக்கா றுவன்பத்திறன், ஆரியவன்ஸ றனவீரா ஆகியோரின் கவிதைகளை சிங்கள மூலத்திலிருந்து ஆங்கிலம் வழியாக சோ.ப தமிழ்ப்படுத்தியுள்ளார்.

மஹகம் சேகர எழுதிய “பிரபுத்தன்” ரஞ்சினி ஜயசேகரவின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின் வழி தமிழில் இப்படி. முற்றாகப் பற்றறுத்து துறவுக் கோலம் பூணமுடியாது என வாதிடும் மொழி இது:

நான் போனால்
என் மனைவி மக்கள்?
ஆதரவின்றியோர்
வாடகை வீட்டில்!
பிள்ளைகள் எடுத்தடி வைக்கமாட்டாத
கைக்குழந்தைகள்
அவர்களுக்கு
பால்மா தேடுவது ஆர்
மருத்துவர்களிடம் கொண்டு செல்வது யார்?

.....
கந்தையுடையோடு
நிரஞ்ஜனா மா இடிக்கிறாள்
பால் காய்ச்சுகிறாள்
துணி துவைக்கிறாள்

.....
இவர்களை விட்டு விட்டு
துறவு பூண
என்னால் முடியாது (ப. 01)

ஆரியவன்ஸ றனவீராவின் “ராகுலனுடைய பிறப்பு” E.M.G.எதிரிசிங்ஹவின் ஆங்கிலம் வழி தமிழில் சோ.ப. ராகுலன் புத்தருடைய மகன், துறவு பூண்டு புறப்படும்போது சித்தார்த்தர் சொல்கிறார்:

வெளியே காரிருள்
ஆனால்
உன் பள்ளியறை
பளபளக்கிறது
உறக்கத்திலும்
என்னை அழைக்கிறாய்
இங்கே, வெளியே
இருட்டென்பதறியாய், மகனே
நீ நடக்கும் பாதையில் விளக்கு வைக்க
இந்நான்
நான் ஒளி தேடிச் செல்கின்றேன்
ஆதலால், மகனே
என்னைத் தேடாதே.....
ஆனந்தமயமான உலகொன்றை
உனக்களிக்கின்றேன். (ப. 06)

உபநந்த கருணதிலக ஆங்கிலத்தில் எழுதும் “நினைவுச் சின்னம்” தமிழில் இவ்வாறு செல்கிறது:
சவுக்கு மரங்களைப் பற்றி
நான் முன்பு பாடியதுண்டு

அப்பொழுதெல்லாம்
நீ உயிர்ப்புடன் இருந்தாய்
பொறுமையில்லாத என் கை
அபையையும் உன் கூந்தலை சரி செய்யும்.

இப்பொழுதோ
வெய்யில் குளித்து நிற்கும்
சவுக்கு மரங்களை நெருங்குகையில்
என் கால்கள் தடுக்குகின்றன
உன் அஸ்தி ஏந்திய கலசத்தை
நெஞ்சோடு அணைக்கையில்
அதே பளிங்குக் கல் கீறுகிறது
காயப்படுத்துகிறது. (பு. 11)

“1956” தேர்தல் கால ஏமாற்றுகள் பற்றி - மலையகத் தமிழர் ஏமாற்றப்படும் விதம் பற்றி - உபநந்த கருணாதிலக கூறும் கவிதை “ஒரு சுற்றுலா” எனும் தலைப்பில் இங்கே:

லயன் காம்பராக்களின் முன்
கொழுந்து கொய்து களைத்த பெண்கள்
மலைச்சரிவுக்கு அப்பால் நடக்கும்
ரெனிஸ் ஆட்டத்தையும்
ஆங்கில பாணி தேநீர்விருந்தையும்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். (பு. 25)

இலங்கையின் வறுமையை ஒரு பெண்ணுக் கான “அஞ்சலி”யில் காட்டி நிற்கிறார் மானெல் அபயரத்த:

அவளை கந்தைகளைச் சுற்றி
ஒரு பெட்டியில் கிடத்தியிருந்தார்கள்.
ஏழைப் பெண்ணே! என்ன நினைத்திருந்தாய்?
உன்னை வாட்டிய
தனிமைத் துயர்களால்
கட்டுண்ணாது
நீ சுமந்து பெற்ற பிள்ளை
வாழ்வானைக் கனவு கண்டாயா?
எஞ்சிய பாண் துண்டுகளையும்
கந்தைத் துணிகளையும்
பழைய போத்தல்களையும்
பொறுக்கிய வேளைகளில்
“இதோ வந்துவிட்டேன் குழந்தாய்...
மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடுவோம்”

உன் பிள்ளையை அணுகி
அவன் காதில் இரகசியம் சொல்வாய்
வாழ்வதற்கு
அவள்
அழுதாக்க வேண்டும் என்று. (பு. 28-29)

வீட்டு பொருளாதார நிலைமை, பெண் மணம் முடிக்க வேண்டிய நிலைமை, தம்பி தவறிய தூழல், குடும்பத்தலைவன் நோய்வாய்ப்பட்ட நிலைமை எல்லாவற்றையும் கூறி மூத்த மகளின் வீட்டு வருகையை நிறுத்தி சின்னவளுக்கு (பொடிக்கு) “மாப்பிள்ளை விளம்பரம்” போடச் சொல்லும் தாயின் வாக்குமூலமாக வரும் கீதா பிரேமரத்த தரும் ஆங்கிலக் கவிதை “உயிர் காப்பாய்” தமிழில்:

இம்முறை வருடப்பிறப்புக்கு
சுமனையும் சிறுசுகளையும் கூட்டிவராதே
இருக்கிற பழைய உடுப்பு
இன்னும் இரண்டு மாசம் தாங்கும்

உனக்கு சிரமமில்லாட்டி
அந்தக்காசுக்கு
இன்னொரு தரம்
பத்திரிகையில் பொடிக்கு
முந்தினது மாதிரி ஒரு விளம்பரம்
சுமனேக்கு தெரியாமல்! (பு. 16 - 17)

லொக்கு, பொடி இரண்டையுமே தமிழில் “பெரியவன்” “சின்னவன்” என தமிழ்மயப்படுத்தியிருக்கலாம்.

பார்வதி அரசநாயகம் யாழ் நவாலியை பூர்வீகமாகக் கொண்ட அரசநாயகம் மற்றும் Dutch Burgher வம்சாவளி துறையெ எனும் கவிஞருக்கும் மகள். ஆங்கில இலக்கியம் தேர்ந்தவர். நாடக எழுத்தாளர் சிங்கள தமிழ் விரிசல்கள் அவரிலும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியதை அவரது இரு கவிதைகள் தருகின்றன. “விழிப்பு” என்பதைப் பார்ப்போம்.

என் கனவுகளைப் புரிந்து கொள்ளாத
மனிதக் கூட்டங்களின் நடுவே
புழுதித் தெரு வழியே நடந்து கொண்டிருக்கும்
ஓர் அநாமதேயம்
நான் என்பதை உணர்கிறேன்.

..... தார் வீதிகளில் வழிதவறிப் போய்விட்டதாக
..... இல் பொருளான கிணற்று நீருக்கு ஏங்கும்
வெய்யில் வாட்டிய சருகாகி விடுவேன்.

... நான் யார் என்று எனக்கே தெரியவில்லை (பு. 20)
“குசுமாவதி” எனும் கவிதை சமகால இலங்கையின் வறுமை பற்றியும், வறுமைச் சூழலில் கல்வி கற்பது பற்றியும் கேள்வி எழுப்புகிறது. பராக்கிரம கொடித் துவக்கு எழுதிய இக்கவிதை ரஞ்ஜனி ஓபயசேகர மொழிபெயர்ப்பில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்தது. தமிழில் சோ.ப.தருகிறார்.

குசுமாவதி
உன்னைத் தண்டிக்கும் உரிமை
உலகில் யாருக்கு உண்டு?
உன்னை இரண்டே உடைகளோடு விட்ட

சமூகத்தையல்லவா சவுக்கால் அடிக்க வேண்டும்? (பு.32)
லக்தாச விக்கிரமசிங்க எழுதிய “அசாந்தியின் மரணம்” இலங்கை வாழ் ஏழைச்சிறுமி ஒருத்தி குமர்ப்பெண்ணாகி வாழும் வகை அறியாது, வழிகாட்ட மறுத்த சமூகச் சூழலில் ஆணாதிக்க ஓடுக்கு முறைக்குப் பலியாகும் அவலத்தை வீறுகொண்டு பேசுகிறது.

அஷாந்தி வித்தியாசமானவள்
உயிர் வாழ்வதற்கு
எத்தனை பேருக்கு
தன்னைத் தந்திருந்தாளோ. அறியேன் (பு.35)

கமலா விஜயரத்தவின் “வெள்ளைச் சேலை” 1988/89 காலப் பகுதி சிங்கள இளைஞர்கள் குறிவைக்கப்பட்ட நேரம் JVP இன் இரண்டாவது கிளர்ச்சிக் காலம். கிராமங்களில் அப்பாவி இளைஞர்கள் (இருபக்கத்து அதிகாரத்தாலும்) சுடப்படுவர். கிராமத்து அயலவர் “வெள்ளைச் சேலை” கட்டி மரணச்சடங்கில் கலந்து கொள்வர். மாறி மாறி அடுத்தடுத்து வரும் இறுதிச்சடங்குகள். தன் வெள்ளைச் சேலையை மடித்து அலுமாரியில் ஏன் வைப்பான் எனக் குமுறுகிறான் இந்தக் கவிதையில் ஒரு இலங்கைத் தாய்.

மார்பில் வைத்து மடித்து
அணிந்து கொண்டேன்
முதலில் ஐக்க
பிறகு வறிரான்

இன்று சஜித்
 அடுத்து யாரோ அறியேன்.
 ஜகத் வீட்டிலேயே கொல்லப்பட்டான்.

ஹிரான் வேலைக்குப் போகும் போது.....
 சஜித் அணைக்கட்டு கட்டிக்கொண்டிருக்கையில்.....

இல்லை இல்லை அனுமாரித் தட்டில் சேலையை
 வைக்க மாட்டேன்.....

எப்போ தேவைப்படுமென்று
 எனக்கே தெரியாது. (பு. 77-79)

நிமால் சோமரட்நிவின் “அடையாளம்” சிக்கலான
 சொற்பிரயோகத்திற்கு உதாரணம்:

கொள்கைக்காக நான் போராடினால்.....
 வடக்கிலும் தெற்கிலும் இருந்து கூக்குரலிடுகிறாய்
 நான் தீவிரவாதியென்று!
 நீ ஆயுதம் தூக்கினால்
 நீ தேசபக்தன்
 தற்பாதுகாப்புக்காக நான் ஆயுதம் தரித்தால்
 நான் பயங்கரவாதி.....

.....
 என்னை உனக்குத் தெரியாது
 என் அடையாளத்தை நீ அறிய முயன்றதில்லை
 ஆயின் உன் அடையாளம் என்னவோ? (பு.92)

லக்தாச விக்ரமசிங்கா எழுதிய “கவிஞன்” கவிதை
 இப்படி அமைகிறது

தன் நெஞ்சின் விநாடி முள் சுற்றுவதை
 தாங்க முடியாது. (நகரத்தில்) வெடிக்கக் காத்திருக்கும்
 குண்டு தான் கவிஞன்.

ஆன் ரணசிங்கா ஜேர்மனி நாஜிகளிடம் பெற்றோரை
 இழந்து சிறுமியாக இங்கிலாந்துக்கு தப்பியோடி
 இலங்கையரான றுளசிங்க என்பவரை மணந்து
 இலங்கையில் வாழ்ந்தவர். ஜூலை 83 பற்றியும் கவிதை
 எழுதினார். அவரது “என் அம்மாவுக்கு” இப்படியாக
 அமைகிறது.

எந்தக் கண்காணாத தூரத்தில்
 உன்னைப் புதைத்தார்களோ
 ஓ உன்னை எனக்கு நினைவிருக்கிறது என்னுயிரே!

உன் மரணம் தியாகமாய் இல்லாது
 விழாய் - வியர்த்தமாய்

இரத்தக் கண்ணீர் வடிக்கின்றேன் தாயே
 ஆம், உன்
 இரத்தக்கண்ணீர் வடிக்கின்றேன் அம்மா! (பு.112)

“ஜூலை 83” எனும் ஆன் ரணசிங்கவின் கவிதை
 இலங்கை வரலாற்றின் கறுப்பு ஜூலையை பதிவு
 செய்கிறது.

“படுகொலைகளைப்
 பார்த்துக்களித்த
 நாஜிகள் பற்றி
 நான் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.....”
 நாற்பது வருடங்களின் பின்
 மீண்டும் தீச்சுவாலை
 அந்திவானம்
 வன்முறையால்
 இரத்த மயமாகிறது. (பு.121)

சமகால் சிங்கள உணர்வைத் தமிழருக்குத்
 தொற்ற வைத்த சோ.ப. தென் ஆசியக் கவிதைகள்
 ஊடாக எமக்கு தென்னாசிய உலகை தரிசிக்க சந்தர்ப்பம்
 தருகிறார். ஓசை நயம் கூடிய கவிதைகள் நவீன புதுக்
 கவிதை வடிவத்தில் சோ.ப தந்துள்ளார். “ஆபிரிக்கக்
 கவிதை” மரபு வடிவில் இருந்தது; செவ்வியற் சொற்கள்
 பயின்ற நடை. தென்னிலங்கைக் கவிதை முற்றிலும்
 நவீனத்துவமாக. ஆனால் ஆபிரிக்கக் கவிதை மனதுக்கு
 கிட்ட நெருங்குகிறது. காலனித்துவ அனுபவம்,
 தென்னிலங்கைக் கவிதை, இனஒடுக்குமுறை, அரச
 வன்முறை, மலையகத்தவர் ஒடுக்குமுறை, ஏழ்மை,
 கல்விபெற முடியாத நிலைமை, சமகால் அனுபவ
 நெருக்கம், சொற்களும் நடையும் சற்று அந்நியம்,
 ஓசையும் கருப்பொருளும் நெருக்கம்

தென்னாசியக் கவிதைகள்

“தென்னாசியக் கவிதைகள்” மொழிபெயர்ப்பி
 னூடாக அந்நியர் ஆட்சிக்குட்பட்ட சார்க் நாடுகள்
 சுதந்திரமடைந்த போதிலும் காலனித்துவ மனோபாவம்
 விடுபடாமல் சாதி சமய இன பேதங்களுக்குள் சிக்குப்
 பட்டதை, ஏழ்மை, அறியாமை, சுரண்டல், பெண்ணடிமை
 எனப் புதிய சவால்களுக்கு முகம் கொடுப்பதைச்
 சித்திரிக்கும் கவிதைகளை சோ.ப. ஈழத்து வாசகர்
 களுக்கு அளிக்கிறார்.

சார்க் மாநாடுகளில் கலந்து கொள்ளும்
 பல்வேறு கவிஞர்களை நேரடியாகச் சந்தித்து உரை
 யாடும் வாய்ப்புப் பெற்ற சோ.ப. அவர்கள் கவிதைகள்
 பற்றி உரையாடி அதன் தொடர்ச்சியிலேயே மொழி
 பெயர்ப்பை எமக்குத் தருகிறார். 65 கவிஞர்களது 86
 கவிதைகள் இந்நூலை அலங்கரிக்கின்ற அதேவேளை
 அவை பலதரப்பட்ட கருப்பொருட்களை காவி
 நிற்கின்றன என்பதும் இரசிக்கப்பட வேண்டியதே.

சார்க் இலக்கியக்குழு அமைப்பாளரான
 பஞ்சாபி எழுத்தாளர் அஜித் கௌர் எனும் முதுபெரும்
 பெண் எழுத்தாளருக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இந்நூலுக்கு

முதுபெரும் இந்தியக் கவிஞர் சீதாசுந்தர் மகாபத்ரா முன்னுரை எழுதியுள்ளார். இந்நூலில் உள்ளடக்கப்பட்ட கவிதைகள் சார்க் நாடுகளில் வழக்கிலுள்ள அந்தந்த மொழி சார்ந்த எழுத்தாளரின் ஆங்கில மூலத்தினூடாக வந்திருப்பவை. பிரதான கவிஞர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து தொகுப்பில் சேர்த்திருப்பது ஒரு மிகச் சிறந்த தொகுப்புக்கு அடையாளமாகிறது என்கிறார் கவிஞர் மகாபத்ரா. பன்மைத் தன்மையும் பல்வகைத் தன்மையும் சார்க் கவிதையின் செழுமைக்கு வளம் சேர்ப்பவை என்கிறார் சோ.ப. தனது குறிப்பில்.

மக்களின் அபிலாஷைகள், போராட்டங்கள், கனவுகள், மனக்கலைசங்கள், விழுமியங்கள், வளர்ச்சிகள், மென்னுணர்வுகள், கஷ்டங்கள் என்பவற்றை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் சார்க் கவிதைகளை இந்த நூலில் நாம் காணலாம். மக்களின் ஏக்கங்களைப் பிரதிபலிக்கும் இக்கவிதைகள் சமாதரமாக ஈழத்து மக்களின் இதயக் குமுறல்களை, அரசியல் சுதந்திரத்தை, புவியியல், கலாசார, அரசியல் வேறுபாடுகளைக் கடந்து வெளிப்படுத்தி நிற்பது ஒன்றே போதும், சோ.ப இக்கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து எமது உலகிற்கு வழங்கியமைக்கான நியாயப்படாக அமைவதற்கு.

பாகிஸ்தானிய கவிஞர் அட்டியா டாவூட்டின் இந்தியில் எழுதப்பட்ட “என் மகளுக்கு” எனும் கவிதை பெமிடியா நியாஸ் மற்றும் ஆசிப் அஸ்லாம் பருக்கி ஆகியோர் தரும் ஆங்கிலத்தினூடே சோ.ப தமிழில்:

காதலுக்காக நீ வாழ வேண்டும்
வேட்கைத் தாகம் எடுத்த பாலைவனத்தில்
கள்ளிச்செடி போல் இராத்தே (ப.12)
அதே கவிஞர் “காதலின் எல்லைகள்” எனும் கவிதையில்
பாரம்பரியங்கள், சட்டங்கள், நம்பிக்கைகளைப்
பெரிதுபடுத்தி
என் சிந்தனைகளைக் கட்டிப் போடாதே
இந்த மலைகளை என்னால் கடக்க முடியும்
நீ என்னைக் காதலிக்கிறாய், ஐயமில்லை
ஆனால் அந்தக் காதலை ஓர் அடிமை விலங்காக்காதே
(ப. 13-14)

“இறுதிப் போர்” எனும் நேபாளிக் கவிதை எமது உலகுக்கு கிட்டே நெருங்கி வருகிறது. அனுபம் றோசி எழுதி கேஷப் சிக்டெல் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த இக்கவிதை சோ.ப.இன் தமிழில் இப்படிச் செல்கிறது.

எங்கள் வாழ்வில் நீதியைக் கொணரும் என நம்பிய
அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரல்கள்
வெற்றுக் கோதுகாளானமை
காண்கிறேன்
இனியும் வண்ணக் கனவுகள்
புற்றி வாக்குறுதி தராதீர்கள் (ப.25)

“நானும் என் கிழவியும்” எனும் கவிதை நீரவ் பட்டேல் குஜராத்தி மொழியில் எழுதியது. ஜி.வி.வங்கர் மொழிபெயர்ப்பில் ஆங்கிலத்தில் வந்தது.

வெள்ளையர் வெளியேறினர்
கிழவரும் இறந்தார்
“சுயராஜ்யம் வந்துவிட்டது”
அவர்கள் கூவினார்கள்
கடந்த அறுபத்தைந்து ஆண்டுகளாக
அவர்கள் சத்தமிடுகிறார்கள்
மாரித்தவளைகள் போல, கிரமமாக!
அவர்கள் கூக்குரலால் ஒன்றும் ஆகவில்லை (ப. 95)

கே.சச்சிதானந்தன் மலையாளத்திலும் ஆங்கிலத்திலும்

லும் எழுதிய “பைத்தியங்கள்” மனிதர்களின் அகக் கண்களை விழிக்கச் செய்கிறது.

பைத்தியங்களுக்குச் சாதியில்லை சமயமில்லை
அவர்கள் பால்நிலையைக் கடக்கின்றனர்
கருத்தியல்களுக்கு வெளியே வாழ்கின்றனர்
கள்ளியில்லா அவர்கள் இயல்புக்கு நாம் அருகர் அல்லர்
அவர்கள் காலக்கணக்கே வேறு
எங்கள் நூற்றாண்டு அவர்களுக்கு ஒரு கணம்
இருபது நொடிகளில் கிறிஸ்துவை அடைவர்
மேலும் ஆறு எணில் புத்தரோடு ஒன்றுவர் (ப.131)

இத்தொகுப்பில் வராத ஜீவநதி 157 இதழில் வெளிவந்த “காந்தியும் கவிதையும்” சச்சிதானந்தனின் இன்னொரு பரிமாணத்தைக் காட்டுகிறது.

காந்தியைச் சந்திக்கச் சென்ற கவிதை காந்தியின் பண்பை மீதான கரிசனையைப் பார்த்துத் துரநின்றது. “கஷ்டங்களைத் தாங்கிய பழக்கம் உண்டா?” எனும் காந்தியின் கேள்விக்கு பதில் கூறும் கவிதை தான் வேட்டுவனின் வாயில் பிறந்த கதையையும், மீனவனின் குடிசையில் வளர்ந்த கதையையும் கூறி அரச சபையில் பாடிய காலத்தில் கொழுக்கொழுவென இருந்ததாகவும் தற்போது அரைப்பட்டினியில் தெருவில் நிற்பதாகவும் புலம்பும் கவிதையிடம் காந்தி பின்வருமாறு கூறுவார்:

நீ சமஸ்கிருதத்தில் பேசும்
வழக்கத்தைக் கைவிட வேண்டும்!
வயல்களுக்குள் இறங்கி
உழவர் பேசுவதைக் கேள்! (ஜீவநதி 157 புரட்டாதி 2021)
இவ்வாறு மனிதரின் இயல்பான வாழ்வை
கவிதை கூற வேண்டும் என்பதை சச்சிதானந்தன் வரையறை செய்வதை சோ.ப. எமக்குத் தம் மொழிபெயர்ப்பில் தருகிறார் இதமாக.

ஆப்கானிஸ்தானில் பேசப்படும் பஸ்ரோ மொழியில் முனைவர் சகீலா வஹாடி எழுதிய “காயப்பட்ட பறவை” எனும் கவிதையை பேராசிரியர் நஜிபுல்லா ஆசாட் ஆங்கிலத்தில் தருவதை சோ.ப தமிழில் தருவது இவ்வாறு:

என் சிறகுகள் முறிந்த போதும் நான் பறப்பேன்
.....
பகைவரின் அம்புகளாலும் வாள்களாலும்
எங்கள் இதயங்களும் முகங்களும் காயப்பட்டுள்ளன
எனினும் முயற்சியைக் கைவிடோம் பறப்போம்
.....
அதிகாரப் பசியாலும் பண ஆசையாலும்
போதைப் பொருளாலும்
மரத்துப்போனாய்

அவற்றைத் தாண்டினால் நீ வெற்றிபெறுவாய் (ப. 142-143)
சோ.ப. தெரிவு செய்யும் கருப்பொருட்கள் எமது வாழ்வுக்கு மிகவும் அத்தியந்தமானவை. தனி மனித முயற்சிகள், சமூக ஊடாட்டத் தேவைகள், சமூக அரசியல் பார்வை எனப் பல மட்டங்களில் நடம்புரியும், அவற்றை எமது உணர்வுக்கு கிட்ட உள்ளவையாக இருக்கின்றன. எமது மன ஓட்டங்களும் தென்னாசிய மனிதனின் உணர்வோட்டங்களும் ஒரே தன்மை கொண்டவை என வாசகர்களுக்கு நம்பிக்கை கொடுக்கும் தெரிவுகளாக உள்ளன.

பங்களாதேஷ் கவிஞன் சம்ஸூர் ரகுமானின் “தாய்” என்ற வங்காளிக் கவிதை கபிர் செளத்திரியின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு ஊடாக தமிழில் சோ.ப. தரும் மொழிபெயர்ப்பு தாயின் அவலத்தை கண்முன்னே நிறுத்துகிறது:

ஓராயிரம் வீட்டுப்பணிகளில் மூழ்கியமையால்
அமைதியான தன் குக்கிரமத்தில்
வாழ்ந்தாள் அவள்

.....
அவள் தன் சிறிய வீட்டுக்கு வெளியே
என்றும் போனதில்லை
தானுண்டு, தன் குடும்பமுண்டு என்ற
எளிமையான வாழ்க்கை (ப.147-149)

முழு நாடும் தாய் மண்ணும் பலிகளால் சிவந்தது.
மகனை இழந்தாள். பழக்கமான ஊரும் அந்நியமானது.
மகனைத் தேடி நகரெங்கும் சுலோக அட்டைகளுடன்
தடம்பதித்தாள். ஆயினும் என்ன?

மகனை இழந்த தாய்
தன் நொடித்த இதயத்தின் கண்ணீரை
அதிரும் சுலோகங்களுடன் கலந்துவிட்டாள் (ப.147-149)

இந்த வங்காளித் தாயின் அவலத்துடன் ஈழத் தமிழர்
தம்மை இனம் காண்பர்.

“பாட்டி” எனும் தலைப்பில் ஒரு கவிதை.
சீதாகாந் மகாபாத்ரா எனும் மூத்த இந்திய ஓரிசாக்
கவிஞரின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு சோ.ப வின்
தமிழில் இலகுநடை போடுகிறது.

பாட்டியின் இறுதிப்பயணம், நெடும் பயணம்
தொடங்கப் போகிறது. முதல் பயணம் மாட்டு வண்டியில்
மணப் பெண்ணாக தந்தை வீட்டிலிருந்து தொடங்கியது.

கடல் அரித்த கரையாய்ப் போனேன்
இடையிடை வந்து போ மகனே
உன்னைக் காண்பேனோ. என்னவோ. ஆரறிவார்
(ப.162)

“கடல் அரித்த கரையாய்” எனும் அழகிய உவமை
எம்மை நிமிர்ந்து உட்கார வைக்கிறது.
பாட்டி இறந்த போது அப்பா அழுதார்.

பாட்டி ஒரு நட்சத்திரமாய் மாறியிருந்தார்
அன்றுதான் முதன்முதலாக உணர்ந்தேன்
இந்த வாழ்வின் ஒவ்வொரு அழகையும்
மறைவில் இரகசியமாக நிகழ்த்தப்படுகிறது என. (ப. 163)

இவ்வாறாக புதுமைமிகு உவமான, உருவக குறியீட்டுப்
படிமங்களை பல்வகைத் தன்மையான அனுபவங்களை
வெளிப்படுத்தி நிற்கும் கவிதைகளை “தென்னாசியக்
கவிதைகள்” மொழிபெயர்ப்பினூடாக சோ.ப. எமக்கு
வழங்கியுள்ளார்.

ஓர் உலகம் தழுவும் முயற்சியாக தனது
“வடக்கிருத்தல்” தொகுதியில் ஆயிரக்கக் கவிதையின்
“பிரார்த்தனை” கவிதை உடன் மொழிபெயர்ப்பு உலகில்
பயணம் மேற்கொண்ட சோ.ப. “ஆயிரக்கக் கவிதை” ஒரு
நூலாகவும் “தென்னிலங்கைக் கவிதை” யூடாக
சகோதர சிங்கள மனிதனின் உணர்வுகள் ஊடாக
பயணிக்கும் இன்னொரு நூலாகவும், தென்னாசிய
பிராந்திய உணர்வுடன் ஒட்டி “தென்னாசியக் கவிதை
கள்” பிறிதொரு நூலாகவும் தந்துள்ளார். இன்னும்
தென்னமெரிக்காப் பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தி
இலத்தீன் அமெரிக்க மக்களின் போராட்ட வாழ்வை,
படம் பிடிக்கும் கவிதைகள் தரும் முயற்சியில்
இறங்கும்போது உலகம் தழுவும் முயற்சி பூரணப்படும்
என நம்புகிறோம். மொழிபெயர்ப்பு ஒரு கற்கை நெறியாக
வளர்த்தெடுப்பதில் சோ.ப இன் பங்கு யாழ்
பல்கலைக்கழகத்திலும் தொடர்கிறது. அவரது ஈழத்து
தமிழிலக்கிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புப்பணி Sri Lankan
Tamil Poetry- An Anthology, Tamil Stories from Sri Lanka,
Shanmugalingam: Three Plays, Heaven with Hell (A Play by M.
Shanmugalingam:) எனத் தொடர்கிறது. இன்னும் அவர் பணி
தொடர வேண்டும் என்பதே ஈழத்து இலக்கிய வாசகர்
களின் வேணாவாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. பத்மநாதன் சோ., ஆயிரக்கக் கவிதை, யாழ்ப்பாணம் :
இணுவில் கலை இலக்கிய வட்டம், 2001.
2. பத்மநாதன் சோ., தென்னிலங்கைக் கவிதை,
யாழ்ப்பாணம், திருநெல்வேலி: தூண்டி, 2003.
3. பத்மநாதன் சோ., தென்னாசியக் கவிதைகள், கொழும்பு:
கொடகே சகோதரர்கள் பிறைவேட் லிமிட்டட். 2017.

■ சோ.ப

ஈழத்துக் கோணங்கி

குடுகு குடு குடு குடுகு குடுகு
நல்ல காலம் வருகுத நல்ல காலம் வருகுது
சண்டை தொலையுது சமாதானம் வருகுது
அண்டை அயலெலாம் அமளிப் படுகுது
குடு குடு குடு குடு

சொல்லடி சொல்லடி மலையாள பகவத்
சுந்தரி சௌந்தரி சண்டிகா குண்டல்
ஆரணி நாரணி காரணி சொல்லு
ஈழத் திருப்போர்கு நல்ல குறி சொல்லு
வாழத் துடிப்போர்க்கு நல்ல வழி காட்டு
குடுகு குடு குடு

குடுகு குடுகு குடுகு குடுகு
வாகனம் எல்லாம் வரிசையாய் வருகுது
சோபனம் சொல்லித் தூது வருகுது
பிக்குமார் முகத்தில் கருணை பொழியுது

வீதித்தடைகள் விரைவில் விலகுது
இடிந்த வீடுகள் எழும்ப முனையுது
பிரிந்த உறவுகள் திரும்ப இணையுது
நாடு முழுவதும் அமைதிப் பெரணிகள்
ஏடுகள், வானொலி இதையே முழங்குது
அமெரிக்க விமானம் அடிக்கடி இறங்குது
சுமை இன்னும் கூடுமோ சொல்லு!

கருணாசேனவும் கருமேனிக்காவும்
திருநெல்வேலித் தெரு உலா வருகிறார்
பனம் பொருள் சுமந்த பைகளோடு
தினம் தினம் சிங்களச் சனம் அலை மோதுது
பழைய பயமெலாம் பங்சாய்ப் பறக்க
இளைய தலைமுறை நிமிர்ந்த திரியுது
சொல்லடி சக்தி சொல்லடி காளி
தொல்லைகள் விலக நல்லத சொல்லு
குடுகு குடுகு

சோ.ப என்ற சுருக்க எழுத்துகளால் அறியப்பெறும் கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் அவர்கள் - கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு, ஆய்வு ஆகிய துறைகளில் தனக்கான அடையாளங்களைப் பதித்தவர். கவியரங்குகளில் உரையரங்குகளிலும் கேட்டார் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்ப மொழியும் வல்லவர். மரபின் செழுமையில் இருந்து வேர்கொண்ட இவர், நவீனத்துவம் பின்நவீனத்துவம் போன்ற கிளைகளிலும் கனிகளைக் கவர்ந்து சுவைக்கும் பாண்டித்தியம் மிக்கவர். அதாவது, மரபுக்கவிதைகளைப் பொச்சடித்துச் சொல்வதைப் போலவே நவீன கவிதைகளிலும் பரிச்சயங்கொள்பவர். பண்டிதமரபினதும் நவீனத்தினதும் சேர்க்கையாய்த் தன்னைப் புதுக்கிக்கொண்டு - இற்றைப்படுத்திக்கொண்டு செயற்படும் இலக்கியகாரன். எண்பத்திரண்டு வயது இளைஞன். வடக்கிருத்தல், நினைவுச்சுவடுகள், சுவட்டெச்சம் போன்ற கவிதைத்தொகுதிகளையும் ஆயிரிக்கக் கவிதைகள் முதலாய மொழிபெயர்ப்புத்தொகுதிகளையும் வெளியிட்டவர். அமுதவிழாவை முன்னிட்டு இவரது ஆய்வுக்கட்டுரைகளும் தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளன. 1998 ஆம் ஆண்டு இவரது முதலாவது கவிதைத்தொகுதியான “வடக்கிருத்தல்” வெளியாகி பரவலான கவனிப்பைப் பெற்றது. இரண்டாவது கவிதைத்தொகுதியாக 2005 மார்ச்சுமீயில் வெளியிடப்பட்டதே “நினைவுச் சுவடுகள்”.

“முந்திய தொகுதியைவிட நினைவுச்சுவடுகள் வித்தியாசமானது” என்ற சோ.பவின் வாக்குமூலத்துடனும் சி.சிவசேகரம் அவர்களின் அணிந்துரையுடனும் இத்தொகுதி வெளியாகியது.

62 கவிதைகள் இத்தொகுதியில் அடங்கியுள்ளன. சோ.பவின் 66 வயதில் வெளியான இந்நூல் அவரது 60 வயதுவரையான பழைய நினைவுகளில் இருந்து எழுதப்பட்டுள்ளன. மரபுக்கவிதைகளில் தாடனம் மிக்க, ஓசைகளில் அதிக காதல் கொண்ட சோ.ப மிக எளிமையான கதைசொல்லியாக இக்கவிதைகள் வழி தன்னை வெளிப்படுத்துகின்றார். இது ஒரு உயர்ந்த கவிஞன் ஒருவன் தனது உள்ளத்தை சமூகத்துக்குப் படிக்கத் தருகின்ற முயற்சியேயாகும். தன்வரலாற்றின் ஊடே சமூகத்தின் வரலாற்றைப் புரட்டிப்பார்க்கும் வாய்ப்பைக் கவிஞர் வழங்கி நிற்கின்றார் எனலாம்.

“எளியபதங்கள், எளியநடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய

சந்தம், பொதுஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினையுடைய காவியமொன்று

தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய்மொழிக்குப் புதிய உயிர்

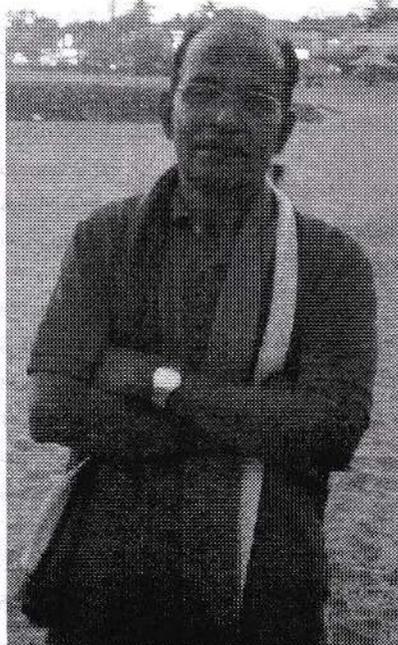
தருவோனாகின்றான்.”

எளிமையின் அழகியலாய் விரியும் சோ.பவின் “நினைவுச் சுவடுகள்”

என்று பாரதியார் கூறியதைப் போலவே தன்வரலாற்றுக் காவியத்தின் சில கூறுகளை நினைவுகளில் இருந்து எளிமையோடு ஆக்கித் தந்துள்ளார்.

இத்தொகுதியில் உள்ள கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை சோ.பவின் பால்ய காலத்தினதும் இளமைக்காலத்தினதும் நினைவுகளையே எழுதுகின்றன. மிகச் சில கவிதைகள் நினைவு தப்பி நளவுக் காலத்தின் துயரவெளியில் தம்மையறியாமலே அலைகின்றன. மேலும் கவியரங்கக் கவிதைகளும் சில இசைப்பாடல்களும் இங்கு இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவரின் கவிதைகள் ஒரு காலகட்டத்து வாழ்வின் ஆவணமாக மேலெழுகின்றன. கூட்டுக்குடும்ப வாழ்வில் இருந்தும் பாரம்பரிய வாழ்வில் இருந்தும் வேர்கொண்டு கட்டுண்டு எழும் இக்கவிதைகளில் பல பல உறவுக்கணிகள் ஒட்டுண்டு பிரிக் கமுடியாதவாறு கணிந்து

கிடக்கின்றன. தொழில்முறைகளும் வாழ்க்கை முறைகளும் ஒன்று திரள்வதையும் காண முடிகின்றது.

இன்று தனிக் குடும்ப வாழ்வில் - இயந்திரச் சுழற்சியில் நாம் தவறவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் மகிழ்ச்சியின் - நிம்மதியின் வாழ்வுக் கணங்களை இக்கவிதைகள் நினைவுகள் வழி பேசுகின்றன. நினைவுகளால் எழுப்பப்பட்ட காலக் கோபுரத்துள் நாம் உட்பிரவேசிக்கும் போதுதான் கடந்தகாலம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதையும் நிகழ்காலம் வெம்மை பரப்பிக் கொண்டிருப்பதையும் குற்றவுணர்வுடன் உணர்ந்துகொள்கின்றோம். “நேற்றிருந்த நிம்மதியை யாவர் தர வல்லார்?” என்று கவிஞர் ஒரு கவிதையிலே கேட்டிருந்தார். அந்த நிம்மதியை நினைவுகள் வழி கவிஞர் மீட்டெடுத்துப் பேசும் கவிதைகள் தான் இவை.

“உலகம் சுழல்கிறது

புற உலகம் மட்டுமல்ல

என் அக உலகமும்தான்
இல்லாவிடின
அறுபது வருடத்துக்கு முந்திய
பிள்ளைப்பருவ நினைவுகள் எல்லாம்
சில நாளாய்
அடிக்கடி தோன்றுவதேன்?
அறுபது ஒருவட்டம் என்பது
சரிதானோ?"

இவ்வாறு வட்டமிட்டு சுழன்ற நினைவுகளில் இருந்துதான் மேலெழுகின்றன சோ.பவின் வரிகள்.

ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைகள் போர்க்காலத்து வாழ்வால் - பெரும்பாலும் அழுகையையும் இரத்தத்தை யுமே தமது பாடுபொருளாகக் கொண்டிருந்தன. ஒருவகைப் புலம்பல் இலக்கியமாயும் சிலர் பரிகசிக்கும் நிலை ஏற்பட்டிற்று. ஆனால் ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை களில் - போர் வரலாற்றில் நகை என்னும் உணர்வுடன் தன் கவிதைகளை ஆழ்ந்த பொருள் நயத்துடன் வெளிப் படுத்திய பெருமையை இவர் பெறுகின்றார். இக்கவிதை கள் பல நகைச்சுவையான எடுத்துரைப்புடனும் உள்ளடக்கத்துடனும் விளங்கி வெறும் சிரிப்புடன் நகர வைக்காமல் - நகர முடியாதவாறு சிந்தனையில் கட்டுண்டு போகவும் செய்துவிடுகின்றன என்பதே முக்கியமானது.

உறவுகள் பற்றிய பண்பாட்டுச் சித்திரம்

பெரியம்மா, பெரியப்பா, மச்சாள், பெரியமாமா, சின்னமாமா, அம்மா, ஐயா, அத்தை, குஞ்சியாச்சி, குஞ்சியப்ப, மனைவி, பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் என்று உறவுகளின் வழி இவர் பேசும் கவிதைகள் மனதோடு கதைபேசுகின்றன, சிரிக்கவைக்கின்றன, சிந்திக்கவைக்கின்றன சில வேளைகளில் அழுவும் வைக்கின்றன. இத்தனை உறவுகளுடன் கூடிவாழும் வாழ்க்கையை எமது தலைமுறையும் அடுத்துவரும் தலைமுறைகளும் இழந்துவிட்டனவே என்ற கவலை மேலெழுந்து மேலெழுந்து வதைப்பதையும் தவிர்க்கமுடியவில்லை. ஒருவகையான இனவரையி யல் ஆவனமாக சோ.பவின் இக்கவிதைச்சித்திரங்கள் தோற்றம்கொள்கின்றன. அந்த உறவுகளுக்குள் இருந்த அன்பை நெருக்கங்களை சிறு சிறு பகைமைகளை அவர் சொல்லும்பாணியே தனித்துவமானதுதான்.

எனக்கொரு மனக்குறை
என் பாட்டனையோ
பாட்டியையோ
நான் கண்டதில்லை

என்று நெஞ்சு சுமக்கும் ஏக்கத்துடன் இருந்த சோ.ப குஞ்சியாச்சியிடம் இருந்து அறிந்துகொண்ட கதைகள் வழி அவரின் நிழற்படத்தை உருவாக்கி வேர்களைத் தேடும் விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார். அதே சோ.ப, தான் பாட்டனாகிய கதையை அனுபவமாக்கி விரிக்கின்றார். அங்கு ஒரு வட்டத்தின் முழுமையைக் காண்கின்றோம். அதே நேரத்தில் தாயகமணனோடு ஒட்ட மறுக்கும் பேரப்பிள்ளைகள் பற்றிய தன்மையை யும் விமர்சனத்தோடு முன்வைக்கின்றார்.

அவன் அழாதோ
தாமுமுக்கத்தின் விளைவுகளைத்
தாங்கமுடியாது திணறும் எம் இல்லம்

என்ற வரிகளில் தான் பாட்டனாகியதையும் பேரனின் இராஜாங்கம் செல்வாக்குப் பெறுவதையும் இவர் சொல்கின்றார்.

தந்தை, தாய் ஆகியோரிடம் இருந்து பெற்ற விழுமியங்களையும், பாதுகாப்பு உணர்வையும் பதிவு செய்துள்ளார். இன்றைய குடும்பங்கள் இக்கவிதைகள் வழி பல்வேறு விழுமியங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் கற்றுக்கொள்ளவும் முடியும். "அவை செய்யிறது அவை யோடை" என்று அம்மாவின் மகாவாக்கியத்தை தன் வாழ்வுடன் பிணைத்துக்கொண்டு வாழ்கின்றார். தந்தையிடம் இருந்து கிடைத்த நிழல் போன்ற அந்த பாதுகாப்பும் முக்கியமானது. திண்ணையில் இருந்து சுருட்டுக்குடித்தபடி "நீ ஆறுதலாச் சாப்பிடு பிள்ளை நான் இருக்கிறேன்" என்று குஞ்சியாச்சிக்குச் சொன்ன அப்புவின் சித்திரமும் இதையே கூறுகிறது. மகனுக்கு அடித்து வாயில் இரத்தம் வந்ததை முப்பது வருடங்களின் பின்னும் நினைத்து ஏக்கங்கொண்டு நெஞ்சுவலி சுமக்கும் தந்தையாக இருப்பது அந்த உறவுகளிடம் கற்றுக்கொண்ட பாடத்தினாலேயே ஆகும். ஐம்பது வயதிலும் மனைவியின் அழகை ஆரதிக்கமுடிவதும் இதனாலேயே ஆகும். உறவுகள் பற்றிய இச்சித்திரங்கள் நகைச்சுவை உட்படப் பல்வேறு உணர்வுகள் வழி ஆழமான பண்பாட்டுப் பதிவுகளாக மேலெழுந்து நிற்கின்றன.

நகைச்சுவைச் சித்திரங்கள்

அழுகையுடன் சினுங்கி விடுவதல்ல கவிதை, எண்வகை மெய்ப்பாடும் கவிதைகள் வழி வெளிப்படும் போதே கவிஞனின் ஆளுமை புலப்படும். வாசகனைப் படைப்புடன் நெருக்கமுறச் செய்வதில் நகைச் சுவையுணர்வுக்குத் தாராளமான இடம் இருக்கின்றது. சுதுமலை வைத்தியர் அண்ணாமலையாரிடம் அதிகாலை செல்லும்போது பெரியப்பா சால்வையென்று நினைத்துப் பெரியம்மாவின் பாவாடையைப் போட்டுக் கொண்டு சென்றது, ஐயம்பிள்ளை என்பவரிற்கு பணி விடை செய்தமையைச் சொல்வதில் உள்ள நகைச் சுவையுணர்வு, வெறியில் மனிதர்களின் செயற்பாடு, முருங்கைமரத்தையே பிடுங்கிப்போட்ட வரதராசா, பெண்பிள்ளை பெற்றுவரை எள்ளல் பேசியவர்களுக்குச் சொன்ன பதில் ஆகியன நினைத்து நினைத்துச் சிரிக்கவைக்கின்ற கவிதைகளாக அமைகின்றன.

ஒரு மணிக்குக் கூட்டிப்போவன்
அநியாயம் சொல்லக் கூடாது
அறுபது வாளி வார்த்தால்தான்
"போதும் தம்பி" என்று
திருவாய் மலரும்(ஐயம்பிள்ளை)

டாங்கு டக்குடு டங்குடு டக்குடு
டாங்கு டக்குடு டங்குடு டக்குடு
நயினார் செத்தது நல்லது நல்லது
நானைய சோத்துக்கு நல்லது நல்லது (மறுத்தான்)

வரதராசா
வாட்டசாட்டமான ஆள்
பள்ளி நாள்களில் சாதனை படைத்த
விளையாட்டுவீரன்

.....

மனைவி சொல் தட்டாத
மனுஷன் வரதர்

.....

அன்று புரணை
விடுமுறைநாள்

.....

“முருங்கையிலே
ஒரு காய்கிடக்கு
தட்டித்தாருங்கோ!
நீங்கள் குளிச்சிட்டு வர
நான் கறி இறக்கிப் போடுவன்!
வரதர் அடிவளவுக்குப் போகிறார்
அண்ணாந்து மனைவி சொன்ன
ஒற்றை முருங்கைக்காயைத் தேடுகிறார்.
ம்ஹம்!...

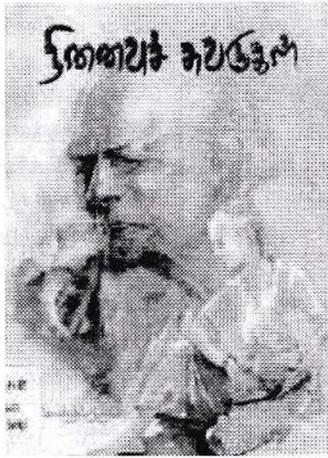
“முருங்கையிலே ஒரு காயும் இல்லையப்பா”
“நேற்றும் கண்டனான்: வடிவாப் பாருங்கோ”
வரதர் மீண்டும் அடிவளவுக்குப் பயணமாகிறார்
“எக்கு ஆஷ்” விளையாட்டில் திரும்பிவரும் பந்தாக
மீளுகிறார்
“எனக்குத் தெரியாது நீரே போய்ப் பிடுங்கும்!”
“பால் பிழியிறன் அப்பா,
ஒருக்காப் பொறுதியாப் பாருங்கோவன்!”
இம்முறை வரதர் நடையில் வேகம்!
மாக மடங்கலும் மால்விடையும் பொன்
நாகமும் நாகமும் நாண நடந்தார்!

எண்ணி ஐந்தாவது நிமிஷம்
தான் தறித்த முருங்கை மரத்தை
முற்றத்தில் கொண்டு வந்து போட்டார்
பகாசுர பாணியில்!
இந்தா சரசு
நீயே பார்த்து
உன்ரை
ஒற்றை
முருங்கைக்காயை ஆயந்து
கறியாக்கு. குளிச்சிட்டு வாறன்! (கல்லுளி மங்கன்)

பண்பாட்டுப் பதிவுகள்

கடந்த கால வாழ்வின் மீதான பாடல்களாய் விரியும் இக்கவிதைகள், அக்காலப் பண்பாட்டின் செழுமையைத் தமக்குள்ளே உள்ளடக்கியுள்ளன. சுருட்டுக்கொட்டில் வாசிப்பு. அக்காலத்தவர்களின் கணித, சோதிட, வைத்திய நிபுணத்துவம், புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டங்கள், கிடுகுபின்னுதல், கிராமிய விளையாட்டுகள், பொருள்சார் பண்பாடு, விருந்தோம்பல், சூரன்போர் போன்ற நிகழ்வுகள், உணவுமுறைகள் எனப் பலவற்றை சுவையட சோ.ப அவர்கள் பதிவு செய்துள்ளார்.

வருடப்பிறப்பிற்கு முன்பாகவே பஞ்சாங்கம் வாங்கி நல்லவேளையில் மருத்துநீர் வைத்து முழுகி, பாற்பிட்டை மருத்துவ வாழையுடன் உண்டதைப் பதிவு செய்கின்றார். குத்துவிளக்கேற்றி நிறைகுடம் வைத்து பொட்டு வைத்து தலைப்பாகைகட்டி மாமா வீற்றிருக்க அவரிடம் கைவியளம் வாங்கியதையும் நினைவு

சூறுகின்றார். அதன்பிறகு போர்த் தேங்காய் அடித்து மகிழ்ந்ததையும் கூறுகின்றார்.

உடல் குளிர்ந்து கண்செருகி மரணத்தின் விளிம்புவரை சென்ற வளையும் இலையில் சுற்றிக் கொடுத்த ஒரு குளிகையால் உயிர்ப்பிக்கும் வைத்தியர் நடராசர், ஏட்டில் இருந்து கற்காமல் வாழ்க்கையில் இருந்து கற்று மனக்கணக்கில் புலியாக இருக்கும் பெரியப்பு, ஊருக்கெல்லாம் ஓட்டையராக இருந்தவர் ஞானத்தைப் போதிப்பதில் இவருக்குக் குருநாதராக மாறியமை, ஈன்ற கன்றுக்கும் சோதிடம் கணித்து தத்து

இருக்கு என்று கூறிய குஞ்சியப்பு என்று கிராமியப் பண்பாட்டில் இருந்து நுண்ணறிவுடன் தோற்றம் தரும் மனிதர்களின் வாழ்க்கை அதிசயிக் கத்தக்க தோற்றத்தைத் தந்து நிற்கின்றது.

அக்கால மனிதர்களின் திடகாத்திரத்தையும் வியந்து நிற்கின்றார் சோ.ப. சூரன்போர் அன்று அவர்களின் வீரப்பிரதாபம் வெளிப்படுவதைக் காட்டுகின்றார்.

“சூரனைக் காவும் சூரர் பன்னிருவர்
என்ன வேகம். என்ன லாவகம்!
பாரிய சூரனைக் காவியபடியே
சுற்றுவர், இருப்பர், திரும்புவர், எழும்புவர்.
தாவி முன்னேறுவர் தரிப்பார் பின்வாங்குவர்”
இவ்வாறு பண்பாட்டை உயிர்ப்புடன் எழுதிய வருக்கு நிகழ்கால வாழ்வின் பண்பாட்டு வெற்றிடம் ஒருவகையான ஏக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடுகின்றது.
ஆனால் இன்றோ
பஞ்சாங்கம் இரண்டு பட்டுப் போச்சு
நான் கொடுக்கும் கைவியளம்
நூற்றுக்கணக்கில்
அது பெறுமதி இழந்து போச்சு
மருத்து நீரும் மகிமை இழந்தது(யான் பெற்ற இன்பம்)

இப்பொழுதோ
சூரனைக் காவும் உடல்வலி அற்று
வீரமும் இழந்த தலைமுறையானோம் (சூரன்போர்)

தம்பலகாம வாழ்க்கை

“தம்பலகாமத்தில் நான் வாழ்ந்த ஆறுஆண்டு கால அநுபவம் பற்றி எழுத என்னிடம் நிறைய உண்டு” என்று முன்னுரையில் கூறியபடியே இத்தொகுதியிலும் தம்பலகாம வாழ்க்கையைப் பதிவுசெய்துள்ளார். அங்கு ஆசிரியராகப் பணியாற்றியபோது யாழ்ப்பாணத்தவர் களின் அர்ப்பணிப்புமிக்க ஆசிரியச்சேவையினையும் அதே இடத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் வெள்ளாமையில் நேரத்தை செலவிட்டமையையும் ஒரு குடிகாரன் கூறியதன் ஊடு வெளிப்படுத்துகின்றார்.

குறிசுடுதல் என்ற கவிதையில் தம்பலகாமத்தில் இருந்து தாவளம் சென்று வட்டவிதானையார் பொன்னம் பலத்தார் ஒரு வருடகாலத்தில் போட்ட கன்றுகளுக்கு குறிகடவும் கணக்கெடுக்கவும் போவார். வாட்டுரொட்டி, தேங்காய்ச்சொட்டு, வேலாத்தை அம்மானின் வேட்டை

உபயம், மாவலி நீராடல், கட்டித்தயிர், வற்றலும் தேனும், தயிரும் சுமந்து வண்டிகள் ஊருக்குத் திரும்புவதைப் பதிவுசெய்கின்றார். ஆனால் இனவாதப்போரில் அம்மக்களின் வாழ்க்கை அழிந்து போனமையை, முன்னாள் குறிசுடப்போன மக்கள் இந்நாள் குறிசுடப்படுகின்றார்கள் என்று கழிவிரக்கத்துடன் பதிவு செய்கின்றார்.

மண்பற்று

இந்த மண் சார்ந்த பெருமிதம் சோபவிடம் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. வெளிநாட்டில் எல்லாப்பிள்ளைகளும் இருந்தும் அங்கு போய்த்திரும்பி வந்த இளையாம்பி, “என் ஊர் போல் எதுதான் வருமடா?” என்று கூறுவதும் இலங்கையின் சிறப்பை நாம் சொன்னாலும் ஆங்கிலேயன் கூறி வியக்கும் “மணி கட்டிய மாடு சொன்னது” கவிதையும் முக்கியமானது. “வெளிநாட்டு மோகத்தால் விசர்பிடித்துப் போனவர்”களால் வரும் இழிவுகளையும் அவர் எண்ணத்தவறவில்லை. வெள்ளரியையும் அப்பிளையும் உரையாடவைத்து இந்த மண்ணின் பெருமையையும் இயல்பையும் குறியீடாய் உணர்த்துகின்றார்.

நோயும் நுளம்பும் விநியோகம் செய்கின்ற

தாய்மண் எனநம் தரம் தாழ்ந்து போனதுமேன்? என்று கேள்விகேட்கவும் செய்கின்றார்.

சமூகப்பிரச்சினைகள்

சமூகப்பிரச்சினைகளில் ஒன்றான சாதிப் பிரச்சினையையும் சோ.ப பதிவுசெய்துள்ளார். அடக்கப்படுபவர்களின் எதிர்ப்புக்குரல் எள்ளலுடன் வெளிப்படுவதைக் காட்டுகின்றார். செத்தவீட்டில் சாப்பறை அடித்தவர்களின் கூலியைக்கொடுப்பதில் உயர்சாதிப் பொன்னுத்துரை வஞ்சனைகாட்டியதோடு அவர்களையும் அச்சுறுத்தினார். அதற்கு மேளக்கார சின்னான் சொன்ன பதில் எளிய மக்களின் எதிர்ப்புக்குரலாய்ப் பதிவாகிறது.

“மேய் உனக்கு என்னைத் தெரியேல்லை!
 நாசக்கோல்
 அடிச்செண்டா...”
 “நயினார் அடிச்சா
 நாலுபெருக்குத் தெரியும்
 நான் அடிச்சா
 உலகம் எல்லாம் தெரியும்!”

போர்வாழ்வு

இராணுவச் சோதனைகளையும் முதியவர்கள் கூட இராணுவத்தாரால் வதைக்கப்படுவதையும் பதிவுசெய்துள்ளார். இராணுவச் சோதனையில் இருந்து தப்புவதற்கு எள்ளலுடன் அவர் வழியைக் கூறுகின்றார்.

இப்பொழுதெல்லாம்

கைப்பை விதம் விதம்

See Through என்று சிலர் பேர் பெறலாம்!

திறந்து காட்டும் சிரமம் தவிர்க்கலாம்

அடையாள அட்டை அறைத்திறப்பு

எல்லாம்

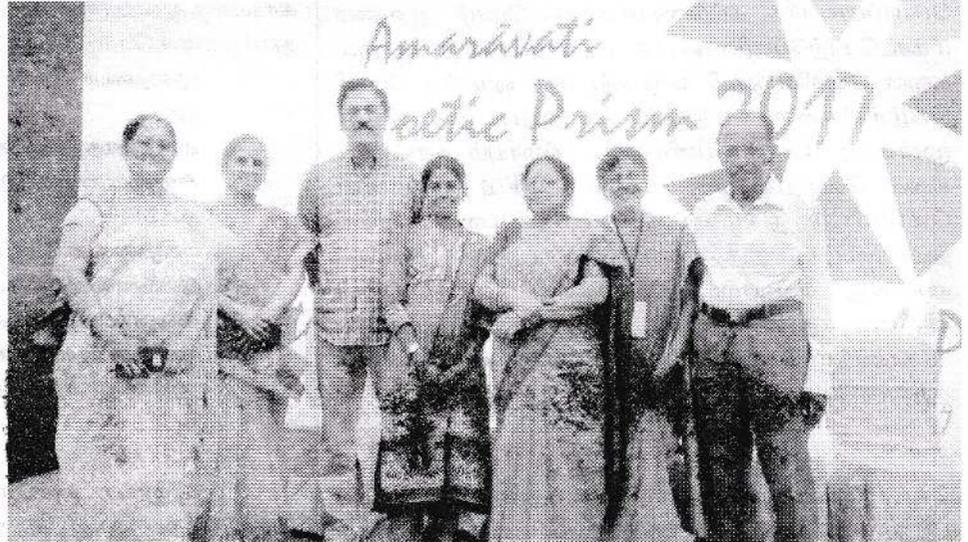
எக்ஸ் ரேயிற் போல் தெளிவாகத் தெரிவதால்

வேகமாகக் கடவைகள் தாண்டலாம்(ஊடு பார்த்தல்)

ஆடைகளையும் அவ்வாறு அணிந்தால் தட்டுதல் தடவுதல் குறையும் என்று ஆலோசனை கூறும் விதமே தனிதான்.

எடுத்துரைப்பின் அழகியல்

மரபுச் செழுமைக்குள் வேர்கொண்ட சோ.பவின் கவிதைக்கிளைகள் சாதாரணர்களை நோக்கியும் கனிகளை நீட்டும் முயற்சியே இந்நினைவுச் சுவடுகள். நிகழ்காலத்தின் வெற்றிடத்தையும் வெக்கையையும் பதிவுசெய்வதற்கான ஓர் உத்தியாகவே இவர்கவிதைகள் நினைவுகள் வழி கடந்தகாலத்தை வரைகின்றன.

அவ்வாறு வரைந்து விட்டு நிகழ்காலம் திரும்பும் பறவைகள் பாலைவனத்தில் வட்டமிட்டு வெம்மைக்குள் சிறகுகள் தீய்ந்து போவதைப் உணரவைக்கின்றார். மிக எளிய பேச்சொழியில் உரையாடலாய் கதை சொல்லலாய் இவர் கவிதைகள் விரிகின்றன. உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாய் எளிமையான வரிகள் நடுவே கம்பராமாயண வரிகளும் முருகையன் வரிகளும் பாரதியார் வரிகளும் வந்து செல்லும் போது கவிதை இன்னொரு தளத்திற்கு தாவிச்செல்வதைக் காண்கின்றோம். கவிதைகளின் மெய்ப்பாட்டில் நகையுணர்வை பொது இழையாக்கியுள்ளார். தன்வரலாற்றின் எளிய சித்திரமாகவும் சமூகவாழ்வின் ஓர் ஆவணமாகவும் நிகழ்கால வெற்றிடத்தின் பதிவாகவும் பல்பரிமாணத்தை இவர் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதிகாசக் கதைகளை அவர் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சி களுக்குப் பொருத்தும் இடங்கள் சிரிப்பையும் ஆச்சரியத்தையும் ஏற்படுத்தும். பாரதியாரின் சுயசரிதைக்கு இருக்கும் முக்கியத்துவம் போலவே இவரின் நினைவுச்சுவடு களுக்கும் காலத்தால் அழியாத இடம் இருக்கவே செய்கின்றது.

சோ. பவுடன் எனது தொடர்பு...!

சோ. ப. என அறியப்படும் சோ. பத்மநாதன் அவர்கள் கவிஞராக, ஆங்கிலம் - தமிழ்; தமிழ் - ஆங்கிலம் ஆகிய இருபக்கங்களிலுமான மொழி பெயர்ப்பாளராக, கட்டுரையாளராக, மொழி ஆளுமை மிக்க சொற்பொழிவாளராக எனப் பல்துறை ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தி வருபவர்; நேர ஒழுங்கு பேணி நிகழ்ச்சிகளை நடத்தும், கட்டுப்பாட்டுத் திறனு முள்ளவர் (எனது 'பனிமழை', 'திரையும் அரங்கும் : கலை வெளியில் ஒரு பயணம்' ஆகிய நூல்களின் வெளியீட்டு நிகழ்வுகளுக்கும் தலைமை தாங்கி நடத்தினார்). இத்தகைய ஒருவருடனான தொடர்பு எப்போது, எவ்வாறு தொடங்கியது என்பது நினைவில்லை; ஆனால், மிக நீண்டகாலத் தொடர்பு 'கொண்டும் கொடுத்தும்' உள்ளமையைச் சொல்லித் தானாக வேண்டும்.

1

நான் ஆசிரியராக இருந்த 'அலை' சிற்றிதழில் (இதழ் - 27, சித்திரை 1986), ஆபிரிக்கக் கவிதைகள் நான்கினை மொழியாக்கமாக அவர் தந்து வெளியிட்டுள்ளேன். மலாவி நாட்டைச் சேர்ந்த டேவிட் ருபாதிரி, செனகல் நாட்டைச் சேர்ந்த டேவிட் டியொப், கானா நாட்டைச் சேர்ந்த குவெலி ஆகியோரின் கவிதைகள் அவை. மொழியாக்கப் படைப்புகள் புதிய அனுபவங்களை எமக்குத் தருபவை!; இத்துறையில் சோ. பவின் பங்களிப்புத் தொடர்கிறது!

//பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நாடுகாண் விஜயத்தை மேற்கொண்டு ஆபிரிக்கா சென்ற ஆங்கிலேயன் ஸ்ரான்லி, புகன்டா நாட்டு அரசன் மியுடெஸா. இவ்விருவருக்கும் இடையில் நடந்த சந்திப்பைக் கூறுகிறது இக்கவிதை. மியுடெஸா ஸ்ரான்லியை வரவேற்கப்போய் வினையைத் தேடிக்கொண்டதைக் குறிப்பிடுகிறார் கவிஞர். //

டேவிட் ருபாதிரியின் 'சந்திப்பு' என்ற மொழியாக்கக் கவிதைக்கான அவரது குறிப்புத்தான், மேலே உள்ளது.

அக்கவிதையில், எனக்குப் பிடித்த சில வரிகள் :
மெலிந்த வெள்ளை மனிதனை விஞ்சியே
மேலெழுந்தான் கறுப்பர்தம் வேந்தன், பின்
நலிந்த வெள்ளைக் கைகளைப் புற்றினன்;
"நண்ப், வெள்ளைய! நல்வரவாகுக!"

நாணறத்தடிகள் மூடின; மேற்கு உள்ளே
நழுவிப் போக அனுமதி வாய்த்தது!

டேவிட் டியொப்பின் 'தியாகி' என்னும் கவிதை, காலனித்துவவாதிகளால் ஆபிரிக்க மக்கள் பட்ட துயர்களைச் சொல்கிறது.

தந்தையைக் கொன்றான் வெள்ளையன்
ஏன்?

என் தந்தை தன்மானி ஆதலினால்!

அன்னையைக் கெடுத்தான் வெள்ளையன்

ஏன்?

என் அன்னை பேரழகி ஆதலினால்!

அண்ணனை வெய்யில்தனில் வறுத்தெடுத்தான் -

அவன் உடல் வலியன் ஆதலினால்!

என்னையும் எஜமான் நோக்கினான்;

"பையா! எடு மது, கதிரை போடு" என்றான்.

2

ஷினுவா அச்செபே ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் புகழ்பெற்ற, நைஜீரிய நாட்டு எழுத்தாளர்; அங்கு தோல்வியில் முடிந்த 'பியாப்றா' என்னும் தனிநாட்டுக் கான போராட்டத்தையும் ஆதரித்தவர். போருக்குப் பிந்திய துழலில் மனிதர்களின் இடர்நிலையையும் அதனை எதிர்கொண்ட விதத்தையும் சித்திரிக்கும் அவரது சிறுகதையொன்றை சோ. ப. மொழியாக்கம் செய்து, 'அலை' இதழுக்குத் தந்தார்; அது, "கடவுளுக்குப் புதிர்போட முடியாது!; என்னும் தலைப்பில் (இதழ் - 31, சித்திரை 1988) வெளிவந்தது. 'ஜொனதன் இவெக்பு' என்ற கதாநாயகனின் உணர்வுகளையும் செயல்களையும், அங்கதச் சுவையுடன் வெளிப்படுத்தும் சிறப்பான மொழியாக்கச் சிறுகதை யாக அது அமைந்துள்ளது!

... போரின் முடிவில் அவன் தலை மட்டுமல்ல, அவன் மனைவி மரியாளின் தலை, மக்கள் நால்வருள் மூவர் தலைகள் - மொத்தம் ஐந்து தலைகள் அல்லவா தப்பியுள்ளன! மனிதத் தலைகளோடு ஒப்பிடக் கூடாதாயினும், அவன் பழைய சைக்கிள் மிஞ்சியது அற்புதம் - ஒரு போனஸ் - என்றே கூறவேண்டும்!

...எனுகுவுக்கு ஜொனதன் போனபோது இன்னோர் அற்புதம் காத்திருந்தது. கண்ணைக் கசக்கிவிட்டு மீண்டும் பார்த்தான். ஆம், அது அவன்முன் நின்றுகொண்டிருந்தது!

தப்பிய ஐந்து தலைகளோடு ஒப்பிடுகையில் அது முக்கியமல்ல என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. அந்தப் புதிய

அற்புதம் வேறொன்றுமல்ல; அவனுடைய சிறிய வீடுதான். உண்மை, கடவுளுக்குப் புதிர்போட முடியாது!

இச்சிறுகதையின் இன்னொரு மொழியாக்க மானது 'சிவில் சமாதானம்' என்னும் பெயரில் எஸ். கே. விக்னேஸ்வரனால் செய்யப்பட்டு 'மூன்றாவது மனிதன்' இதழில் (ஏப்ரில் - ஜூன் 2001) வெளி வந்துள்ளது. சோ. பவின் மொழியாக்கச் சிறுகதை என்னைக் கூடுதலாகக் கவர்கிறது! மேலும், இது 1988 இல் வெளிவந்துள்ளது; சில வேளை இப்படைப்பே, தமிழில் - முதலில் வெளியான ஷினுவா அச்சேபேயின் படைப்பாகவும் இருக்கலாம்! ஏனெனில், அவரது நாவலான Things Fall Apart, 'சிதைவுகள்' என்னும் பெயரிலும் (1998), No Longer at Ease நாவல் 'வீழ்ச்சி' என்னும் பெயரிலும் (2007), என். கே. மகாலிங்கத்தின் மொழியாக்கத்தில் பின்னர்தான் வந்துள்ளன.

A Man of the People நாவல் - 'மக்களின் மனிதன்' என்னும் பெயரில் எஸ். பொவின் மொழியாக்கத்திலும் (2011); (பிறிதொரு நூலாக) 'சிதைவுகள்' நாவல் பேராசிரியர் ச. வின்சென்ட்டின் மொழியாக்கத்தில், 2014 இலும் வெளிவந்துள்ளன! ஈழத்தைச் சேர்ந்த நால்வர், முக்கிய படைப்பாளியாகிய ஷினுவா அச்சேபேயின் படைப்புகளை முன்னோடிகளாகத் தமிழில் தந்திருப்பதும் இங்கு குறிக்கத்தக்கது!

3

பிறமொழிக் கவிஞர் பதினான்கு பேரின் 26 கவிதைகளை நான் மொழியாக்கம் செய்து, அவ்வப் போது சிற்றேடுகளில் வெளிபட்டிருந்தேன். அவற்றைத் தொகுத்து 'பனிமழை' என்னும் பெயரில் நூலாக வெளியிடும் முயற்சியில் 2002 இல் ஈடுபட்ட வேளை, வாசகருக்குப் பயன்படும்வகையில், மொழியாக்கம் பற்றிய பொதுக் கருத்துகளுடனும், நூலில் இடம் பெறும் கவிதைகள் - அவற்றைப் படைத்த கவிஞர் பற்றிய அறிமுகங்களுடனும் கூடிய முன்னுரை யொன்றைச் சோ. பவிடம் பெறுவிரும்பினேன். அதுபற்றி அவரிடம் கேட்டபோது, ஏழு பக்கங்களில் சிறப்பான தொகு முன்னுரையினை எழுதித் தந்தார். கவிஞர்களுக்கு மட்டுமல்லாது, பொது வாசகருக்கும் பயன்தரும் கருத்துகள் பல அதிலுள்ளன; சில வருமாறு:

- "கலாபூர்வமான சிந்தனை பல்லாயிரம் மைல்களால் பிரிக்கப்பட்டிருப்போரையும் ஒன்று சேர்க்கிறது. ... கலாபூர்வமான சிந்தனையே கவிதை... சிந்தனையை கலாபூர்வமாக வெளிப்படுத்துவதால், பாக்களுக்கு சாகவதமானதோர் வசீகரம் உண்டு." - இது சீனத்துக் கவிஞர் அய் ஐங் 1978 இல் தெரிவித்த கருத்து. கலை - குறிப்பாகக் கவிதை தூரத்தால், இனத்தால், மொழியால் பிரிந்து வாழ்வோரைக்கூட நெருங்கிவரச் செய்ய வல்லது என்பது இக்கூற்றின் பொழிப்பு. பிறநாட்டுப் பாவாணர் கவிதைகளைத் தமிழ் மொழியிற் பெயர்ப்பதற்கு இதுவொன்றே போதிய காரணம் ஆகலாம்.
- மூலமொழியின் நெளிவு சுழிவுகளைப் புரிந்து

கொள்வதோடு, இலக்குமொழியின் மரபோடு பரிச்சயமும் அநாயாசமான மொழியாட்சியும் வாய்ந்தவனாகவும் மொழிபெயர்ப்பாளன் இருக்கவேண்டும்.

- மொழிபெயர்ப்பு வெறும் translation ஆக அன்றி transcreation ஆக - மீள் படைப்பாக அமைய வேண்டும்.
- மூலத்துக்கு விசுவாசமாக இருக்கும் அதேவேளை, வாசகனுக்குப் புரியும் எளிய நடையில் மொழிபெயர்ப்பு அமைய வேண்டும்; மொழிபெயர்ப்பைப் படிப்பவன் உள்ளத்தில் மூலத்தைப் படிக்கவேண்டும் என்ற அவாவை உண்டுபண்ண வேண்டும். யேசுராசா இதைச் செய்திருக்கிறார் என்று நான் கருதுகிறேன்.
- ரஸனை என்ற எல்லைக்கப்பால், கருத்தியல் நிலையில் ஏற்படும் ஒன்றிப்பு மொழிபெயர்ப்பாளனுடைய தெரிவைத் தீர்மானிப்பதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.
- தன் காதலன், தன தமையனால் கொலைசெய்யப்பட்ட கொடுமையை அப்பெண்ணின் வாய் மொழியாகவே தருவது "காட்டில்" (பக்.27). இக்கவிதை எம்மை உலுக்கி விடுகிறது. லாங்ஸ்ரன் ஹியூஸ் இன் இரு கவிதைகளும் அற்புதமானவை. "கறுப்பர்களுக்காய்ப் புலம்பல்" வெளிப்படையாக - ஆனால் கலாபூர்வமாக - சொல்வதை "முடிவு" மிக இறுக்கமாக - மந்திரம்போல் - சொல்லி விடுகிறது.
- மொத்தத்தில், இத்தொகுதி, தமிழ்க் கவிதை ஆர்வலர்களுடைய ரசனைப் பரப்பை விசாலிக்கிறது. ரஷ்ய, சீன, ஸ்பானிய, இந்தியக் கவிஞர்கள் உள்ளிட்ட பலர் தமிழுக்கு அறிமுகமாகின்றனர். ... மொழிபெயர்ப்பாளரைப்பாராட்டுகிறேன்.

4

இளங்கவிஞர்களுக்கான இருதிங்கள் ஏடாக "கவிதை;" இதழை வெளியிட ஆயத்தங்கள் செய்தபோது, கவிதை பற்றிய தெளிவான விளக்கங்கள் கொண்ட கட்டுரைத் தொடரை அதில் பிரசுரிப்பது பயன்தருமெனக் கருதினேன்; எனவே, ஒவ்வொரு இதழிலும் கருக்கமான கட்டுரைப் பகுதியை எழுதித் தருமாறு சோ. பவிடம் கேட்ட போது, அவர் சம்மதித்தார். சித்திரை - வைகாசி 1994 என வெளிவந்த முதல்தழிலிருந்து, ஆவணி - புரட்டாதி 1995 இல் வெளியான ஒன்பதாவது இதழ்வரை, அவர் எழுதிய "கவிதைக் கலை" கட்டுரை, தொடராக வெளிவந்தது. கவிதையின் வேர்கள், சொல்லும் செய்தியும் சொல்லாத செய்தியும், கவிதை மொழி, ஓசைதரும் இன்பம், கவிஞனின் கருவிகள் : i) உவமையும் உருவகமும் ii) படிமமும் குறியீடும், புதுக்கவிதை ஆகிய உப தலைப்புகளுடன் அக் கட்டுரைத் தொடர் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இளங்கவிஞருக்கு மாத்திரமல்லாது கவிதை ஆர்வலர் யாருக்கும் பயன்தரும் கட்டுரையாக, அது அமைந்தது! 1995 இல் ஏற்பட்ட வலிகாமம் இடப்பெயர்வு காரணமாகக்

“கவிதை” இதழ் தொடர்ந்து வெளிவராமல் போனதால், அக்கட்டுரைத் தொடரும் நின்றுவிட்டமை ஏமாற்றம் தருவதுதான்.

அக்கட்டுரையிலுள்ள முக்கிய அம்சங்களைப் பின்வருமாறு தொகுக்கலாம்:

1. கவிதையின் வேர்கள்

- கவிதை கனிப்பூட்டுவது.
- ஒரு முழுமையான வாழ்க்கையை - வாழ்க்கை பற்றிய “ஞானத்தை” - தருவதில் கவிதைக்குப் பங்குண்டு என்று நம்பப்படுகிறது.

• கவிதை எழுவதற்குக் காரணங்களாக இரண்டைக் குறிப்பார் அரிஸ்தோத்தில்:

அ) ஒன்றைப் பார்த்துப் பாவனைசெய்யும் இயல்புக்கம்.

ஆ) எங்கும் - எதிலும் - ஓர் இயைபை - ஒரு லயத்தைக் காணும் இயல்புக்கம்.

- நம்மைச் சூழவுள்ள பௌதிக உலகை நாம் இரண்டு வழிகளால் அறியலாம்.

அ) அறிவின்மூலம் அறிவது; இதைச் செய்வது விஞ்ஞானம்.

ஆ) உணர்வால் உலகை அறிவது; இதற்கு உதவுவது கவிதை.

2. சொல்லும் செய்தியும் சொல்லாத செய்தியும்

- “தலைசிறந்த சொற்களை தலைசிறந்த ஒழுங்கில் கோப்பது கவிதை” - ஆங்கிலக் கவிஞன் கோல்ட்ரிட்ஜ்.

• “குழம் பிய உணர்வுகளின் தெளிந்த வெளிப்பாடே கவிதை” என்றார் ஆடன் என்ற கவிஞர்.

- உண்மையில், கவிதையை இன்னதென்று விளக்க முடியாது; உணரத்தான் முடியும்.

- குறிப்பால் உணர்த்துவது கவிதை.

3. கவிதை மொழி

- சாதாரண மொழியைவிட கவிதை மொழி அதிக பொருளை உணர்த்தும். சாதாரண மொழி ஒரு பரிமாணம்; கவிதை மொழி பல பரிமாணம்.

- “செந்தழலின் சாற்றைப் பிழிந்து செழுஞ்சீதச் சந்தனம்என்றாரோ தடவினார்...!”

நெருப்பைச் சாறுபிழிய முடியுமா என்று, அறிவின் தளத்தில் நின்று கேட்கலாம். ஆனால் கவிஞன்

பேசும் அசாதாரண மொழி இதற்கு இடந்தருகிறது.

- ரென்னிசனின் ‘கழுது’ கவிதை வரி: “கோணற் கைகளால் பாறையைப் பற்றுகிறது கழுது”

- அமெரிக்கக் கவிஞன் கார்ல் சான்ட்பேர்க் எழுதிய ‘மூடுபனி’ கவிதை வரி: “பூனைக் காலால் நடந்து புகார் வருகிறது.”

4. ஓசைதரும் இன்பம்

- எமது பழைய வடிவங்களாகிய அகவற்பா, வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா நான்கும்

ஓசை அடிப்படையில் வகுக்கப்படன. வெண்பா செப்பலோசை உடையது; ஆசிரியப்பா அகவல் ஓசை

உடையது; கலிப்பா துள்ளல் ஓசை உடையது. வஞ்சிப்பா தூங்கல் ஓசை உடையது.

- ஓசை என்று இங்கே குறிப்பிடுவதற்கும் இசைக்கும் வேறுபாடுண்டு. இசையோடு பாடப்படுவது பாட்டு. பாட்டிலுள்ள லய அமைப்பையே ஓசை என்கிறோம்.

5. கவிஞனின் கருவிகள்

i. உவமையும் உருவகமும்

- மொழியின் வளங்கள்தாம் எவை? உவமை, உருவகம், படிமம், குறியீடு முதலியன. இலக்கண நூலார் இவற்றை அணிகள் என்பர்; அதாவது, அணிகள் கவிதையை அழகுசெய்பவை.

- “காட்டெருமை காலடியில் பட்ட தளிர் போல நீட்டு ரயிலில் எறும்பு நெரிந்தது போல பூட்டா நம் வீட்டில் பொருள் போல நீ மறைந்தாய்!”

மூன்று உவமைகள் கொண்டு பூச்சியின் சாவைப் பதியவைக்கிறார் மஹாகவி.

- உவமையின் வளர்ச்சி - செறிவு - உருவகம் எனலாம்.

“எல்லையில்லாத தோர் வானக் கடலிடை வெண்ணிலாவே - நீ இன்பம் அளிப்பதோர் தீவென்றிலகுவை வெண்ணிலாவே!” -

என்பதில் பாரதி, “கடல் போன்ற வானம்” என்று சொல்லவில்லை; வானத்தைக் கடலாக்கிவிடுகிறான். அதுபோலவே, நிலவைத் தீவாக்கிவிடுகிறான்.

ii. படிமமும் குறியீடும்

- 17 ஆம் நூற்றாண்டுக் கவிஞர் பாஷோவின் “ஹைக்கூ” கவிதையில், கட்புல/செவிப்புல படிமங்கள் அற்புதமாக இணைகின்றன:

“ஆட்காட்டியின் கீச்சு ஓசையைக் கிழித்துக்கொண்டு இருளினூடு வெட்டும் மின்னற் கீற்று”

- மஹாகவியின் புகழ்பெற்ற கவிதை: “சிறுநண்டு மணல் மீது படமொன்று கீறும் சிலவேளை அதைவந்து கடல்கொண்டு போகும்.”

மேலோட்டமாகப் பார்த்தால், ஈரமணலில் நண்டு கீறிய படத்தை, கடல் அலை வந்து அழிப்பதைக் கவிஞர் கூறுகிறார். ஆனால், “புதியதொரு வீடு” நாயகி மயிலியின் வாழ்க்கையும் நண்டு கீறிய படம் போல அழிந்து விடுகிறது என்பது, மறைமுகமாகக் குறிக்கப்படுகிறது. ஆக, நண்டு கீறிய படம் ஒரு குறியீடு - மயிலியின் வாழ்வுக்கு.

6. புதுக்கவிதை

- புதுக்கவிதை என்பதுதான் என்ன? இது முதலில் அறிமுகமானது பிரெஞ்சு மொழியில். அம்மொழியில் இதற்கு Vers Libre என்று பெயர். ஆங்கிலத்தில் இது Free Verse என்று அழைக்கப்பட்டது. இதைத் தமிழாக்கம் செய்தால் “தளையறுக்கப்பட்ட செய்யுள்” என்றோ

“விடுதலைபெற்ற செய்யுள்” என்றோ வரும். சிங்களத்தில் இதை “நிலந்தல்” என்கிறார்கள். அதாவது, சந்தத்தில் இருந்து விடுபட்டது என்று பொருள்.

தமிழில் இன்று பெருவழக்காகிவிட்ட “புதுக் கவிதை” என்ற தொடருக்கு, இந்தப் பொருட் செறிவு இல்லை.

• தமிழ்ப் புதுக்கவிதை முன்னோடியான பிச்சமுர்த்தி, “ஓசை இன்பமே கவிதை என்ற கொள்கை பரவி விட்டது. இக்கொள்கைக்கு என் கவிதை மறுப்பு.” என்று எழுதினார். ஆனால், புதுக்கவிதை அதன் ஆரம்பக் கட்டத்தில், ஓசையை நிராகரிக்கவில்லை என்பது - உவாஸ் உவிறமன், ரி. என். எலியெற் ஆகிய கவிஞரின் சில கவிதைகளில் தெரிகிறது. (உதாரணங்கள் தரப்பட்டுள்ளன).

• ஓசையைப் பிச்சமுர்த்தி முற்றாக நிராகரிப்

பதும், கு. ப. ரா. வசன கவிதைக்கும் எதுகை மோனை உண்டு என்று சாதிப்பதும் சுவாரஸ்யமானவை. வசன கவிதை வேறு; புதுக்கவிதை வேறு என்ற தெளிவு சி. ச. செல்லப்பாவுக்கு இருந்துள்ளது.

இளங்கவிஞர்களுக்கான இதழ் என்பதால் - எனது வேண்டுகோளுக்கியைய, சுருக்கமாகவே தனது கட்டுரையைச் சோ. ப. எழுதினார்; புறச்சுழல் நெருக்கடிகளால் “கவிதை” இதழும் நின்றுவிட்டது.

விரிவானதாக அக்கட்டுரையை எழுதி முடித்து வெளியிடுவது தற்போது மிக்க பயனைத் தருமென்பது, எனதும் வேறு பலரதும் கருத்தாகவுள்ளது; இனிமேல் அவர் இதனைச் செய்வாரென எதிர்பார்ப்போம்!

சோ. ப. தொடர்ந்து செயற்படுபவர்; அச் செயற்பாடுகள் பல்துறைப்பட்டவை! ஆச்சரியமும் தருபவை!

அவருக்கு எனது வாழ்த்துகள்!

- 30. 12. 2021

ஓட்டுக் கேட்டவன் சோ.ப

முன்னீடு

ஆத்திரத்தோடு திங்களார் சாயதெளவிடம் வந்த ஓர் இல் வாழ்வான் சொன்னான்: “சுவாமி, மூலமெயின் நகருக்கு வெளியேயுள்ள குருமடத்தில் வாழும் துறவிகள், மடத்தைச் சுற்றி வாழும் குடும்பப் பெண்களுடைய தோற்றம், காதல் விவகாரங்கள், சூழ்ச்சிகள் பற்றிக் கலந்துரையாடுவதில் மாலைப் பொழுதைச் செலவிடுகின்றனர். பிரித்தானிய அரசின் கீழ் சமயத்துறைக்கு ஒரு தணிக்கை அதிகாரி இருந்தால், திசை மாறும் துறவிகளின் மீது நடவடிக்கை எடுக்கலாம் அல்லவா?” “குடும்பப் பெண்களைப் பற்றி அவர்கள் பேசுவதை நீ கேட்டாயா?” என்றார் சாயதெள “ஆமாம், நிச்சயமாக” என்றான் வந்தவன். “நீ குரு மடத்தில் தங்கியிருக்கும் சீடப்பிள்ளையா?” என்று கேட்டார் குரு. “இல்லை, ஒவ்வொரு நாள் இரவும், முதற்கோழி கூவியதும், நான் மடத்து வேலையைத் தாண்டிப் போய், யன்னல்களுக்குக் கீழே பதுங்கியிருந்து, துறவிகளுடைய உரையாடலைக் கேட்பேன்.” “குடும்பப் பெண்களைப் பற்றி வம்பு பேசுவது துறவிகளுக்கு ஆகாது தான். ஆனால் ஓட்டுக் கேட்பதும் தவறு. நீ தொடர்ந்தும் இரவில் குரு மடத்துக்குப் போவாயானால், துறவிகள் உன் வீட்டுப் பெண்களைப் பற்றிப் பேசுவதையும் கேட்க நேரலாம்!” என்றார் சாயதெள.

கதை

அன்று நோன் புநான். குருமடக் கொடையாளியும் அவர்

மனைவியும் மற்றும் பலரும் அன்று மடத்தில் விரதம் அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தனர். நண்பகலிலிருந்து ஜபத்தில் ஈடுபட்ட அவர்கள் அமைதியாக மணிகளை உருட்டிக் கொண்டிருந்தனர். பொழுது படவும், விரதிகள் ஒவ்வொருவராக மடத்தைவிட்டு வெளியேற, சற்றிலே கொடையாளியும் அவன் மனைவியுமே எஞ்சினர். அவர்கள் மடத்தோட்டத்தின் குளிர்மையில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர்.

சற்று நேரம் கழிய, இருண்டு விட்டது. “நேரமாகிறது, வீடு போகலாம்” என்றான் மனைவி அவன் இதைச் சொல்லும் பொழுதே மடத்தின் அறைகளில் விளக்குகள் மின்னத் தொடங்கிவிட்டன. “பெருமைக்குரிய துறவிகள் தியானம் கலைந்து எழுந்து விட்டார்கள். இனி ஆகமங்களின் நுண் பொருள் பற்றிக் கலந்துரையாடுவார்கள். ஆதலால் சற்று நேரம் காத்திருந்து அவர்கள் உரையாடலைக் கேட்போம்!” என்றான் கனைவன்.

இவ்வாறு குருமடக் கொடையாளியும் அவன் மனைவியும் துறவிகள் தம் மிடையே உரையாடுவதைக் கேட்கலாயினர். ஒரு துறவியின் சொன்னார்: நோன்புநாள் ஆயாசம் ஏற்படுத்துகிறது. பொதுமக்கள் மடத்துக்கு வந்து விரதம் அனுஷ்டிப்பதால் அவர்கள் முன்னிலையில் நல்லவாறு நடந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது”. மற்றொரு துறவி சொன்னார்: “என் பொழுது இனிமையாகக் கழிகிறது விரதிகளுள் சில அழகிகளைக் காண்கிறேன்!” “கவனம், யார் காதிலாவது விழப்போகிறது

விரதிகள் எல்லோரும் போய் விட்டார்கள் பொழுதோ?” கேட்டார் தலைமைக் குரு. “அவர்கள் எப்பொழுதோ போய்விட்டார்கள் நீங்கள் தொடருங்கள்!” மூன்றாமவர். நாலாமவர் சொன்னார்: “கிராமத்தின் இப்பகுதியிலுள்ள பெரிய வீட்டுப்பெண் - உயரமானவள் - கிராமாதிகாரியின் மகனோடு தொடர்பு வைத்திருக்கிறார். அவள் கவர்ச்சியான யுவதி” ஐந்தாமவர் பார்: “அவள் கறுப்பி அல்லவா?” “வடதிக்கை வணிகருடைய மகள் நல்ல மாநிறம்” என்றார் முதலாம் துறவி. “ஆனால் அவள் உடற்கட்டில் கவர்ச்சியில்லை. உண்மையில் அவள் தாய் - வணிகரின் மனைவி - அவளை விட அழகி” என்றார். இரண்டாம் துறவி: உண்மைதான், சில மனைமான பெண்கள் வசீகரமாயிருப்பர். தெற்கத்திய வைத்தியரின் மனைவியைப் பாருங்கள் ஆள் வாட்ட சாட்ட மனைவன் தான், ஆனால் இளமை இருக்கிறது.” என்றார் நாலாந்துறவி.

குருமடக் கொடையாளி துள்ளியெழுந்தார். தன் மனைவியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, மடத்தை விட்டு வெளியேறினார். “ஏன் அவசரப்படுகிறீர்கள்?” மூச்சுவாங்கக் கேட்டான் மனைவி. “துறவிகளின் உரையாடல் ஆபத்தாகிக் கொண்டு வருகிறது. அவர்கள் வடக்கு, தெற்கு, மேற்குப் பகுதிகளிலுள்ள அழகான பெண்களைப் பற்றிப் பேசி முடித்து விட்டார்கள். இனி, கிழக்குக்கு வரப்போகிறார்கள். அங்கேதான் நீ இருக்கிறாய்!” என்றார் கொடையாளி.

சோ.ப வினின் “பர்மியப் பிக்குகள் சொன்ன கதை”

பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான்

பிரசாரகர்கள், ஞானிகள் மக்களுக்கு நல்லறிவு ஊட்டுவதற்காகக் கதைகளைப் பயன்படுத்துவது பண்டைக் காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து வரும் மரபு. இந்திய, கிரேக்க, அராபிய மரபில் இதற்கு நிறைய உதாரணங்கள் உண்டு. அறிவூட்டுவதை நோக்கமாகக் கொண்ட இத்தகைய குட்டிக் கதைகளை ஃபேபில் (Fable) என்று ஆங்கிலத்தில் அழைப்பார்கள். பைபிள் கதைகள் பிரசித்தமானவை. பஞ்சதந்திரக் கதைகள், ஈசாப் கதைகள் என்பன நாம் சிறுவயதிலிருந்து நன்கு அறிந்தவை.

இந்தியாவில் பௌத்த மதம் இத்தகைய கதை மரபை வளப்படுத்தி உலகெங்கும் பரப்பியது. இவ்வகையில் ஜாதகக் கதைகள் பௌத்தம் உலக இலக்கியத்துக்கு வழங்கிய அருங் கொடை எனலாம். ஈசாப் கதைகள், பஞ்சதந்திரக் கதைகள் போல் ஜாதகக் கதைகளும் பெரும்பாலான உலக மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு மனிதகுல அறிவுத் தேட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகிவிட்டன. இவையெல்லாம் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று ஊட்டம் பெற்று வளர்ந்தவை. நல்லொழுக்கத்தை, நீதி போதனையை அடிப்படை

நோக்கமாகக் கொண்டவை; மனிதனின் கற்பனை வளத்துக்கு இன்றும் சாட்சியாக அமைபவை.

பர்மியப் பிக்கு சொன்ன கதைகள் பௌத்த நீதிக்கதை மரபின் பிறிதொரு கிளையாக இப்போது தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறது.

பர்மா (இன்றைய மியன்மார்) பெரும்பான்மையாகத் தேரவாத பௌத்தம் பின்பற்றப்படும் நாடுகளுள் ஒன்றாகும். இலங்கையைப்போல் பர்மாவிலும் பௌத்தமரபு மிகப் பழமையானது என நாம் கருதலாம். இலங்கைப் பௌத்தர்களைப் போலவே பர்மிய பௌத்தர்களும் புத்தர் பர்மாவுக்கு வந்ததாக நம்புகிறார்கள். 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பாலி மொழியில் எழுதப்பட்ட சாசனவம்ச என்ற பர்மிய பௌத்த வரலாற்று நூல் புத்தர் பர்மாவுக்குப் பலமுறை விஜயம் செய்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது. இதனை நவீன வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் யாரும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. ஆயினும், அசோகச் சக்கரவர்த்தி பர்மாவுக்கும் பௌத்த பிக்குகளை அனுப்பியதாக மஹாவம்சத்தில் குறிப்பு உண்டு. தென் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் தேரவாத பௌத்தத்துக்குப் பெரும்பங்காற்றிய புத்தகோசர் ஒரு பர்மியர் என பர்மிய பௌத்த வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பர்மாவில் இவரது செல்வாக்கு இருக்கலாம் எனினும் இவர் ஒரு பர்மியர் என்பதை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

18ஆம் நூற்றாண்டு வரை அரச ஆதரவுடன் பௌத்தம் பர்மாவில் வளர்ச்சி பெற்றது. ஆயினும், பிரித்தானியரின் காலனித்துவத்தின் கீழ் இலங்கையைப் போலவே பர்மாவிலும் பௌத்தம் அரச ஆதரவை இழந்தது. பர்மா முழுவதையும் 1886ல் பிரிட்டிஷார் தம் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவரமுன் பர்மாவின் வடபகுதி மன்னர் மிந்தோனின் (1852-1877) ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. அவர் ஒரு நல்ல பௌத்தராகவும், வன்முறைக்கும் மரண தண்டனைக்கும் எதிரானவராகவும் இருந்ததாக அவர் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. இவரது காலத்தில் பல பௌத்த நூல்கள் எழுதப்பட்டதோடு பாலி மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கவும் பட்டன. பௌத்தத்தை அதன் உண்மையான வடிவில் நடைமுறைப்படுத்தவும், பௌத்த பிக்குகள் மத்தியில் ஒழுங்கையும் ஒழுக்கத்தையும் நிலை நாட்டவும் அவர் விரும்பினார். இவரது காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து பல பிக்குகள் பர்மா சென்று பௌத்த பணி புரிந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

மன்னர் மிந்தோனின் ஆட்சிக்காலத்தில்தான் ஒக்போ சாயதல், கெற்பின் சாயதல், க்ஷவகியின் சாயதல், திங்கசார் சாயதல் முதலிய சிரேஷ்ட பௌத்த குருமார் மதச் சீர்திருத்த நோக்கில் சமயப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். சாயதல் என்பது தலைமைக் குருவைக் குறிக்கும் ஒரு பர்மியச் சொல் எனக் கருதலாம்.

இவர்களுள் திங்கசார் சாயதல் பர்மிய மக்கள் மத்தியில் மட்டுமன்றி பர்மாவுக்கு வெளியிலும் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவர். பர்மாவில் பௌத்த மத வரலாறு பற்றி எழுதிய ரோஜர் பிஷ்பொஃப் (Roger Bischoff) கூறுவதன்படி “பௌத்தத்தின் அடிப்படைப் போதனைகளுக்குத் திரும்பவேண்டும்” என்ற இயக்கத்தில் இவரும் முக்கியமானவர். புலமைக்கு எதிராக நடைமுறையின் முக்கியத்துவத்தை இவர் பெரிதும் வலியுறுத்தினார். மன்னர் மிந்தோனால் பெரிதும் கௌரவிக்கப்பட்ட இவர் துத்தம் மன்ற உறுப்பினராகவும் நியமிக்கப்பட்டார். எனினும், நீண்ட காலம் வனவாசத்தில் தனிமையில் கழிப்பதையே இவர் பெரிதும் விரும்பினார். அரச குடும்பத்தினராலும் உயர் மட்டத்தினராலும் இவருக்காகக் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட ஏராளமான குருமடங்களில் விளைய அடிப்படையிலான தூய ஒழுக்கத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதையே இவர் வலியுறுத்தினார். இருப்பினும் தீவிர சீர்திருத்தவாதிகளுடனோ அல்லது துத்தம் மன்றத்தினருடனோ இவர் சர்ச்சைகளில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்த்துக்கொண்டார். நாடு முழுக்க அவர் அடிக்கடி மேற்கொண்ட பயணங்களின்போது தனது மதப் பிரச்சாரங்களில் அவர் கூறிய நகைச்சுவை மிக்க கதைகளின் மூலம் அவர் மிகப் பிரபலம் அடைந்தார்.

திங்கசார் சாயதல் கூறிய இக்கதைகள் பர்மிய மக்கள் மத்தியில் வாய்மொழியாகப் பரவிவந்தன. அவற்றை மவுங் ரின் ஓளவுங் என்பவர் தேடித் தொகுத்து ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து பர்மியப் பிக்குவின் கதைகள் என்ற தலைப்பில் 1966ல் கொலம்பியாப் பல்கலைக்கழக அச்சகத்தின் மூலம் வெளியிட்டார். (Burmese Monk's Tales, collected and translated by Maung Htin Aung.) நண்பர் சோ. ப. மொழிபெயர்ப்பில் தமிழில் முதல் முதல் வெளிவரும் இத்தொகுதியில் திங்கலார் சாயதல் கூறிய 58 கதைகளும் வேறு பிக்குகள் கூறிய சில கதைகளும்

இடம்பெற்றுள்ளன. ஜாதகக் கதைகளிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டவை இவை. பர்மிய நாடோடிக் கதைப் பாங்கில் இவை அமைந்துள்ளதாகச் சொல்கிறார்கள். இக்கதைகளை சாயதல் ஏன் கூறினார் என்பது முக்கியமானது.

திங்கலார் சாயதல் சொன்ன சுவாரஸ்யமான தொரு கதையைக் கேட்ட மிந்தோன் மன்னர், “சுவாமிகள் சொல்லும் கதைகள் அற்புதம். அவை அற்புதமாய் இருப்பதால், தேவரீர் நெடு நேரம் செலவிட்டு அவற்றை ஆக்கிய பின்பே சொல்லுகிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்!” என்றார். “மாமன்னரே, வேட்டையே கண்ணாய் காடெல்லாம் அலையும் வேடன் தன் கையில் வில்லை ஆயத்தமாக வைத்திருக்கிறான். ஆனால் தன் “இரை” யைக் காணும் போதுதான் அவன் இலக்குவைக்கிறான். அது போலவே வேடிக்கையான மனிதரையோ நகைப் புக்கிடமான தொரு தழ்நிலையையோ அவதானிக்கும்போது, நான் என் கதையைக் கட்டுகிறேன்” என்றார் சாயதல்.

சாயதலின் கதைகளின் சாரத்தை அவரது இக்கூற்றுத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. வேடிக்கையான ஒரு மனிதர் அல்லது நகைப்புக்கிடமான ஒரு தழ்நிலை தான் அவரது கதைக்களன். அதனாலேயே இக்கதைகளில் எள்ளல் மேலோங்கி இருக்கின்றது. அவரது காலத்து பர்மிய சமூக, சமயச் சூழலுடன் இக்கதைகள் நேரடியான தொடர்புடையவை. இக்கதைகளைப் படிக்கும் நாம் சிரிக்காமல் இருக்கமுடியாது. சில கதைகள் வயிறு குலுங்கச் சிரிக்கவைப்பன. “நீண்ட சமயப் பேருரைகளை விரும்பிய கிராமவாசிகள்” என்ற கதையைப் (21) படித்துப் பாருங்கள். சிரிப்பூட்டினாலும் இக்கதைகள் சிரிப்பதற் காகச் சொல்லப்பட்டவை அல்ல. ஆழ்ந்த சிந்தனையைத் தூண்டுபவை, வேடிக்கைக்குரிய மனிதர்களைக் கேலி செய்பவை, நகைப்புக்கிடமான சூழல்களை விமர்சிப்பவை.

திங்கலார் சாயதல் கூறிய பல கதைகள் பிக்குமார்களைக் கேலி செய்கின்றன. மத ஒழுக்கத்துக்குப் புறம்பான அவர்களுடைய உணவுப் பழக்கம், பாலியல் நடத்தை, குருமார்களிடம் இருந்த மூட நம்பிக்கைகள் என்பவற்றைக் கேலி செய்யும் கதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. சனிக்கிழமை பிறந்த பெருமையில் திளைக்கும் மதகுருவின் மூடத்தனத்தை எள்ளி நகையாடுகிறது “சனிக்கிழமை பிறந்தவர்கள்” என்ற கதை(13) குருமடக் கொடையாளிக்குக் கண்கழுவின கதை”(10), “கோவாவை விட பன்றி இறைச்சியை விரும்பிய மொட்டைத் தலையர்”(11), “எப்போ வருவாரோ”(19) ஆகிய கதைகள் குருமார்களின் உணவுப் பழக்கத்தைக் கேலி செய்கின்றன. “ஒட்டுக் கேட்பவர்கள்”(24), “துறவியும் விவசாயியின் மனைவியும்”(47) ஆகிய கதைகள் துறவியரின் பாலியல் நடத்தையைக் கேலி செய்கின்றன. பொக்காசியோவின் டெக்கமரான் கதைகளை சிலவேளை இவை நினைவூட்டக்கூடும். கிறிஸ்தவ பாத்திரமாரின் பாலியல் நடத்தையைக் கேலி செய்யும் கதைகள் பல அதில் உண்டு. துறவு வாழ்க்கையின் பலவீனங்களை கேலி செய்யும் கதைகளாக நாம் இவற்றைக் கருதலாம்.

“சுவர்மேல் எழுத்து” (45) என்ற கதை பிறிதொரு வகையில் சுவாரஸ்யமானது. 90களில் பின்நவீனத்துவப் பிரதிக் கோபாடு தமிழில் மிக ஆரவாரமாகப் பேசப்பட்டது. பிரதிக் கொன்று தனியாகப் பொருள் எதுவும் இல்லை. வாசகன் கொடுப்பதுதான் அதன் பொருள் என்று

பேசினார்கள். இன்றைய சூழலில் இக்கதை அக்கோட்பாட்டின் அபத்தத்தைக் கேலி செய்வதாக நாம் விளக்கமுடியும். குருமடச் சுவரில் அபின் தின்னி ஒருவன் போதைக் கிறுக்கில் கியத், மன், வின் என்ற மூன்று சொற்களைக் கிறுக்கிவிடுகிறான். தலைமைக் குரு, நாட்டுவைத்தியன், சோதிடன், ரசவாதி ஆகியோர் அதற்குத் தம் மனம் போன போக்கில் வியாக்கியானம் செய்கின்றனர். கடைசியில் அபின் தின்னி வந்து தான்தான் அதை எழுதியதாகவும், ஏன் அதை எழுத நேர்ந்தது என்றும் சொல்கிறான். மத நூல்களுக்கு வெவ்வேறு வகையில் வியாக்கியானம் செய்பவர்களைக் கிண்டல் செய்யவே திங்கலார் இக்கதையைச் சொல்கிறார். நமது பின் நவீனத் துவவிமர்சகர்களுக்கும் இதுமிகப் பொருத்தமானது.

நண்பர் சோ. ப. தமிழில் இருந்து ஆங்கிலத்துக்கும் ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழுக்கும் மொழிபெயர்த்து தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளமூட்டியிருக்கிறார். இவ்வகையில் “பர்மியப் பிக்கு சொன்ன கதைகள்” அவரது புதிய பங்களிப்பாக நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இக்கதைகளை அவர் சரளமாகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். பொருத்தமான இடத்தில் யாழ்ப்பாணத் தமிழைப் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இடைக்கிடை வரும் கவிதை வரிகளை அழகாகத் தமிழ்ப் படுத்தியிருக்கிறார். உதாரணத்துக்கு எப்போவருவாரோ”(19) என்ற கதையில் இடம்பெறும் பின்வரும் பாடல் வரிகளை எடுத்துக்காட்டலாம். ஒவ்வொரு நாளும் கோவா துப் குடித்து அலுத்துப்போன குரு குருமடத்தைவிட்டு சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஓடிப் போகிறார். அவர் எங்கிருக்கிறார் என்பதை அறிந்த குருமடச் சொந்தக்காரி பின்வரும் கவிதையை எழுதி அவருக்கு அனுப்புகிறான்:

I watched the road
I shed a tear.
When he will return
Our Monk so dear
Our Golden Monk
குரு பின்வருமாறு அதற்குப் பதில் கவிதை அனுப்புகிறார்.
Watch not the road
Waste not your tear.
There is no return
Till your patch is clear
Of Golden Cabbage

நண்பர் சோ. பவின் மொழிபெயர்ப்பைப் பாருங்கள்.

“வழிபார்த்திருக்கின்றேன்
வாள்வழிகள் நீர்சோர்
தங்கத் துறவி வரத்
தாமதமேன் நானறியேன்”

“வழிபார்த்திருக்காதே
வாள்வழிநீர் சொரியாதே
கோவாப் பயிர் அழிந்தால்
குடியிருக்க நான் வருவேன்”

இத்தகைய அருமையான மொழிபெயர்ப்பைத் தமிழுக்குத் தந்த நண்பர் சோ. பத்மநாதனுக்கு நமது நன்றிகளும் பாராட்டுகளும்.

நல்ல மொழிபெயர்ப்பு வாசகனின் உள்ளத்தில் வெளிச் சத்தை ஏற்படுத்தி வைக்கின்றது. ஒருவகையில் இது பாரிய சமூகப் பணி என்று கொண்டால், மூலக் கவிதைகளின் உயிர்ப்பு மாறாமல் இன்னொரு மொழிக்கு மாற்றுவது என்பது அதைவிடச் சிறந்த ஒரு விகவாசமான சமூகப் பணியே அன்றி வேறல்ல. இணுவில் கலை இலக்கிய வட்ட வெளியீடாக 2001இல் வெளிவந்துள்ள சோ.பத்.ப நாதன் அவர்களின் “ஆபிரிக்கக் கவிதைகள்” படிக்கிறேன். கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் அவர்களும், நடராஜா ஞானதீரயர் அவர்களும் எங்கள் மேலான நன்றிக்குரியவர்கள். சிந்தனை வயப்பட்டவனாக கழுத்துத் தொங்கிக் கிடக்கும் கறுப்புமனிதன் ஒருவனைக் கொண்ட அ.ராசையா அவர்களின் அட்டைச்சித்திரம் மேலதிக கவிதை என விரிகிறது.

ஒரு நல்ல கவிஞனாய் இருந்திருப்பது ஒரு நல்ல மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் இருப்பதில் நிறைய வசதிகளை வழங்கி இருக்க வேண்டும் சோ.ப அவர்களுக்கு. “விழிப்புற்ற ஆபிரிக்க மக்களின் குறியீடு எனத் திகழும் யுகபுருஷர் நெல்சன் மண்டேலா அவர்களுக்கு” புத்தகம் சமர்ப்பிக்கப் படுவது மிகச்சிறப்பான முகப்புக் கிரீடம்.

“கடவுள் என்னை நானாகவும், உன்னை நீயாகவும் படைத்தார்.

கடவுள் பேரால் கேட்கிறேன், என்னை நானாக இருக்க விடு..”

ஆர்.டி.டெம்ஸ்டரின் கவிதைக்குள் இருந்த எளிமையை அப்படியே எளிய தமிழுக்குள் ஊடுகடத்துவது, சோ.ப.வின் வெகு அருமையான திறமையாய் விரிகிறது முதல்பக்கத்தில். ஆபிரிக்கா அபரிமிதமான எளிமையின் மொழி நடையோடு தன்னை தானாக இருக்கவிடுமாறு கோரிக் கை விடுக்கிறது.

போலவே, “எல்லாம் இழந்தவர்கள்” கவிதையில் டேவிட்டியொப் கையாண்ட மரபு செய்யுள் உத்தியை மொழிபெயர்ப்பாளராக இவரும் அப்படியே கையாண்டிருப்பது, அவர் இரு மொழியிலும்

சோ.பத்மநாதனின் “ஆபிரிக்கக் கவிதைகள்”ல் கண்டு நயந்தவையும், கண்ணீரும்...

கெக்கிராவ ஸ்லைஹா

கொண்டிருக்கும் பாண்டித்தியத்தைச் சொல்லிவைக்கிறது.

நாகரீகமடைந்த கூட்டத்தினரால் தம்மைக் காட்டிக்கொள்ளும் வெள்ளை இனத்தவர் மன வருத்தங்களும் அதிர்வுகளும் தரும்வண்ணம் கறுப்பினத்தவரை வெறுத்தும், துவைத்தும் புரிந்துவரும் வன்மத்

துக்கு நீண்ட வரலாறு உள்ளது. பாரம்பரியத்தின் சவன்னாக் கானகங்களில், பாடல்கள் விரிந்த நதியோரங்களில் பாயும் தம் ஆபிரிக்க முன்னோர்களின் குருதி, வாசகனாய் நமக்குள்ளும் பாயும் வண்ணம் அழகு மிகைத்த சொல்லாடல்களோடு தமிழுக்கு உணர்வு கலந்து தருகிறார் சோ.ப. அவர்கள். “என் ஆபிரிக்கா” கவிதைக்குள் ஆன்ம வளர்ச்சி காணும் ஆபிரிக்காவை, மரமொன்றுக்கு ஒப்பிட்டு டேவிட்டியொப் சொன்னவிதமே அவர் சொன்னதை உதாரணம் எனக் கைக்கொள்ளலாம்.

நாளும் நமது தேசத்தில் சிறுபான்மையினராக நாம் அனுபவிக்கும் அரசியல் நெருக்கடிகளோடு ஒப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க ஆபிரிக்க கவிதைகளை அவர் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுக்கிறார் என்பது, தேசங்கள் கடந்தும் மானுடன் அனுபவிக்கும் வலி ஒன்றாகவே இருந்து விடுகிறது என்பதைச் சொல்லிவைக்கிறது. நமதும் வலியாகிறது அந்த வலி. “பிணந்தின்னிகள்” கவிதையில் அவர் கையாண்ட ஆசிரீர், கூனிய புருவங்கள், இடுகாட்டிடைப் பரணிகள், போன்ற வித்தியாசமான சொற்பிரயோகங்கள் அவரது வித்தியா விசாலத்தைச் சொல்லிவைக்கிற நல்ல உதாரணங்கள்.

“பெறுமதிவாய்ந்த பங்களிப்பு” என்று இதையே உயர்த்திரு.இ.முருகையன் அவர்களும் தனது முன்னுரையில் சொல்லி வைக்கிறார். “கவிதைக் கண்டத்து வாசகனுக்கு ஒளி வழங்கும் முயற்சி” என்று காண்கிறார் ஆங்கிலத்தில் முன்னுரை சொன்ன திரு.ஏ.ஜே.கனகரத்னா அவர்கள். சோ.பத்.பநாதன் அவர்களின் “வடக்கிருத்தல்” நூலை அவசரமாய் பெற்று படிக்கும் ஆவலை எனக்குத் தூண்டியது, இந்த “ஆபிரிக்கக் கவிதைகள்”.

பிறப்பிடம் அபகரிக்கப்படுகின்றபோது வழிகின்ற துயரங்கள், சுரண்டல்கள், அடக்குமுறைகள், இரத்தத்தை உறிஞ்சி குடிக்கும் காட்டேரித்தங்கள் மனதை உலுக்க, கறுப்பினத்தவர்கள் அனுபவித்த கொடுமைகள் இந்தக் கவிதைகளின் வாயிலாக முன்வைக்கப்படுகின்றன. அந்த வகையில் ஒரு

சமூகத்தின் கண்ணீரை இன்னொரு சமூகத்திற்கு ஊடுகடத்தும் சிறப்பு பணியாக இந்த மொழிபெயர்ப்பு ஓடங்கள் பெரும் கடலில் மிதந்து மிதந்து போகின்றன. சிறுபான்மையினராக நிலம் பறிகொடுத்த, அடக்குமுறைக்கு முகம் கொடுத்த ஒரு வலியை, துயரத்தை பரபரப்பின் கடலுக்குள் ஓடமாய், கப்பலாய்ச் செலுத்திச்செல்ல பேனாவைக் கையில் எடுத்திருக்கிறார் சோ.ப.அவர்கள். பேனாவும் நன்றிக்குரியது.

சமூக மாண்புடையவியல் தெருவில் இழந்த பாரம்பரியத்தின் விழுமியங்கள் தேடி ஏழை நீக்ரோவன் கூடவே சோ.ப.வும் அலையாய் அலைகிறார். முதுபெரும் கவிஞர் அய்மே சேசாருக்கு டேவிட்டியொப் சமர்ப்பித்த கவிதை “நீக்ரோ நாடோடி” யை தமிழ்ப்படுத்தியிருப்பது பேரழகு.

இரவு இழந்துவிட்ட புதையல் களைப் பற்றிப்பேசுகிற “நாடுகடத்தல், கமருன் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த டிபோகோவின் அருமையான கவிதை. ஒடுக்கு முறைக்கு தம்மை ஆளாக்கிய மேல்நாட்டாரின் மேட்டிமைதனத்துக்கு பெரும் அடியாகிறது டியொப்பின் “தியாகி” கவிதை.

இசை, சிற்பம், சித்திரம், ஓவியம் என விரிந்த

பாரம்பரியம் பண்பாட்டின் மீது கைவைத்து அவர்கள் ஏற்படுத்திய சரிவை, விரிந்து பரந்த குரலாக விடுதலையின் வேர் மூலம் தேடும் முனைப்புடன் பேசுகிற பல கவிதைகள் நூலில் உள்ளடங்கியுள்ளன. “போர் முழக்கம்”, “இதுவா வழி”, “எந்தக் காரிருளோ”, “யுக முடிவில்” “தூக்கணாங்குருவி” “பிரார்த்தனை” “அன்பே வா”, “ஒரு சாதாரண காதலனுடைய பாட்டு”, “நிலவின் கனவு”, “கிராமத்து கிணறு”, “காத்திருப்பு” பரிசம் காசை திருப்பிக்கொடு”, நாட்டுக்கு உழைத்தல் என்றெல்லாம் கோடி மின்னல்கள் தெறித்து வழுகின்றன தெருவீதியில்.

மேலைத்தேய வல்லரசுகளின் கண்ணில் தெறிந்த வளம்கொண்ட ஆபிரிக்கா பிரித்தானும் தந்திர நரிகளால் தங்கமும் தந்தமும் முத்தும் மணியும் சூறையாடப்பட்ட நிலையில் சிதைந்த துண்டமாக காலடியில் விழுந்து கதறியழுகிறது பெருத்த கண்ணீரோடு. குமைந்து குமைந்து அழுத ஒரு சமூகத்தின் குரலை தரிசிக்க முடிகிறது ஏறக்குறைய அறுபது கவிதைகள் உள்ளடங்கியுள்ள இந்த தொகுதியில். கவிஞராக, பேச்சாளராக, விமர்சகராக, அறிவியலாளராக வருகின்ற சோ.ப. அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு பாத்திரம் பெரும் மரியாதைக்குரியதாக நின்றது எனக்குள்.

பாட்டி

தீக்குச்சிகள் போன்ற
பயணிகளால் நிரம்பிய

தீப்பெட்டி பஸ்
மேடும் பள்ளமுமான தெரு
மழைத் தூற்றல்

ஆறுகளைக் கடத்தல்
வயல்களுக்கிடையில் ஒற்றையடிப் பாதையில்
நண்டுகளும் செத்த நத்தைகளும்
எல்லாவற்றையும் தாண்டி
நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்தபோது
பொழுதுபட்டுவிட்டது
“எங்கள் கிராமத்துக்கு
யமன்கூட தாமதமாகவே வருவான்”
அவ சொல்வது வழக்கம்.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது
நல்லாப் பிந்திப்போனம்
பாடைகாவுவோர் எல்லா ஒழுங்கும் செய்துவிட்டார்கள்
அவவுடைய இரண்டாவது நெடும் பயணம்
தொடங்கப் போகிறது
முன்பொருமுறை பயணித்திருக்கிறா மாட்டுவண்டியில்
நானம் கொண்ட புளியம்பூ நிற மணப்பெண்ணாக
தன் தந்தை வீட்டிலிருந்து எங்கள் வீட்டுக்கு
“கடல் அரித்தகரையாய்ப் போனேன்
இடையிடை வந்துபோ, மகனே
உன்னைக் காண்பேனோ என்னவோ, ஆரறிவார்!”

ஆற்றங்கரையின் மரம் பாறுகிறது
கண்ணைப் பறிக்கும் சழியில்
ஆதரவின்றி அள்ளுண்டு போகிறது
சத்தம் சந்தடிக்கு என்ன அவசியம்?

உள் அறையில் வெள்ளைத் துணியை விலக்கி
வரலாற்றின் முகத்தை ஊடுருவிப் பார்க்கிறேன்:
வானம் போல் விரிந்து பூமிபோல் மௌனமாய்
மீண்டும் அமைதி பெருமுகவிட்டது

இரவு
சில்வண்டுகள் பாடுகின்றன
மூங்கிற் காட்டில் மின்மினிகள் கண்சிமிட்டுகின்றன
ஒருசில விண்மீன்கள் மின்னுகின்றன
கசப்பான பாரம்பரிய வேப்பம் உணவை உண்டபின்
எல்லோரும் போய் விட்டார்கள்
சாணத்தால் மெழுகிய சுவர்களில்
நடனமாடும் நிழல்கள்

சுவரைப் பார்த்தபடி
எங்களுக்கு முதுகு காட்டி
அப்பா அழுதார்
அவர் அழுததை அன்றுதான்
முதன்முதலாக கண்டேன்
நான் அவருக்கு என்ன ஆறுதல் வார்த்தை
சொல்லியிருக்கக் கூடும்?
வீட்டுக்கு வெளியே வந்து
வானத்தை நோக்கினேன்
பாட்டி ஒரு நட்சத்திரமாய் மாறியிருந்தா
அன்றுதான் முதன்முதலாக உணர்ந்தேன்
இந்த வாழ்வின் ஒவ்வோர் அருகையும்
மறைவில், ரகசியமாக நிகழ்த்தப்படுகிறது என

Odiya original and English version : Sitakant Mahapatra (India)

தமிழில் : சோ.ப

ஈழத்துத் தமிழ் கவிதைப் பரப்பின் வாழும் வரலாறாக மூத்த கவிஞராக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் அவர்கள். சோ.ப என்ற ஈரெழுத்துச் சொல்லால் நன்கு அறியப்பட்டவர். பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலையின் முன்னாள் அதிபராக, ஆங்கிலத்துறை விரிவுரையாளராக யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் வருகை விரிவுரையாளராக விளங்கிய சிறப்புக்குரியவர். சார்க் நாடுகளின் கவிஞர்கள் பங்கு கொள்ளும் கவிதை மாநாடுகள் உட்பட பல்வேறுபட்ட கவிதை மாநாடு, கவியரங்கங்கள் கண்ட பெருமைக்குரியவர். அமுதவிழா கண்டு வாழும் வரலாறாக எம்மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கவித்துரோணர். தனக்கென ஒரு மாணவர் பரம்பரையை உருவாக்கியவர். முறைப்படி மரபுக்கவியாப் பை பயின்று அதனை பிறருக்கும் பயிற்றும் ஆற்றல் மிக்க சந்தக்கவிதைகளின் சொந்தக்காரர். முக்கியமாக உலகக் கவிதை அனுபவங்களை தனது கவிதை மொழி பெயர்ப்புகள் வழி தமிழிற்கு ஆழிரிக்கக் கவிதைகள், தென்னிலங்கைக் கவிஞர்கள், தெற்காசியக் கவிதைகள் எனத் தந்ததோடு ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தும் வழங்கிய சிறப்புக்குரியவர். கவிதை சார்ந்த சிறந்த பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் சொந்தக்காரராகவும் விளங்குகிறார். இத்தகைய பல

சோ.ப.வின் முதலாவது கவிதைத் தொகுதி “வடக்கிருத்தல்” குறித்த ஒரு கவிநய நோக்கு

புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார்

சிறப்புக்களோடு இன்றும் எம் கவிதை உலகில் இயங்கி வரும் எங்கள் வழிகாட்டி, ஆசான் சோ.பத்மநாதன் அவர்களுக்காய் ஜீவநதி வெளியிடும் இச் சிறப்பிதழில் அவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பாகிய “வடக்கிருத்தல்” என்ற கவிதைத் தொகுதி குறித்து எழுதக் கிடைத்த வாய்ப்பை பெரும் பேறாகக் கருதுகிறேன்.

இக் கவிதைத் தொகுப்பு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் 25ஆவது ஆண்டு நிறைவு வெளியீட்டு வரிசையில் முலாவது நூலாக 1998ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. மீண்டும் துளிர்ப்போம் என்ற தலைப்பில் இதற்குரிய இலக்கிய எழுச்சி மிக்க பதிப்புரையை தேசியகலை இலக்கியப் பேரவை தந்துள்ளது. என்னுரையாக கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் அவர்கள் நான் கவிதை எழுதத் தொடங்கி நாற்பது ஆண்டுகள் ஆனாலும் இப்பொழுதுதான் ஒரு தொகுதியை வெளியிட முடிந்தது எனத் தொடங்கி. இத்தொகுப்பை தான் சுயம், அகம், புறம் பிரித்ததன் நியாயப்பாடுகளையும் விளக்கியுள்ளார். அத்துடன் எனது துறை கவிதை என்பது “எப்பவோ முடிந்த காரியம்” விமர்சனம் மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம், மேடைப்பேச்சு என்று பல ஈடுபாடுகள் எனக்கிருந்தாலும் என் ஆத்மாவை நானெழுதும் கவிதையே காட்டும் என நம்புகிறேன்” என்கிறார். அத்துடன் கவிதையில் ஓசையின் முக்கியத்துவம், தனது தொகுதி தாமதமாய் வெளிவந்ததற்குரிய காரணம், தான் நீக்கிய கவிதைகள் அத்துடன் தன் கவிதையை பிரசுரித்த பத்திரிகை சஞ்சிகைகள் மற்றும் அணிந்துரை வழங்கிய பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி ஆகியோருக்கு நன்றியையும் பதிவு செய்துள்ளார். நமது இன்னல் வரலாற்றுக்கான இன்னோர் இலக்கிய சாட்சியம், கவிஞர் சோ.பத்மநாதனின் வடக்கிருத்தல். கவிதைத் தொகுதிக்கான முன்னுரைக்குறிப்பு என்ற தலைப்பில் இத்தொகுப்புக்குரிய காத்திரான அணிந்துரை ஒன்றை மறைந்தும் எம் நெஞ்சங்களில் வாழும் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியவர்கள் தந்துள்ளார்.

சுயம் என்ற தலைப்போடு கவிதைத் தொகுப்பு தொடங்குகிறது. அதில் முதற் கவிதையாய் தன்னைச் செதுக்கிய யாழ் இந்துக் கல்லூரி பற்றிய மூலக்கவிதை இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் அவர்

விளைகிற பயிராம் பின்னொரு நாளில்
விசுவரூப பங்கொளும் என்று
முளையிலே என்னை இனங்கண்டு கொண்ட
மூலமே எனைப் புரந்தவளே-

என தன் கல்லூரித்தாயைப் போற்றுகிறார். அதனைத் தொடர்ந்து 1991 ஆம் ஆண்டு முரசொலியில் வெளிவந்த காரணி என்ற கவிதை இடம் பெற்றுள்ளது. அதில்

“தாளம் இடுவதும் சந்தங்கள் தந்திந்த
ஈழம் முழுவதிலும் என் கவிதை - மூளவொரு
காரணமும் அன்னை கலைவாணி தன் சிவந்த
ஆரணங்கள் காணா அடி என அமையும்

வரிகள் சந்த ஓசை சிறப்புடன் அமைந்து மனதைக் கவர்கிறது. கவியரங்க மரபு சார் சந்த ஓசைக் கவிஞராகவே தன்னை இன்று வரை தமிழ்க் கவிதைப்

பரப்பில் நிலை நிறுத்தியுள்ளார். இவரது ரொழி பெயர்ப்புக் கவிதைகளில் கூட இந்த சந்தச்சுவையை நாம் அனுபவிக்க முடியும். இன்னொரு கவிதையில் “கவியாலே தனைகள் அடியொடறுக! மனிதன் உயர எழுக! முடியாதோ என்கிறார். அலகில் விளையாட்டு என்பது கம்பன் விழாக் கவியரங்கக் கவிதையாக அமைகிறது. அதில் கம்பரைப் போற்றும் வரிகள் சந்தச்சுவையுடன் சிந்தை இனிக்க வைக்கிறது. அதில் வரும்

....சந்தனைத் தேர் செய்து தமிழை அதிலிருத்தி
அந்தரத்துத் தேவர்வாய் ஊற அலங்கரித்தே
ஓசை நுணக்கமெனும் ஒண்புரவி பூட்டியவங்கள்
வாசல்வரை செலுத்திக் கொண்டுவந்த வல்லான...

என்ற வரிகள் உட்பட பலவரிகள் மிகச் சிறப்பான கவிதை அனுபவத்தை தருகின்றன. பாரதியின் புதிய அலை என்ற கவிதை பாரதியாரையும் அவர்தம் கவிச்சிறப்பையும் கூறி நிற்கிறது. தளைகள் அறுப்பது என்ற கவிதையில் விடுதலை உணர்வு கொப்பளித்துப் பாய்வதைக் காண்கிறோம்

“ஒப்பந்தங்கள் எழுதிக் கிழித்தும்
நிரப்பந்தங்கள் கொடுக்கப் பார்த்தும்
நீதி கேட்டும் நியாயம் குறித்து

வாதிடும் மன்றுகள் ஏறி இறங்கியும்
ஏதம் நடப்பதாய் இல்லையென்றானே
போது தான் இங்கு புரட்சிவெடித்தது...

என்ற வரிகள் வழி இதனை உணரலாம் அடுத்தபடி பரம் என்ற பகுதியில் தெய்வீக பாடல்களான தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ் போன்ற வடிவங்களை உள்வாங்கி அவற்றின் வழி புதிய பாடு பொருள்களைப் பாடும் சிறப்பைக்க காண முடிகிறது. கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலையின் 1993 ஆண்டின் “கலைமலர்” ஆண்டு மமலரிலே தரிசனம் என்ற தலைப்பில் எழுதிய கவிதை, அதே போல் நல்லூர் முருகன் மீது பாடப்பட்ட கவிதைகளும் சிறப்புக்குரியன. எடுத்துக் காட்டாக

... தீய அவுணர்கள் மாய நெடுமரம்
சாய விடுமொரு வடிவேலா
கோயில்களில் அழகான வடிவு
கோலம் அரநல்லை அமர்வோனே
கூடும் அடியவர் பாடும் இசைமழை
ஊடு நனைஇற பெருமாளே”

என்ற கவிதையைக் குறிப்பிடலாம். திருப்புகழின் சந்த ஓசையை உள்வாங்கி “குண்டுழை ஓயாதோ” என்ற தலைப்பில் இவர் எழுதிய கவிதையும் சிறப்புக்குரியது எடுத்துக்காட்டாக

“குண்டு மழை போல
வந்து பொழிவேளை
குஞ்சு குரான்கள் ஓடுகாதல்
கொண்ட மனை தாயார்
தந்தை கிளை தோழல்
என்ற உறவேதும் நிலையாது”...

என்ற வரிகளைக் குறிப்பிடலாம். நிந்தாஸ்துதி

என்ற கவி வடிவத்தில் நல்லூர் முருகன் மீதான ஒரு பாடல் இவ்வாறு அமைகிறது.

சட்டநாதர் பூந்தோட்டம் வடக்கிலே
தமையனார் கயிலாயர் தெற்கெல்லையில்
வெட்ட வெளியாய்க் கிழக்கில் கிடப்பது
வெயிலுக்கந்த விநாயகன் காணியாம்
பெற்றதாய்மா காளிதென் மேற்கிலே
பேச்சு வார்த்தை குறைவு ஓர் குறத்தியை
மற்று நம்ம மயில் வாகனன் நல்லையில்
வைத்திருப்பதால் வந்ததித் தொல்லையே
அகம் என்ற வகைப்பாட்டினுள் அடங்கும்
கவிதைகள் வழி கவிஞரின் காதல் சார் அக உலக
தரிசனங்களை இனங்காண முடிகிறது. அவ் வகையில்
யார் குரைப்பேன் என்ற கவிதையில்

“அடர்ந்து கறுத்த புரவ வரம்பு தொட்டு
அலையும் வழிகளினால் - எனைத்
தொடர்ந்து விழுங்குகின்றாளவன் ஈதென்ன
தொல்லை அல்லா”

என்கிறார் -

பெருஞ்சுமை என்ற மற்றொரு கவிதையில்
“மொட்ட விழ்ந்திடு மல்லிகை போலவள்
முறுவலித்ததும் சித்திரைக் காற்றிலே
பட்ட பஞ்சென நெஞ்சம் அலைந்ததைப்
பாத கி இனும் ஏனறி கின்றிலள் ...”

என்கிறார்

கம்பன் விழாக் கவியரங்கில் கம்பனாகி நின்று
இக்காலக் காதலைப் பாடுக என்ற கவிதையில்
“காசினைக் கண்டதன் பின்னரே அந்தக்
காளையின் நெஞ்சம் மலருமாம்
ஆசைக் கலியாணச் சந்தையில் வழக்
கறிஞர் மருத்துவர் பொறிவலர் - விலை
பேசப்படுகையில் காதலைப் பற்றி
பெரிது படுத்தி நான் பாடவா?
வாச மிலாத மலர்களே கொண்டு
மாலை தொடுத்து நான் கூடவா
என இன்றைய சீதனக் காதலைச் சாடுகிறார்.
இல்லாத ஒன்று என்ற தலைப்பில் சித்திர்தாமணியில்
வெளிவந்த கவிதையில்

“நெஞ்சு மாமலர் கொய்து அதில்
நினைவு மண் வரச் செய்து
வஞ்சி அவளிட்டுத் தந்தான் - அது
மண்ணிற கிடந்திட பிறாந்தான்”

எனப் பாடுகிறார். இவ்வாறு சந்த ஒசைச்
சிறப்புக்களுடனான அவரது அகவுணர்வுக் கவிதைகள்
அமைந்துள்ளன.

அடுத்து புறம் என்ற வகைப்பாட்டினுள்
அமையும் கவிதைகளை நோக்கின் அதில் எமது போர்
சார்ந்த வாழ்வியலையும், அரசியல் செயற்பாடுகளை
யும் பாடியுள்ளதை காணமுடிகிறது. அவ் வகையில்
தேர்தல்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் ஒரு கவிதையில்

“போட்டி இடுதல் புகழ்க்கலை- எங்கள்
நாட்டின் நலனுக்காம் - நாற்றிவோம் - கேட்டெங்கள்
காது புளித்தது தான் மிச்சம், கருமத்தில்

ஏதும் நடந்த தலை”

என வெண்பா யாப்பில்

போலி அரசியலைச் சாடுகின்றார். அதே போல
மரணத்துள் வாழ்வோம் என்ற தொகுப்பில் இடம் பெற்ற
இவரது கவிதை ஒன்று இப்படி அமைகிறது.

“எங்கள் நகரேன் எரியுண்டு போகிறது
உங்களுக்கு சத்தியமா ஒன்றுத் தெரியாதோ...

.....

பற்றி எரிவது யாழ்ப்பாண நகரல்ல
பெற்ற வயிறுந்தான் - பேசாதிரு மகளே”

அதே போல இனவாதம் என்ற தலைப்பில்
எழுதிய கவிதையில்

“பயிர் வீடு, பசு மாடு பனை வேலி தீயும்
பலகால சேமிப்புப் புறி போகக் கூடும்
கலகால நமன் வானில் வெறுகொப்பர் ஏறும்
கண்முடித் தனமாக சன்னங்கள் தூவும்...

என ஒரு காலைக் காட்சியை பதிவு செய்
துள்ளார். சிறு நண்டு மணல் மீது... என்ற மஹாகவியின்
ஓசையை இக் கவிதை நினைவுபடுத்துகிறது. வடக்கிருத்தல்
என்ற இந் தொகுப்பின் தலைப்புக் கவிதையில்

எந்த வீடு தரைமட்ட மானதோ
எந்தப் பாலம் தகர்ந்து விழுந்ததோ
எந்த வீதியில் கண்ணி வெடித்ததோ
எந்த ஊரின்(று) எரியுண்டு போகுதோ...

என போரின் கொடிய காட்சிகளை சுமந்த எமது
வாழ்வியலைப் பாடுகிறார். சமகாலம் ஐந்து என்ற
தலைப்பில் அவர் தந்துள்ள ஐந்து குறுக் கவிதைகள்
வேறுபட்ட தொரு கவிதையனுபவமாய்
விரிகிறது. பனை என்ற தலைப்பில் அமையும் கவிதை

நீக்கமற ஓங்கி
நிமிர்ந்த பனங்கூடல்
தாக்குதலில்
காக்கும் தலை... என அமைகிறது

கயநலம் என்ற தலைப்பில்

உங்கள் ஊர்திகள்
நம்
ஊரைக் கடந்து செல்லும்
ஒவ்வொரு கணமும்
உங்களுக்காக
நான்
பிரார்த்திக்கக்கிறேன்
உங்களுக்காகவா
இல்லை

எனக்காகவுந்தான்

என அமைகிறது. அதே போல அரிசிப்
பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி என்ற நாட்டார் பாடலை
அடியொற்றி இவரால் இயற்றப்பட்ட அமைதிப்
படையோடும் வந்தீரோ... தம்பி என்ற பாடல்

பருப்புப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
பருத்தித்துறையுடும் கண்டீரோ தம்பி
சீனிப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
தெல்லிப்பழையுடும் கண்டீரோ தம்பி ...

என்றவாறு அமைகிறது. இன்றைய பொருட்தட்டுப்

பாட்டுக் காலத்திலும் மாற்றிப்பாடவல்ல பொருத்திப் பார்க்க வல்ல கவிதையாய் இது அமைகிறது இறுதியில் முடிக்கும் போது.

அமைதிப் படையோடு வந்தீரோ தம்பி
ஆப்பிட்டதையப்பிக் கொண்டீரோ தம்பி

என முடிக்கிறார்

பாலாய் நிலவு பொழிகிறது பெளர்ணமிநாள்
ஓராயிரம் நினைவு நெஞ்சில் அலைமோத
பாலாய் நிலவு பொழிகிறது...

என்ற கவிதையில் எப்பினத் துயரங்கள் அதிலிருந்து விடுபடத் துடித்த விடுதலை உணர்வுகள் என்பவற்றைப் பேசுகிறார். இழப்பு என்ற கவிதையில் போரால் இழந்த வாழ்வின் துயரம் பேசப்படுகிறது.

“எல்லா கத்தும் எழுதிவைத்த சோகங்கள்
சொல்லால் எழுதாக்கவியாய் சுயம்புவாய்
ஏக்கப் பெருமூச்சாய் ஈடோடாக்கவையாய் - என்
தோற்றத்தில் காணும் கவடாய்ப் பதிந்ததினால்
முற்றாய் எனது முகம் மறந்து போயிற்று
வெற்றார வாரம் விலகிநாள் ஆயிற்று”

இக் கவிதை 1992ல் மல்லிகையில் வெளிவந்ததாகும். கறுப்புச் சந்தைக் காரர்களே என்ற கவிதையில்

“சீனிவிறகிறீர் அரிசி வறகிறீர்
தேயிலை விறகிறீர் பொயிலை விறகிறீர்
ஏணி வைப்பினும் எண்மாவொனாவிலை
ஏற்றி எங்களைச் சாகடிக்கிறீர்
கறுப்புச் சந்தைக் காரர்களே...”

என்று கூறி இன்றும் எம் நாட்டுக்கு பொருந்தும் விலையேற்றம் என்பதைக் கடிந்து கொள்கிறாள். இடம் பெயர்வின் அவலத்தை சொல்லுகையில்

“சோளத்தில் அம்பிட்ட
பஞ்சு சுழல்வது போல்
வாழிடத்தை விட்டு
வழிமாறி வந்தார்கள்
வேர் ஆழப்பாய்ந்த விருட்சங்கள்
வீதி வழி
ஏராளமாக
இடம்பெயர்ந்து வந்தன காண்...” என்கிறார்.

பெண்ணாய் எடுத்த பிறவி என்ற கவிதையில் பளிர்ரென இருசோடிக் கண்கள் பார்த்தேன் அவையிரண்டும் பெண்கள் எனத் தொடங்கி இரண்டு பெட்டைநாய்க்குட்டி

களுக்காய் இரங்கும் மனதை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“பெண்ணாய் எடுத்த பிறவிக்க கொடுந்தயரை
கண்ணால் எழுதாக்கவியாய் உரைப்பதற்கோ
நின்றீர் எனக்காக நீண்ட வழிபார்த்து
நன்றியிலா மாணிடன் நாள்

என அக்கவிதையை முடிப்பார். அதே போல வீடு பேறு என்று கவிதையில் இடம் பெயர்வின் போது. விட்டுச் சென்ற தன் வளர்ப்பு நாயின் பிரிவுத் துயரை நெஞ்சை உருக்கும் வகையில் விபரிக்கிறார்.

“இன்று நீயில்லை
உன்றன் நினைவே கனக்கிறது”

என்ற வரிகளில் வளர்ப்பு நாயை இழந்த சோகம் கழி விரக்கமாய் வழிகிறது. இது தூண்டி இதழில் வெளிவந்த கவிதையாகும். இதனைவிட அற்புதப்பயணி வாழுவாய் பண்டார வன்னியனே மாமனிதன், மண்டேலா, அதிரும் ஆபிரிக்க முரசம் எனப்பல கவிதைகளின் வழியாகவும் இவரது கவிதைசார் புற உணர்வின் வெளிப்பாடுகளை இனங்காண முடிகிறது. ஒட்டு மொத்தமாய் நோக்குகையில் நூற்றைம்பது பக்கங்களில் அமைந்த இவரது முதற்தொகுப்பான வடக்கிருத்தல் என்பது அதிகமாய் வடக்கில் இருந்த போர்க்கால வாழ்வியலின் பதிவுகளாய் சந்தச் சுவை மிக்க கவிஞரின் அகப்புற அனுபவங்களின் சங்கமாய் அமைந்து வாசகரை ஈர்க்கின்ற கவிதைகளாய் சிறப்பும் பெறுகிறது. இன்றுவரை கவிதையில் இச்சந்த ஓசையுடனும், காட்சிப்படுத்தல் உத்திகளுடனும் கவிதைகளை காதுக்கினிய அனுபவமாய் மரபுத்தளத்தில் நின்றவாறு எளிமையாய் சொல்லும் சோ.ப அவர்களின் கவிதைப்பயணம் இன்னும் அற்புதமான கவிதைகளை எமக்குத் தருவதாய் நீளவும் அவர்தம் மொழி பெயர்ப்புக் கவிப்பணிகளும் தொடரவும் இறை ஆசி வேண்டி அமைகிறேன்.

சோ.ப - பற்றிய சில குறிப்புகள்

1. முழுப் பெயர் : சோமசுந்தரம்பிள்ளை பத்மநாதன்
2. பிறந்த திகதி : 14.09.1939
3. வயது : 82
4. முகவரி: பொற்பதி வீதி, கொக்குவில்.
5. தகைமை :
 - கல்வி : B.A (Hons), Jaffna, Dip.in.Gen & App.Linguistics, (U.K)
 - தொழில் : சிறப்புப் பயிற்சி பெற்ற ஆங்கில ஆசிரியராக : 18 வருடங்கள். ஆங்கில விரிவுரையாளராக: 13 வருடங்கள்.
 - பலாவி ஆசிரிய கலாசாலை அதிபராக : 03 வருடங்கள்
4. நூலாக்கம் :
 - a) வடக்கிருத்தல் (கவிதைகள்) - 1998
 - b) ஆபிரிக்கக் கவிதைகள் (மொழிபெயர்ப்பு) - 2001
 - c) தென்னிலங்கைக் கவிதை (மொழிபெயர்ப்பு) - 2003
 - d) நினைவுச் சுவடுகள் (கவிதைகள்) - 2005
 - e) குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம் - 3 நாடகங்கள் (மொழி பெயர்ப்பு) - 2007
 - f) சுவட்டெச்சம் (கவிதைகள்) 2010
 - g) பர்மிய பிக்கு சொன்ன கதைகள் (மொழிபெயர்ப்பு) - 2011
 - h) Tamil Shorts Stories from Sri Lanka (Translation) 2013
 - i) Sri Lankan Tamil Poetry (Translation) 2014
 - j) தென்னாசியக் கவிதைகள் (மொழிபெயர்ப்பு) 2017
 - k) நோக்கு (ஆய்வுக் கட்டுரைத் தொகுப்பு) 2019
 - l) A Sopa Miscellany (Papers) - 2019
 - m) நரகொடு சுவர்க்கம் (நாடகம்) மொழிபெயர்ப்பு 2021
 - n) வருத்தோபநிஷத் (தெலுங்குக்கவிதை) மொழிபெயர்ப்பு - 2021
 - o) Athirithikkappuram (கவிதை) மலையாளமொழிபெயர்ப்பு - 2021
5. வயற்று கௌரவங்கள் : கலாபூஷணம் விருது
 - ஆளுநர் விருது
 - படைப்புக்களுக்கான அரசு சாகித்திய
 - மற்றும் மாகாண விருதுகள்
6. பங்குபற்றிய மாநாடுகள் :
 - a. 2013 தொடக்கம் ஆண்டு தோறும் சார்க் இலக்கிய மாநாடு (தில்லி, ஆக்ரா, ஜெய்ப்பூர்)
 - b. ஜேம்ஸ் கலாசார மையத்தின் ஏற்பாட்டில் "கவிதையை மொழிபெயர்க்கும் கவிஞர்கள்", அமர்வுகள் : ப்ராஃஃபோட், கார்ல்ஸ்ஹா, மும்பாய், சென்னை (2017)
 - c. உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு 2010
 - d. அனைத்துலக இந் துமாநாடு. யாழ்.பல கலைக் கழகம், 2016, 2017
 - e. நாலாவது ஐரோப்பிய தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, பாரிஸ் - 2019
 - f. இந்து கலாசார திணைக்களம் ஆண்டு தோறும் நடாத்தும் மாநாடுகள்
7. சமூகப் பணிகள்
 - a. சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கத் தலைவர்

- b. யாழ்.பல கலைக் கழக மருத்துவ பீடத்தின் ஆய்வுப் பரிசீலனைக்குழு (ERC) உறுப்பினர்
- c. ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் பரிட்சைச் செயலாளர்
- d. இளங்கலைஞர் மன்றத்தின் காப்பாளர்

இறுவட்டுக்கள்

1. நல்லூர் முருகன் காவடிச் சிந்து (1986)
2. முத்துச் சிரிப்பு (2006)
3. என் நெஞ்சு நீ உலவும் புங்காவணம்
4. யாழ் மாவட்ட கீதம் - இசையமைப்பும் குரலும் - ஸ்ரீ.தர்சனன்
5. யாழ் பிரதேச செயலக கீதம் - இசையமைப்பும் குரலும் - த.றொபேட்

நூலாக்கம்

- தென்னாசியக் கவிதைகள் - அரசு இலக்கிய விருது (2018)
- ஆபிரிக்கக் கவிதை - மொழி பெயர்ப்பு - அரசு இலக்கிய விருது 2002
- ஆபிரிக்கக் கவிதை - மொழி பெயர்ப்பு - கிழக்க மாகாணம் - 2003
- தென்னிலங்கைக் கவிதை - மொழி பெயர்ப்பு - மாகாண விருது பர்மிய பிக்கு சொன்ன கதைகள் - மொழி பெயர்ப்பு - அரசு இலக்கிய விருது - 2012
- பர்மிய பிக்கு சொன்ன கதைகள் - மொழி பெயர்ப்பு - மாகாண விருது - 2011
- Tamil Shorts stories from Sri Lanka - Translation Provincial Award 2013
- Sri Lankan Tamil Poetry Translation Provincial Award 2014
- தென்னாசியக் கவிதைகள் - வடமாகாண விருது 2018
- நினைவுச் சுவடுகள் - வட - கிழக்கு மாகாண விருது 2005
- "Prose Du Transsiberien Et De La Petite Jeanne De France" - French to Tamil 2013
- Reflections of Sopa - (Collection of Essays and Paper) Sanbun> Delhi 2020
- Heaven with Hell - Translation of Shanmugalingam Play - 2021
- Athirithikkappuram - Sopa's poems translated into Malayalam by K.S.Venkitachalam - 2021
- வருத்தோபநிஷத் - தே.கோபி - தெலுங்கிலிருந்து தமிழுக்கு - சோ.ப 2021
- சோ.ப 75, பணி நயப்பு மலர், தொகுப்பு - தி.செல்வமனோகரன் & கந்தையா ஸ்ரீகணேசன், 2014
- விருதுகள், யரிசுகள்
- ஆளுநர் விருது (2017) - வடமாகாணம்
- கலைஞர் சுடர் - நல்லூர் பிரதேச செயலக கலாசாரப் பேரவை
- வட இலங்கை சங்கீத சபை - 2013 கலைச்சேவைக்கான விருது
- எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் - தமிழியல் விருது (2010)
- பாரதி நூற்றாண்டு விழா - கவிதைப் போட்டி முதலாம் பரிசு - மாவை பாரதி மறுமலர்ச்சி மன்றம் (1982)
- இலங்கை வானொலியின் நாடகப் பிரதியாக்கப் போட்டி - 1 ஆம் பரிசு 1977
- யாழ் மாநகரசபை - அரசுகேசரி விருது (2022)

இலங்கை நாட்டின் வட பகுதியில் பிரமாண்ட காட்சியறையுடன் அச்சப்பதித்தல்
சார்ந்த அனைத்து விதமான வேலைகளுக்கும்மான ஓர் அச்சக்கூடம்

மதி கலர்ஸ் பிரைவேட் லிமிடீட்

BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

MATHI COLOURS (PVT) LTD.

PRINTERS & WEDDING CARDS

OFFSET - DIGITAL - SCREEN PRINTING

உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து விதமான பிரின்டிங்
தேவைகளையும் உடனுக்குடன் தரமாகவும், நேரத்தியாகவும்
பெற்றுக் கொள்ள நாடுங்கள்

ஒரு நாள் அழைப்பு..!
வாழ்நாள் இணைப்பு..!

சீஞ்சுமண
அழைப்பீடுகளின்
கட்சியறை

- ஓவ்செட் ப்ரின்டிங்
- ஸ்க்ரீன் ப்ரின்டிங்
- டிஜிட்டல் ப்ரின்டிங்
- கலர் ப்ரின்டிங்
- க்ரஃபிக் டிசைன்
- டைப் செற்றிங்
- வைன்டிங்

மற்றும் பல உங்களுக்குத் தேவையான
பிரின்டிங் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள நாடுங்கள்...

MATHI
COLOURS

📍 NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.

☎ 021 222 9285

✉ mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE
077 722 2259